SANDY KEENE

Secrete din trecut

Traducerea și adaptarea în limba română de
SILVIA IORGULESCU

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

Interviul final luase sfârșit și Gale părăsi biroul companiei Triple Star Line foarte bucuroasă. Abia dacă-i venea să creadă că i se întâmpla ceva atât de minunat – fusese aleasă să devină asistentă medicală pe vasul R.M.S. Eugenie. Pat Neilly o avertizase că doamna Belmont, cea care făcea selecția candidatelor, era o femeie foarte dură. Inteligența ei severă și privirea pătrunzătoare o copleșiseră pe Gale încă de la primul interviu. Atunci, fusese sigură că picase testul. Surpriza fusese însă cu atât mai mare când fusese chemată la o a doua întâlnire.

– Gale West. Hm! zisese doamna Belmont la primul interviu, cercetând atent dosarul tinerei. Un nume perfect pentru a te trimite pe un vapor, constată femeia cu ironie.

– Da, dar ce răcoritor ar suna la tropice! replică Gale.

Imediat însă, regretase îndrăzneala avută. Oare această glumă fusese potrivită în această atmosferă austeră? Doamna Belmont nu comentase nimic, continuând să cerceteze atent hârtiile pe care le avea în față.

Lui Gale i se pusese în vedere de la bun început că se preferau asistentele mai experimentate, mai mature. De aceea, la cei douăzeci și trei de ani ai săi, nu părea candidata ideală. Pe un vas de tipul celui pe care aspira să lucreze, fiecare membru al echipajului trebuia să fie foarte eficace și deplin responsabil.

– Dar exact asta vreau și eu – responsabilitate, răspunsese grăbită Gale.

– Naivitatea tinereții! comentase enigmatic cealaltă femeie.

După ce întâlnirea luase sfârșit, doamna Belmont își scrisese raportul către superiori și Gale aflase cu surprindere că trecuse examenul cu brio.

– De ce vrei să pleci pe mare? continuase femeia.

– Întotdeauna mi-am dorit asta. Dacă aș fi fost bărbat, mi-aș fi ales cu siguranță meseria de marinar, răspunsese Gale.

– Înțeleg, comentase examinatoarea. Și cred că știu și de ce. Pentru că, după părerea ta, viața pe un vas înseamnă numai distracție, nu? Inima tinerei se strânsese dureros. Femeia dură din fața ei îi dezaproba și vârsta, și visurile. Probabil uitase cum era să ai un ideal.

Gale ar fi fost suprinsă să afle că doamna Belmont își trăia încă visul de dragoste cu un marinar, cu care se căsătorise în timpul războiului.

Cel de-al doilea și ultimul interviu fusese cu totul altfel. Doamna Belmont putea fi chiar foarte drăguță atunci când zâmbea.

Iar acum, după ce Gale fusese purtată de la un departament la altul, sub îndrumarea unei secretare, și absolut năucită de valul de informații noi pe care era sigură că nu și le va mai aminti, tânăra era pregătită pentru aventura vieții ei.

Gândurile nu-i dădeau însă pace.

Oare ce părere va avea mama ei despre plecare?

Dar Pat?

Chiar dacă avusese un rol esențial în împlinirea visului ei de-o viață, lui Pat Neilly nu-i era deloc pe plac ideea plecării tinerei pe mare. Asta însemna să părăsească actualul loc de muncă, să plece din spitalul unde împărțiseră atâtea zile de muncă grea, dar și clipe minunate de satisfacții profesionale. Și, nu în ultimul rând, să-l părăsească pe el.

Și totuși, Gale voia cu orice preț să-și împlinească visul.

Tânăra era convinsă, nici ea nu știa de ce anume, că plecarea pe mare era legată de întâlnirea marii iubiri, a bărbatului care avea să-i schimbe total viața.

Gale ajunse la lift, încă nevenindu-i să creadă cele întâmplate.

Doamna Belmont îi spusese la plecare:

– Bine, domnișoară West. Sunteți angajată. Veți începe să lucrați cu noi și veți fi plătită la începutul și la sfârșitul fiecărei călătorii.

Liftul se opri la etajul ei și bărbatul aflat înăuntru deschise larg ușile pentru a-i face loc.

Ea îi zâmbi în semn de mulțumire. Ochii bărbatului o priviră la început neutru, apoi expresia de pe chipul lui se schimbă brusc, trecând de la îngândurare la un rictus asemănător dezgustului.

Chiar și după ce ieși din lift, bărbatul continuă s-o privească tăcut, cu ușoară dar evidentă neplăcere.

Gale fu prea uimită de atitudinea lui bizară pentru a-i mai mulțumi. Se încruntă în urma lui, privindu-l până când dispăru după colț.

– Ce naiba a văzut așa ciudat la fața mea? șopti Gale.

În afara faptului că obrajii ei erau ușor îmbujorați, nu zări nimic altceva care să stârnească unui străin o astfel de reacție, deși se cercetă

atent în oglinda de buzunar. Nu-i crescuseră două nasuri, nu devenise ceacâră și nu se uita cruciș... concluzionă ea cu umor.

– Probabil că e alergic la genul meu de frumusețe, chicoti ea. Slavă Domnului că nu toți bărbații sunt la fel, adăugă ea, apăsând pe butonul liftului.

Afară era frig, dar în aer se simțea deja miros de primăvară. Luna martie venise. Străzile londoneze, strâmte legături între clădirile cenușii și înalte, erau foarte aglomerate. Chiar și porumbeii care zburau deasupra orașului mohorât aveau un aer trist.

Gale își scoase din geantă pelerina de ploaie și o trase peste frumosul ei costum purtat la interviu. Inima îi bătea de bucurie și se simțea extrem de norocoasă.

Ce minunat să știe că în curând se va afla pe mare și va călători spre ținuturi însorite! Până în Australia! Își permitea să înfrunte nepăsătoare frigul de afară și cerul cenușiu de deasupra Londrei.

În copilărie, Gale fusese foarte impresionată de povestirile despre țările îndepărtate istorisite de un prieten de-al tatălui, un misionar ieșit la pensie care venea din când în când în țara natală.

Chiar de atunci, Gale se hotărâse să se facă misionară. Și nu dintr-un zel religios deosebit, ci pentru a vedea la rândul ei locurile superbe pe care reverendul Nu-știu-cum le străbătuse. Așa începuse probabil visul ei de a călători, care devenise apoi an de an mai puternic.

Vapoarele și marea o fascinau. Nu avioanele, ca pe celelalte copile. Chiar și atunci când prietena ei, Sue, devenise stewardesă, Gale nu renunțase la prima ei dragoste. Voia să vadă lumea, nu cerul. Dar destinul nu-i oferise această șansă. Până astăzi.

Terminase școala de asistente medicale tocmai la timp pentru a-și îngriji tatăl bolnav. Nu se punea problema să-și lase mama singură cu această responsabilitate pe umeri. Doamna West, o ființă drăgălașă și fermecătoare, era complet lipsită de simț practic.

Până la moartea tatei, cariera lui Gale rămăsese în așteptare. Apoi, devenise o problemă urgentă. Nu era genul care să urmeze o facultate și nici n-aveau destui bani pentru a-și continua studiile.

– Ai un dar înnăscut pentru meseria de soră medicală, o încuraja doctorul Manfred, care le fusese alături în timpul bolii tatălui. Te-aș putea recomanda pentru un post la fostul meu spital.

Fratele lui Gale, Peter, devenise pilot de încercare și se căsătorise. Cuplul locuia în Surrey, în apropierea unei importante fabrici de avioane. Doamna West și nora nu se prea înțelegeau, astfel că mama decise să se mute la una dintre surorile ei. Gale rămăsese astfel singură. Avea optsprezece ani și se putea înscrie la școala de asistente.

Era o carieră care o atrăgea. În timpul bolii tatălui, experimentase bucuria de a aduce puțină ușurare celor din jur și simțea că i se potrivea meseria de soră medicală. Doctorul Manfred avusese dreptate.

Și apoi, numai asistentele cu diplomă puteau să plece pe mare și puteau lucra în țări străine.

Un taxi o depăși în grabă, stropindu-i ultima pereche de ciorapi pe care o mai avea.

Această întâmplare nu-i strică însă buna dispoziție. Trebuia să-l întâlnească pe Pat Neilly la restaurantul Sauce Boat, acolo unde majoritatea angajaților de la spital luau masa, astfel că-și putea foarte bine ascunde sub masă dresul pătat.

În autobuz, un bărbat atrăgător și înalt îi aminti de bărbatul pe care-l întâlnise în lift. Sângele îi năvăli din nou în obraji. Nu era obișnuită să stârnească astfel de reacții. Ei, la naiba! Momentul trecuse și n-avea să-l mai vadă niciodată pe acel străin.

Dar, fără să știe de ce, Gale nu și-l putea scoate din minte. Necunoscutul era singurul care-i tulburase bucuria zilei. Poate era unul dintre tinerii revoltați, atât de des întâlniți în zilele noastre. Sau poate pur și simplu așa se uita el la străini.

Căldura și aroma mâncării o întâmpinară pe Gale când deschise ușa restaurantului Sauce Boat. Îl zări pe Pat și se îndreptă grăbită spre masa lui. Bărbatul își privi semnificativ ceasul.

– Îmi cer scuze că am întârziat, Pat.

– Nu-i nimic, oftă el. Ai reușit, nu-i așa? adăugă el, privindu-i obrajii îmbujorați.

– Cum ai ghicit?

– Se vede cu ochiul liber. Ești extrem de fericită.

Gale râse cu plăcere.

– Ei bine, astăzi este ziua mea norocoasă.

– Îmi pare rău, dar nu putem sărbători decât cu un suc de roșii, răspunse bărbatul, întinzând către ea paharul cu lichid roșu. Astea sunt condițiile. Dar vom celebra cu siguranță mai târziu.

Pat părea să-i evite privirea.

– Bun, povestește, începu el. Cum ai reușit s-o îmblânzești pe Bessie Belmont? Îți urez baftă pe mare, continuă Pat, ridicând paharul în cinstea ei.

– Pat! îl certă Gale. Aduce ghinion să ciocnești cu o băutură fără alcool. Pat se încruntă.

– Cum poate să aducă ghinion o urare de bine?

– Ai dreptate, Pat, zâmbi tânăra.

Se părea că, într-adevăr, lui Pat nu-i plăcea ideea plecării și încerca din răsputeri, dar fără succes, să se arate cât de cât amabil. Nu-i spusese că se bucura pentru ea, nu părea deloc fericit. Și nici nu știa să se prefacă. Chipul lui era ca o oglindă fidelă a gândurilor. Dar nu fața lui îl dăduse de gol acum. Reușise să-și confecționeze un zâmbet destul de reușit.

Mai degrabă îl trădase lipsa obișnuitei sale bune dispoziții și faptul că-i evita privirea.

Pentru a-i lăsa timp să se acomodeze cu noile vești, Gale începu să-i povestească pe scurt cum decursese interviul. Chelnerul veni la masă. Peștele și cartofii prăjiți reprezentau un fel de mâncare foarte solicitat la Sauce Boat. În schimb, friptura avea consistența unei ciubote vechi. Amândoi aleseră peștele și Gale își continuă povestea întâlnirii cu doamna Belmont.

– Și trebuie să pleci peste două săptămâni? întrebă Pat.

Tânăra era fericită că amicul ei nu-și pierduse pofta de mâncare. Oricare i-ar fi fost sentimentele, ăsta era un semn bun. Bărbatul comandă încă o porție.

– Și acum, draga mea, începu Pat, îți voi spune părerea mea despre toată tărășenia asta. În așteptarea tartei cu mere, bărbatul se hotărî în sfârșit s-o privească în ochi.

– Când am vorbit cu unchiul meu pentru tine, n-am crezut nicio clipă că vei obține postul. Am fost cam prost, nu? glumi el. Știu că slujbele de genul ăsta sunt foarte căutate. Ceea ce înseamnă că ești o fată norocoasă.

– Dar unchiul tău mi-a înlesnit... obținerea postului, răspunse Gale. Doamna Belmont mi-a spus ceva despre asta.

Doctorul Logan, directorul spitalului Triple Star Line, era unchiul lui Pat și prin intermediul lui auzise de această slujbă. Fără prezentarea deosebită pe care i-o făcuse doctorul Logan, era improbabil să ajungă până la interviul final.

– Pat, îmi dau seama că sunt norocoasă, zise ea cu seriozitate și cu ochii sclipind de recunoștință. Și știu că trebuie să-ți mulțumesc ție pentru asta. Îți sunt foarte recunoscătoare, Pat. Știu că n-aș fi reușit fără tine.

– Ei, nu, replică Pat, făcând un gest indiferent din mână. Vorbesc prostii, nu mă lua în seamă, adăugă el zâmbind. Ai cunoștințele necesare pentru a reuși singură. Și apoi, ești o fată frumoasă și inteligentă. Ar fi fost niște proști să te piardă.

Pentru câteva clipe, Gale se lăsă răsfățată de ochii admirativi ai bărbatului. Calmul din privirea lui o făcu să uite dezgustul ghicit în privirea celuilalt bărbat. Într-adevăr, Gale era o tânără frumoasă. Părul ei avea culoarea castanelor, iar ochii ei căprui aveau luciri aurii. Avea tenul palid al tuturor roșcatelor naturale.

Ciudat că tocmai ei, singurii roșcați din spital, se împrieteniseră. Pat avea părul arămiu și, ca și cum toată vitalitatea îi fusese absorbită de păr, ochii îi rămăseseră cenușii, neutri.

Începură să discute despre planurile de viitor ale lui Gale. Eugenie avea să părăsească țara pe data de 28 ale lunii.

– Eugenie? întrebă Pat cu interes. Din câte știu, amicul meu, Graham Brett, este chirurg pe Eugenie. Ai din nou noroc. E un tip minunat. În felul lui.

– Povestește-mi despre el, îi ceru tânăra, curioasă. Ce înseamnă "în felul lui"?

– Nimic, nu te îngrijora, o liniști Pat, oferindu-i o țigară. E un tip dintr-o bucată și e total dedicat meseriei. De altfel, așa trebuie să fie un doctor bun. De cele mai multe ori, meseria asta nu-i deloc ușoară. Unchiul Bernie îl consideră un om deosebit. Doctorii de pe vase sunt de obicei fie suferinzi și bătrâni, fie tineri care caută să-și refacă viața după o aventură sentimentală nefericită. Dar Gray Brett nu pare să facă parte din aceste categorii.

E absolut normal, ceea ce e destul de... suspect, râse el. L-am întâlnit de câteva ori și pot spune că mi-a plăcut. Pare absolut neinteresat de femei, zâmbi Pat. Ceea ce îl face cu atât mai recomandabil, din punctul meu de vedere.

– Câți ani are? reluă Gale. Bănuiesc că nu-i însurat, de vreme ce e alergic la femei.

– Nu l-am auzit niciodată vorbind despre vreo soție. Vrei să-l întreb pe unchiul meu dacă știe ceva, ca să-ți creionezi portretul-robot?

– Ha-ha, făcu ironic Gale. Nu-i normal să mă intereseze bărbatul alături de care voi lucra?

– Ba da, ba da, dar nu prea mult. Când mă gândesc la toți bărbații pe care-i vei întâlni, toți milionarii ăia, toți aventurierii... îmi vine să-mi dau palme.

– Pat, depinde de regulile companiei dacă ajung sau nu în preajma vreunui milionar. De obicei, pasagerii și personalul nu se văd prea des, îi reaminti Gale.

– Ajunge să te vadă o singură dată... după aceea, ticăloșii ăia bogați te vor urma peste tot.

Gale râse, surprinsă de ideile ciudate ale amicului ei. Auzi, să existe pe lume un vapor plin de milionari doritori s-o cunoască!

– Pat, nu mai bate câmpii! îl certă ea.

Reluară apoi discuția despre doctorul Brett. Pat devenise însă mai vag în explicații. Bănuia că Graham Brett avea aproximativ treizeci de ani. Era posibil însă ca seriozitatea chipului să-l facă să pară mai în vârstă.

Clopotele bisericii din apropiere le reamintiră că trebuia să se întoarcă la muncă. Gale obținuse o învoire pentru interviu, dar trebuia să revină la serviciu și să recupereze timpul pierdut făcând ore suplimentare.

Se întoarseră la spital pe scurtătură, pe străduțe mici și înguste, printre clădiri cenușii. Gale ar fi vrut să facă sau să spună ceva care să-l ajute pe Pat să-și depășească tristețea. Astfel că-i promise, la despărțire, că vor sărbători împreună într-o seară, înainte de plecare.

Capitolul 2

Zilele care urmară fură foarte ocupate pentru Gale. Nu știa ce să facă mai întâi, împărțită între cumpărături, ajustarea uniformei, învățarea tuturor regulilor noi și organizarea petrecerii de rămas-bun de la spital.

Șefa ei îi dădu liber începând cu sfârșitul săptămânii. Astfel, avea la dispoziție nouă zile libere, pe care voia să le petreacă alături de mama ei.

Mama păruse supărată când o anunțase telefonic că va pleca din țară pentru trei luni, tocmai în Australia. Și avea dreptate să se întristeze. Gale rămăsese singurul ei copil.

Fratele ei, pilotul, dispăruse în misiune într-o dimineață și nu se mai întorsese. Nu se găsise nicio urmă a pilotului sau a avionului. Asta se întâmplase acum două luni.

Simțindu-se ușor vinovată că-și va părăsi mama în astfel de clipe grele, Gale se gândi să-și petreacă ultimele zile dinaintea plecării alături de ea.

Gale nu fusese pregătită pentru sentimentul de adâncă tristețe simțit la părăsirea spitalului. Ca majoritatea lucrurilor care deveneau amintire, spitalul se transforma treptat în imaginația ei. Toate momentele triste se șterseseră și numai cele fericite îi rămaseră în minte. Latura neplăcută a vieții din spital, disciplina, micile invidii fură uitate în favoarea camaraderiei și atmosferei calde. În fond, de-a lungul anilor, acest spital reprezentase pentru ea un al doilea cămin și născuse în sufletul ei loialitate și afecțiune.

– Dacă te vei răzgândi vreodată, vom fi bucuroși să te primim înapoi, îi spusese șefa ei cu un zâmbet cald, întinzându-i mâna la despărțire.

Gale îi mulțumise și ieșise în grabă din birou, înainte ca lacrimile să-i umple ochii.

Își găsise mama mai puțin supărată decât păruse la ultima lor conversație telefonică. De fapt, doamna West părea foarte interesată de viitorul fetei și gata s-o ajute cu toate pregătirile.

Gale se gândi, cu oarecare invidie, că singura persoană care conta acum în ochii mamei era băiețelul lui Peter. Pe de altă parte, era conștientă că existența micuțului era o adevărată binecuvântare pentru inima rănită a doamnei West.

În urmă cu un an, Peter fusese părăsit de soție, care se întorsese la cariera ei în televiziune, regretând amarnic că-și abandonase slujba după nuntă. De atunci, doamna West își asumase creșterea copilului în vârstă de cinci ani.

Acum, băiatul ajunsese la vârsta școlii. Pip era pur și simplu adorabil. Moștenise părul blond al tatălui și ochii lui albaștri, mari și inocenți. Auzind de plecarea mătușii, îi dăduse foarte multe comenzi

de cadouri, dar Gale nu-i făcu nicio promisiune în privința aducerii unui cangur din Australia.

– Dacă văd vreunul pe străzile din Melbourne, poate. Dar nu cred că am timp să vizitez arealul lor natural, răspunse ea.

Gale era fericită că mama ei putea uita de moartea lui Peter dedicându-se micuțului Pip. Așa era ea. Trebuia să se dedice cuiva. Mai întâi soțului, apoi fiului... Îi pierduse pe amândoi.

Acum, Pip rămăsese singura ei bucurie.

Bineînțeles că, sensibilă cum era, doamna West nu rezistă și plânse mult în momentul despărțirii.

– Ești prea tânără, draga mea, îi spuse ea.

– Mamă, protestă Gale, luând-o în brațe. Am douăzeci și trei de ani și sunt obișnuită să am grijă de mine și... de alții.

– Să-mi scrii, draga mea. Să-mi povestești totul.

– Da, da, mii de foi de hârtie, promise Gale. Voi avea multe de povestit, mamă dragă.

Pip îi permise să-l sărute pe obraz, apoi se retrase cu demnitate. De când începuse școala, se revoltase împotriva oricărei manifestări de afecțiune, dar pricepu că ocazia era una specială și-i făcuse mătușii hatârul de a se lăsa sărutat.

Pat o aștepta în mașină. Valizele voluminoase fuseseră trimise dinainte în port. Îi era foarte recunoscătoare lui Pat pentru că se oferise s-o conducă la Tillbury. Ar fi fost foarte dificil să se ducă până acolo cu trenul.

– Ce zi frumoasă! comentă Pat, conducând încet către Purley.

Pat era un om minunat, care o înțelegea întotdeauna, se gândi Gale cu recunoștință, realizând că voia s-o înveselească.

Apoi, gândurile i se întoarseră către mama ei. I se păruse ciudat că în conversațiile lor nu apăruse niciodată numele mamei lui Pip.

– Mai știi ceva despre Berry? o întrebase tânăra.

Mama ei îi răspunsese cu o privire aproape dură.

– Nu.

– Presupun că a aflat despre Peter, continuase Gale.

– I-am scris. I-am trimis o scrisoare la apartamentul din Londra, unde locuia. Ți-am spus atunci, nu mai ții minte? o repezise doamna West. Și am scris adresa expeditorului pe plic, ca să se întoarcă aici, în cazul în care n-o primea.

Nu exista nicio îndoială că Berry West aflase despre moartea soțului. Oare tăcerea ei însemna că nu-i pasă? Sau îi era teamă că soacra ei îi va cere să aibă grijă de Pip, acum că Peter nu mai putea contribui la creșterea copilului? Gale se cutremură. Chiar și o creatură cu sânge-rece ar fi avut mai multă grijă de progeniturile ei.

Chiar înainte de nașterea copilului, cumnata ei fusese foarte îngrijorată de urmările sarcinii asupra aspectului ei fizic. Apoi, când toate acestea trecuseră și Pip se dovedise un copilaș excepțional de frumos, Berry devenise mândră de calitatea ei de mamă. Pip fusese dus pe la tot soiul de filmări și pozase pentru diferite reviste pentru copii.

Dar și această pasiune trecuse repede. Berry își pierduse rapid interesul pentru copilaș și se concentrase din nou asupra visurilor ei de vedetă. Se înscrisese la concursuri de frumusețe, începuse din nou să joace în filme, lăsându-și copilul în grija bonelor, până când în sfârșit îl abandonase.

Pip avusese o copilărie tristă, dar nu părea să simtă lipsa mamei. În ultimul an, bunica îi luase locul și Pip ajunsese pur și simplu s-o adore.

Se opriră în Soho, să ia prânzul. Gale ar fi preferat să meargă mai departe, fiind prea emoționată ca să se gândească la masă. Dar cum nu trebuia să ajungă la bord înainte de venirea după-amiezii, își spuse că-i datora lui Pat măcar atât. Ghicise că bărbatul avea de gând să profite la maximum de aceste ore rămase.

În ultima parte a drumului, Gale deveni din ce în ce mai emoționată. O nouă etapă a vieții ei începea și o lume nouă o aștepta.

– Uite, asta va fi casa ta în următoarele trei luni, zise Pat, privind către Eugenie. Pe vas se încărcau proviziile.

– Mi se pare greu de crezut ca toate astea să fie mâncate și băute în numai trei luni, se miră Gale. Sunt cantități absolut uriașe.

Pat o luă de braț, ajutând-o să ocolească obstacolele din drum, pentru că ochii fascinați ai tinerei priveau numai vaporul. Încetini pasul când ajunseră la pasarelă și puse jos valiza.

– Ei, am ajuns, vorbi el. Mă întreb ce ne va rezerva viitorul. Ce se va întâmpla oare în aceste trei luni?

Între ei nu existase niciodată o mare pasiune. Nota de tristețe sentimentală din tonul lui se datora exclusiv despărțirii.

– Cine poate ști? răspunse ea încet. Te voi ține la curent cu toate întâmplările. Mulțumesc, Pat. Mulțumesc din suflet pentru tot. Mi-ai fost mereu alături, adăugă ea, emoționată la rândul ei de momentul plecării.

– Am fost un prost, răspunse bărbatul, privind-o cu intensitate. Cred că am înnebunit... te-am ajutat să pleci de lângă mine. Dar inima ta nu mă voia, așa că oricum n-avea rost. Nu uita că un om trist și singur te așteaptă aici... când te vei distra pe vas, departe de mine.

Ei, asta era deja o exagerare retorică! se gândi Gale.

– Haide, Pat, zise ea, știi bine că niciodată nu voi uita... să-mi amintesc de tine. Dar nu așa, trist și singur. N-ai mai fi Pat Neilly, dacă ar fi așa. Cât despre distracții, m-am angajat pe vas ca să muncesc și sper că asta voi face. Distracția va fi...

Gale se opri în mijlocul frazei, privind uimită dincolo de Pat. Amicul ei se uită la ea surprins. Părea pur și simplu împietrită. Se întoarse spre locul către care privea tânăra și văzu un bărbat înalt, apropiindu-se grăbit de pasarelă.

– La naiba! exclamă Pat, luminându-se la față și îndreptându-se către omul la care Gale se uita insistent. E chiar Graham Brett!

Gale continuă să privească în direcția necunoscutului, întrebându-se unde mai auzise acest nume. În fața ei se afla nimeni altul decât bărbatul care o privise cu atâta dispreț în ziua când părăsise birourile companiei, după interviu.

Cei doi bărbați își dădură mâna, amical. Surprinzător, domnul Brett zâmbea. Nici urmă dein privirea dezgustată de altădată.

– Salut, Neilly. Ce faci pe aici? Călătorești cu noi? întrebă el, plin de speranță.

O, nu! se sperie Gale, amintindu-și cine era personajul din fața ei. Pat îi spusese că medicul șef de pe Eugenie se numea Graham Brett! Acum realiza de ce prietenul ei îl descrisese ca fiind un bărbat fermecător. Zâmbetul lui era absolut minunat.

– Îmi lipsesc ajutoarele și ar fi trebuit ca cei de la companie să-mi găsească pe cineva rapid, continuă el. Credeam că tu ești acela.

– Nu, răspunse Pat, arătând către Gale. Dar ți-am adus un alt ajutor de preț. Mândria spitalului nostru și cea mai bună soră medicală care i-a călcat vreodată pragul.

Gale se străduí să rămână neclintită sub privirea de gheață a ochilor albaștri.

– Mă bucur să te cunosc, zise Gale. Dacă nu mă înșel, ne-am mai întâlnit o dată. Sunt fata pe care era s-o lovești cu ușile liftului... Graham Brett făcu un efort să-și îmblânzească expresia, dar nu zâmbi.

– Desigur, mi-aduc aminte. Cum aș putea să te uit? replică el, întinzându-i mâna cu un gest politicos. Credeam că m-am scuzat pentru acea stângăcie. Mă tem că mă gândeam în altă parte.

Hm, se gândi Gale. Te gândeai în altă parte, zici? Nu, nu, prietene, te concentrai asupra figurii mele respingătoare.

– Bine ai venit la bordul vasului, domnișoară West.

– Mulțumesc, făcu Gale.

Apoi tăcu, mulțumindu-i în gând lui Pat, care preluă inițiativa conversației. Bărbatul voia să afle cum și unde s-au mai întâlnit cei doi și de ce Gale nu-i mărturisise că-l cunoaște în ziua când îi vorbise despre el. După ce toate aceste întrebări fură lămurite, Pat și Brett discutară despre unchiul lui Pat.

Graham Brett nu mai zâmbea. Redevenise grav, posomorât.

Gale se simțea tulburată. Ce schimbare în planurile ei! Cât de diferită i se părea acum perspectiva călătoriei! Întâlnise foarte multe personalități în meseria ei, dar nu fusese niciodată pusă în situația de a lucra cu un om care o antipatiza. Sensibilă din fire, Gale nu se putea imagina colaborând cu acest bărbat. Dintr-un motiv greu de priceput, viitorul ei șef n-o plăcuse de la prima întâlnire.

Îi venea să renunțe și să se întoarcă acasă cu Pat. Simțea nevoia să plângă. Nu făcu nici una, nici alta.

– Dacă ești gata, putem merge la bord, vorbi Graham.

Să-și ia rămas-bun de la Pat sub privirea înghețată a noului șef fu o experiență neplăcută. Gale vru să-și exprime din nou recunoștința față de el și-l sărută pe obraz.

Pat, la rândul lui, o trase mai aproape și o sărută pe gură.

– Ai grijă de ea, Gray, strigă el către Graham Brett, care avusese până la urmă amabilitatea de a se îndrepta către pasarelă și a-i lăsa singuri. E foarte importantă pentru mine.

Gale își stăpâni un tremur al trupului. Doamne, i se părea de-a dreptul înfiorător să fie încredințată acestui bărbat!

Îi promise din nou lui Pat că avea să-i scrie, iar acesta o mai sărută o dată.

– Să fii fericită, zise el. Călătorie plăcută, draga mea!

Doctorul Brett îi luă bagajul și-l înmână unui steward.

– Pe aici, Gale, o îndemnă el. Vom sta pe puntea aceasta. Presupun că vrei să arunci o privire afară.

Gale privi către chei și zări capul roșcat al lui Pat dispărând în depărtare.

– Despărțirile reprezintă partea cea mai neplăcută a voiajului, continuă Brett. Lași în urmă familia, prietenii... Te obișnuiești apoi cu pasagerii, te împrietenești cu ei în timpul unui călătorii, și apoi nu-i mai vezi niciodată. Dar despărțirile te învață să fii mai înțelept și să nu te mai implici emoțional. Prespun că e prima ta călătorie, nu?

Gale realiză că bărbatul vorbea întruna numai pentru a-i lăsa timp să-și revină. Lacrimile îi curgeau încă pe obraji. Fără să știe de ce, Gale se simțea prost pentru că bărbatul interpretase greșit relația dintre ea și Pat. Dar ce mai conta? Poate era mai bine să afle că nu toți bărbații o găseau respingătoare.

Era stupid să se lase influențată de antipatia lui. Când avea să-l cunoască mai bine, îl va întreba direct ce avea cu ea. Dacă va ajunge vreodată să-l cunoască.

Spitalul de pe vas era mic și foarte curat. Toate lucrurile de aici erau miniaturale, dar nimic esențial nu lipsea. Exista chiar și un bloc operator.

– Folosit numai în cazuri de urgență, îi explică bărbatul. Preferăm ca pacienții grav bolnavi să fie transportați la țărm, atunci când e posibil.

Ochii lui Gale cercetară paturile comode, protejate de perdele, ascultând ce-i spunea noul ei șef.

– Vei întâlni și restul personalului mâine dimineață sau seara, la cină. Până când se îmbarcă pasagerii, toată lumea are program de voie.

Gale era perfect conștientă de personalitatea puternică a celui de lângă ea. Era un tip obișnuit să aibă multe responsabilități. Probabil că avusese un post important și înainte de a se angaja pe vas. Totuși, părea încă tânăr.

Sau poate părul lui blond strălucitor, în contrast cu tenul bronzat, îl făcea să pară mai tânăr.

– Păcat că asistenta McManus, șefa ta directă, nu se află aici, să-ți prezinte cum se cuvine locurile. Va veni însă mai târziu.

Îi vorbi apoi despre ceilalți membri ai echipajului. Printre ei, se afla și un asistent, care avea să-și asume toate schimburile de noapte, dacă acestea se dovedeau necesare.

– Ajunge pentru azi, încheie el. Te vei obișnui destul de repede cu responsabilitățile tale... iar până ieșim în larg, nu vom avea prea mult de lucru. Sper că te descurci pe mare, zâmbi el.

– Și eu sper, răspunse Gale, nevrând să mărturisească faptul că era prima ei experiență de acest gen.

– Oricum, vei afla cât de curând. Și acum, presupun că vrei să te duci în cabină, să-ți desfaci bagajul, adăugă el.

Gale îl ascultă și se îndreptă spre stewardul care aștepta tăcut în prag, pregătit s-o conducă.

– Gale! o strigă Graham, făcând-o să se întoarcă din drum. Bine ai venit la bord. Sper că viața ta aici va fi exact cum te așteptai.

– Mulțumesc, răspunse ea, intimidată.

Era felul lui de a-și cere scuze sau de a cere pace? Probabil realizase că Gale îi simțise aversiunea.

– Prima călătorie e cea mai frumoasă. Îți va plăcea cu siguranță, după ce îți vei reveni din șoc și te vei obișnui cu lipsa... lucrurilor pe care le-ai lăsat în urmă.

Pauza din fraza lui îi arătă tinerei că Graham se referea de fapt la Pat.

Gale simți că roșește.

– Mulțumesc, domnule, repetă ea, și plecă.

Capitolul 3

Cabina lui Gale se afla pe puntea D, la tribord.

Fu foarte fericită să vadă că bagajul îi fusese deja adus, deși observă cu uimire că geamantanul ocupa aproape jumătate din podeaua cabinei.

Stewardul care o condusese îi spuse, vorbind cu un accent aproape ininteligibil:

– Când v-am văzut venind la bord, cu doctorul, am întrebat imediat de bagajul dumneavoastră. Când despachetați, revin să iau geamantanul. În cabinele astea, abia încape o pisică.

Gale zâmbi și-i mulțumi.

– Nicio problemă, domnișoară! răspunse el, părăsind cabina.

Gale își zâmbi în oglinda de deasupra lavoarului. Simțea că începuse o nouă viață. Începu să-și desfacă veselă bagajul, privind în jur cu entuziasm. Niciodată nu mai fusese nevoită să trăiască într-un spațiu atât de mic. Își aruncă pălăria pe pat, apoi haina, și se apucă de treabă.

Deodată, auzi o bătaie în ușă. O tânără înaltă, brunetă și slabă, intră în încăpere.

– O, draga de tine! Te ocupi de organizare? râse fata. Doctorul Brett m-a trimis să văd cum te descurci. Sunt Judy Morris.

– Drăguț din partea ta că ai venit, răspunse Gale, întinzându-i mâna. Eu sunt Gale West.

– Da, știu. Dar, nu te opri din treabă. Te voi ajuta și eu. Tu scoți hainele și eu le agăț în dulap. Altfel, nu vei reuși să fii gata până la ora cinei. Nu că ar conta foarte mult o mică întârziere. Azi avem program de voie, continuă tânăra. Știi, te invidiez pentru faptul că e prima ta călătorie. N-am uitat nici acum cât de emoționată am fost eu la primul voiaj. La mine, e a patra oară când merg pe mare.

Era mai în vârstă decât Gale. Se părea că tinerele nu erau dorite pe vas. Își aminti că doamna Belmont se plânsese de vârsta ei încă necoaptă.

– Doctorul Brett mi-a spus să te pun la curent cu treburile de pe vas. Așa că, dacă vrei să afli ceva despre oamenii alături de care vei călători, întreabă-mă. Despre doctor nu mai trebuie să-ți spun nimic, de vreme ce l-ai întâlnit, adăugă ea, cu o voce surprinzător de caldă.

Oare tânăra avea o slăbiciune pentru Graham Brett?

– Toată lumea îl place și-l respectă pe doctorul Brett, continuă Judy. Cred că e cel mai iubit om de pe vas. Ești norocoasă că vei lucra cu el... Te superi dacă-ți dau un sfat? întrebă ea, după o scurtă ezitare

– Nu, te rog.

– Ei bine, doctorul Brett nu-i tocmai misogin, dar pur și simplu nu e foarte interesat de femei. Se poartă frumos cu toate, dar nu favorizează pe niciuna. Asistenta Barraclough s-a îndrăgostit

nebunește de el. Au făcut trei călătorii împreună și sărmana Linda a renunțat până la urmă la slujba asta, din disperare. Se crede că și-a cerut transferul în America de Sud, pentru că pur și simplu nu mai putea rezista. Astfel că e un bărbat periculos, chiar dacă e atât de atrăgător. Asta... voiam să-ți spun.

Gale nu știa cum să reacționeze. Să râdă, să-i mulțumească? Simți însă că Judy era sinceră în dorința ei de a o avertiza.

– A fost... necuviincios din partea mea să-ți spun asta? întrebă Judy, văzând că Gale nu răspunde.

– Doamne, nu! Nu există nici cea mai mică șansă să mă îndrăgostesc de doctorul Brett, o liniști Gale, râzând. Nici dacă ar fi singurul bărbat de pe vas. Judy păru ușurată și-și continuă dezvăluirile.

– Știi, nu-i treaba lui să ajute tinerele asistente să se instaleze. Sora McManus trebuia să se ocupe de asta. Dar așa e el. Nu scapă nicio ocazie să facă o faptă bună. Cred că și-ar ajuta cu dragă inimă și dușmanii. Dacă ar avea, desigur, lucru de care mă îndoiesc.

Gale zâmbi, realizând adevărul spuselor lui Judy. Fusese foarte amabil din partea lui s-o aducă la bord și cu atât mai drăguț s-o trimită pe această tânără să aibă grijă de ea.

– Cred că vei avea de-a face și cu Brenda Knight, stewardesa care se ocupă de copiii de pe vas, continuă Judy prezentarea personalului. Brenda e foarte drăguță și amabilă. De altfel, prin însăși natura muncii ei, trebuie să comunice mult cu pasagerii. Compania ne lasă să avem relații foarte destinse cu turiștii, dar cu rezervele... de bun-simț. Unele firme sunt mai stricte, dar aici se cultivă sociabilitatea. A, dar văd că ai primit foaia cu regulile, constată tânăra, privind fițuica așezată pe bagaje. Ai observat, deci, că nu sunt foarte multe restricții.

– Da, am remarcat.

– Ei, și acum, dacă vrei să iei cina cu mine și cu Addie, te vom aștepta cu plăcere, continuă Judy, pregătindu-se să plece. E mai mult o reuniune de familie în seara asta, și-ți vom putea prezenta restul colegilor. Voi veni să te iau, ca să-ți arăt unde e sala de mese.

Gale îi mulțumi călduros, simțindu-se ca o elevă într-o școală nouă, care-și găsise deja o prietenă și o protectoare.

Înainte de a se schimba pentru cină, se apropie de hublou și privi afară. Încă-i venea greu să creadă că se afla cu adevărat pe un vapor. Se întunecase, iar portul strălucea mirific, în sute de lumini scânteietoare.

Gândurile i se întoarseră către casă și către cei pe care-i lăsase în urmă. În fond, era ajunul plecării ei. Se îndrepta către locuri necunoscute, către celălalt capăt al lumii. Se va întoarce abia peste trei luni...

Ciudat, dar în mintea sa își făcu deodată apariția un chip bronzat, cu trăsături puternice, cu nasul drept și buze ferme.

Graham Brett... Ce personalitate curioasă!

Gale simți că o podidesc lacrimile, și dorul de casă o cuprinse brusc. Bărbatul ăsta îi stricase bucuria plecării, entuziasmul călătoriei. Aruncase o umbră neplăcută asupra întregii aventuri.

Judy Morris îi spusese că e norocoasă pentru că avea să lucreze alături de el. Dar tânăra se întrebă cu amărăciune cum avea să îndure aversiunea șefului său, zi după zi, trei luni încheiate.

***

Gale se trezi a doua zi dimineață înainte ca stewardesa să-i aducă ceaiul. Spre mare ei surpriză, adormise imediat și se simțise foarte confortabil în patul mic din cabină. Părea că se obișnuise cu locurile noi și emoțiile îi pieriseră ca prin farmec.

Se trezise devreme, pentru că voia să-și pună la punct uniforma înainte de a se prezenta la muncă.

Rochia albastru-închis i se potrivea de minune și-i punea în evidență tenul alb și părul roșu, strălucitor.

Stewardesa, o femeie cu zâmbet plăcut și păr creț, îi promise să-i aducă în cabină niște pâine prăjită cu marmeladă, ca s-o scutească să se ducă la micul dejun.

– Asta-i tot ce dorești, draga mea? Nimica toată... nu uita că ai înainte o zi de muncă. Aș putea să-ți aduc și niște ouă fierte.

– Nu, mulțumesc, zâmbi Gale. Nu mă simt în stare să mănânc mai mult.

Stewardesa se îndepărtă, cu o privire înțelegătoare. Noua asistentă părea cam tânără. Nu era de mirare că era emoționată.

Dar Gale nu era emoționată din pricina slujbei. Se privi în oglindă cu ochi critici.

Seara trecută nu-l revăzuse pe doctorul Brett. Judy Morris îi făcuse cunoștință cu ofițerii de pe vas, dar medicul nu apăruse la cină.

Se uită încă o dată pe planul vasului înainte de a părăsi cabina, îngrijorată că nu va ajunge niciodată să se descurce prin labirintul de coridoare.

Stewardesa care se ocupase și de predecesoarea ei, sora medicală Barraclough, îi spusese ora la care era așteptată la lucru. Astfel că, la opt fix, se prezentă la infirmerie.

Aici, activitatea era deja în toi. O stewardesă pregătea sticle cu apă caldă. Gale era pe punctul de a o întreba la ce foloseau, când o siluetă înaltă, îmbrăcată în regulamentara uniformă albastru cu alb, apăru în cadrul ușii. Gale o privi, curioasă.

– Asistentă West? întrebă o voce limpede. Mă bucur să te cunosc. Sunt asistenta-șefă McManus, se prezentă femeia, întinzându-i mâna.

– Bună dimineața, răspunse Gale.

Șefa ei avea ochii cenușii și părul negru, strâns sever sub chipiu. Asistenta McManus avea un aspect aproape monahal. Tânăra realiză dintr-o dată că nu-și strânsese părul și se rușină. Superioara ei avea probabil cam patruzeci de ani.

– Sper că te-ai instalat bine. Din nefericire, am pierdut un tren venind încoace și am întârziat o zi.

În timp ce vorbea, femeia studia atentă, cu ochii ei cenușii, fiecare detaliu al ținutei tinerei. Gale se felicită că avusese inspirația să se pregătească meticulos în dimineața asta. Prima impresie era cea mai importantă, și spera din tot sufletul ca șefa ei s-o placă.

Când îi mărturisi că doctorul Brett o adusese la bord și-i arătase vasul, sprâncenele asistentei mai în vârstă se ridicară în semn de mirare.

– Păcat că nu m-am aflat aici, să-mi fac datoria cum se cuvine. Ar fi trebuit să-ți ofer informațiile necesare despre munca pe vas. Acum, din păcate, n-avem timp. Avem prea multe de făcut în această dimineață. Înțeleg că n-ai mai fost niciodată pe mare. În ce mă privește, am pierdut ajutorul prețios al asistentei Barraclough, alături de care am făcut trei călătorii, adăugă femeia, pe un ton de reproș. Sper că vei reuși să faci față slujbei.

– Voi face tot posibilul, replică Gale. Nu văd de ce n-aș reuși să mă descurc. În fond, meseria e aceeași, fie că o faci pe mare sau pe uscat.

– Realitatea e cu totul alta pe un vas, o contrazise cealaltă, schițând un zâmbet sever. Am înțeles că până acum ai lucrat la spitalul St. Ambrose. Pot recunoaște dintr-o privire siguranța și mândria tipice unei asistente de acolo. Și eu am fost la același spital, zâmbi ea.

– Da? făcu Gale, plină de entuziasm.

– Nu fi atât de fericită, răspunse asistenta McManus. Din pricina asta, voi avea mult mai multe pretenții de la tine.

Dar Gale era extrem de mulțumită. Era o surpriză agreabilă și neașteptată să întâlnească aici, pe vas, o persoană al cărei trecut era legat de vechiul ei spital.

Femeia o anunță că vor avea în curând un prim pacient, un tânăr aflat în recuperare după o operație. Asta explica pregătirea patului de către stewardesă. În mijlocul propoziției se opri însă, privind dincolo de Gale, cu o expresie oarecum alarmată.

Gale nu recunoscu imediat silueta bărbatului în uniformă. Dar, când acesta se apropie, realiză că era doctorul Brett. Părea mai atrăgător și mai solemn.

– Bună dimineața, zise el.

Amândouă răspunseră cu o înclinare ușoară a capului, apoi doctorul Brett continuă explicațiile cu privire la noul pacient.

– Este vorba despre o operație de apendicită, realizată în urmă cu câteva zile.

Vom ține pacientul sub supraveghere, deși nu există motive de îngrijorare... din punct de vedere medical, cel puțin.

– Există complicații de alt gen? interveni asistenta-șefă.

– O mamă și o logodnică, zâmbi bărbatul, iar chipul i se lumină deodată. Persoane sensibile... amândouă. Astfel că mai bine restricționăm vizitele câteva zile.

Gale simțea că inima îi bătea cu putere. Era în fiecare clipă conștientă de aversiunea bărbatului față de ea. Atmosfera era tensionată și fu fericită când îl văzu plecând.

Spre marea ei dezamăgire, asistenta-șefă îi spuse că avea să lucreze destul de mult în preajma doctorului Brett. Ei, se gândi tânăra căutând să se liniștească, poate timpul petrecut alături de acest bărbat o va ajuta să scape de emoții și să se obișnuiască în sfârșit cu prezența lui.

Programul cabinetului unde lucra doctorul era următorul: dis-de-dimineață, pentru membrii echipajului; de la zece la unsprezece pentru turiștii obișnuiți și de la unsprezece la prânz pentru pasagerii de la clasa întâi. Gale și sora McManus aveau să facă schimb de ture pentru a acoperi aceste intervale orare, în alternanță cu programul de la infirmerie. În această dimineață, Gale trebuia să-l asiste pe doctor.

Când asistena McManus o chemă înapoi la infirmerie, ca s-o ajute pe Ann Downing la depozitarea medicamentelor și a altor rezerve, Gale fu fericită. Timpul era limitat, pentru că pasagerii urmau să sosească și aveau să se confrunte în curând cu primele solicitări de îngrijire medicală.

Downing era o femeie între două vârste, foarte vorbăreață și gata să împărtășească tot ce știa cu noua colegă.

Îl cunoștea pe pacientul care trebuia să sosească la infirmerie. Gareth Mathieson și mama sa mai călătoriseră pe Eugenie și acum câteva luni, îndreptându-se spre Anglia.

– Mathieson sunt o veche familie australiană, îi spuse Downing. Deși ea e englezoaică. Sunt crescători de oi... e o afacere bănoasă...

Gale își dădu seama că aceste cuvinte reprezentau repetarea unor bârfe obișnuite de pe vas. Și-ar fi dorit ca Ann Downing să tacă, pentru a-și putea vedea în liniște de treabă. Dar femeia vorbea întruna, înmânându-i tinerei păturile și cearșafurile, ca să le așeze în dulapuri. Tânărului Gareth Mathieson nu-i plăceau însă oile, care aduseseră atâta bănet familiei. El avea alte ambiții. Voia să devină scriitor. Datorită banilor, își făcuse relații importante la un post de televiziune, și-i fuseseră ecranizate câteva piese scurte. Se părea că stârnise atenția publicului larg.

"Mie mi se pare un tip răsfățat", se gândi Gale.

– În timpul voiajului către Anglia, își continuă povestea colega ei, Gareth Mathieson fusese cel mai popular bărbat de pe vas. Tinerele pasagere îl asaltaseră, atrase de farmecul lui personal, dar și de averea imensă pe care avea s-o moștenească. Dar tânărul Mathieson era un tip șiret. Și apoi, mai exista și mama lui, o femeie severă, care veghea ca nimeni să nu ajungă la inima fiului său.

– Dar se pare că și-a întâlnit în sfârșit aleasa, continuă Ann Downing cu vădită satisfacție. Se aude că se îmbarcă alături de o logodnică, pe care o duce acasă, în Australia.

Încet-încet, vasul începea să prindă viață, odată cu sosirea pasagerilor la bord. La prânz, aveau să părăsească portul. Gale auzea continuul du-te-vino al îmbarcării și entuziasmul pregătirilor o cuprinse și pe ea. În câteva ore, se vor afla în larg.

La zece și jumătate, se lua pauza de cafea, binevenită după un început de zi aglomerat.

Gale fusese lăsată să aibă grijă de infirmerie și i se dăduse sarcina de a primi pacientul. Își bău rapid cafeaua și ieși puțin pe punte, înainte de a se întoarce la muncă.

Pasagerii soseau în număr mare, îmbrăcați sobru, în culori închise, în ton cu vremea de afară. Ici-colo se zărea câte o pălărie colorată sau sariul înflorat al unei indience. Culoarea de smarald a pălăriei unei tinere îi atrase atenția. O pată de culoare în cenușiul șirului de pasageri.

Gale zâmbi, strângându-și pelerina în jurul trupului și întoarse spatele priveliștii de afară, revenind la infirmerie.

Gareth Mathieson părea la prima vedere un tânăr absolut obișnuit. Brancardierii îl aduseră pe targă și-l așezară cu grijă pe pat, lăsându-l în grija ei. Apoi apăru doctorul Brett și cei doi bărbați începură să discute. Poate că niciun bărbat n-arată foarte elegant și demn în pijama maro cu dungi banale, dar Gareth aducea mai degrabă cu un adolescent.

Gale simțea nevoia să se ducă lângă el și să-i aranjeze frizura rebelă. Bărbatul avea obiceiul de a-și trece mereu mâna prin păr în timp ce vorbea, lucru care nu-l ajuta deloc să-și ordoneze podoaba capilară mereu răvășită. Tânăra se întrebă ce vârstă putea avea. I se părea ciudat ca o fată să fie logodită cu un tip ca el, aproape un adolescent. Cât despre dramaturgie – ei bine – nu părea să știe destule lucruri despre viață pentru a o descrie.

Oricum ar fi fost, nu părea deloc tipul egoist și răsfățat pe care Gale se așteptase să-l vadă în urma povestirilor asistentei Downing.

Avea ochii căprui și luminoși, iar râsul lui spontan și vesel o cuceri îndată. Gale se trezi gândindu-se la logodnica lui și sperând ca fata să

fie la fel de drăguță. Averea familiei reprezenta o mare tentație pentru toate tinerele puse pe căpătuială. Poate de aceea mama lui stătea mereu la pândă, gata să înlăture din preajma fiului ei pretendentele nepotrivite.

– Of, sunt foarte mulțumit că am ajuns aici, îi mărturisi el lui Gale, când doctorul Brett plecă. Credeam că voi pierde cursa.

– Era atât de important pentru tine să călătorești pe Eugenie? întrebă Gale.

El încuviință hotărât din cap.

– Da! Toate lucrurile erau aranjate pentru călătorie... Și nu-i ușor să pregătești așa ceva. Sunt multe de făcut – nu-i așa – când pleci la drum lung. Iar pentru mine, miza era cu atât mai mare. Am ceva de făcut...

În aceste clipe, bărbatul părea un pic mai matur, mai în vârstă.

– Știi cumva dacă mama se află deja la bord? reluă el.

– Pot afla, dacă vrei.

Gale o trimise pe Ann Downing să se intereseze dacă doamna Mathieson se îmbarcase și gândurile ei se îndreptară din nou către tânărul pacient. Era un tip drăguț, iar zâmbetul lui era sincer și atrăgător. Dar de ce părea atât de îngrijorat și care era acel lucru misterios pe care trebuia să-l îndeplinească? De ce această călătorie și acest vapor erau atât de importante pentru el?

Agitația îmbarcării continua. Infirmeria părea o oază de calm, în mijlocul hărmălaiei de afară.

De fiecare dată când Gale traversa holul dintre infirmerie și sala de operații, se întâlnea cu stewarzi grăbiți care cărau bagajele pasagerilor către cabine.

Mai târziu, cu un fior de emoție, Gale realiză că vaporul se pune în mișcare. Se auzi sunetul sirenei, semnul de plecare! Asistenta-șefă veni în infirmerie și, zărind-o privind pe fereastră, îi zise cu indulgență:

– Du-te pe punte, dacă vrei să vezi plecarea.

– Mulțumesc, mulțumesc, strigă Gale, îndepărtându-se.

Afară, amicii și familiile pasagerilor fluturau brațele în semn de adio și-și transmiteau mesaje de ultim moment. Gale simți că se sufocă de emoție. Era prima oară când își părăsea țara. Dar inima îi spunea că totul va fi bine și bătea fericită, plină de încântare.

Se îndepărtau de țărm. Oare ce-i va aduce noua viață, noua aventură în care se pregătea să intre?

Oamenii deveneau din ce în ce mai mici, părând o masă cenușie în depărtare. Gale își dori ca cineva să-i facă și ei semne de adio de pe mal... mama ei... Pat...

O lacrimă îi alunecă pe mână. Ah, ce sentimentală devenise! Trebuia să-și revină!

Începu să se plimbe pe punte, gânditoare. Deodată, realiză că lângă ea se afla doctorul Brett. Cufundată în gânduri cum era, nici nu-i remarcase prezența

– Ei, domnișoară, cum te simți? întrebă bărbatul cu o voce caldă. Gale spera că nu se afla aici de prea mult timp, că nu-i văzuse lacrimile.

– Bine, zâmbi ea. Puțin speriată de faptul că nu mai există cale de întoarcere.

– Alungă gândul ăsta! Te vei simți foarte fericită că ai ales marea peste numai câteva zile, când vom naviga către țărmuri mai însorite. Da, recunosc, există întotdeauna o strângere de inimă când părăsești portul, chiar dacă ești obișnuit cu plecările.

Cu atât mai mult când e prima oară... mi-aduc aminte și acum cum a fost prima mea călătorie.

Iată, deci, că în ciuda ochilor înghețați și a chipului său serios, avea și el sentimente.

– Te sfătuiesc din experiență, trebuie să te bucuri de voiajul ăsta, continuă el, întorcându-se către ea cu aceeași expresie stânjenită, de parcă ar fi fost forțat să se poarte bine cu ea. Mi-ar plăcea să mă privești ca pe un prieten, Gale, adăugă el cu dificultate. Dacă ai vreodată nevoie de ajutor sau de vreun sfat... să vii la mine. Prietenul tău, Pat Neilly, mi te-a lăsat în grijă, nu-i așa?

Spunând acestea, se îndepărtă rapid. Gale rămase în urma lui, nedumerită.

Capitolul 4

Când se întoarse la infirmerie, Gale o găsi pe asistenta-șefă studiind două liste.

– Cred că ar trebui să facem un control preliminar al pasagerilor în cabine chiar azi după prânz, ca să ne ușurăm munca de mâine, zise femeia, cercetând listele. Da, da, obișnuitele cazuri de bronșite, ulcer, diabet... doi bolnavi în recuperare. Un epileptic – care are o asistentă personală. De obicei, împărțim cabinele între noi, fiecare făcând turul turiștilor și al pasagerilor clasei întâi, alternativ. Astăzi, tu te vei ocupa de turiști.

– Bine, zise Gale, luând lista care i se cuvenea.

– Astăzi nu avem clar stabilite schimburile, dar ar fi bine să te întorci aici îndată ce termini vizitele și s-o schimbi pe Downing, care te va aștepta. Infirmeria nu trebuie părăsită, atâta vreme cât există un pacient.

Lui Gale îi era foame. Gongul de prânz sună și tânăra se îndreptă rapid către sala de mese. Pe fiecare masă se afla câte un aranjament

floral. Un steward o conduse la o masă de două persoane, aflată într-un colț al salonului, spunându-i că ea și sora-șefă vor împărți această masă.

În timp ce savura prânzul, tânăra se gândea la întâlnirea cu Graham Brett. Era furioasă pe el și pe cuvintele pe care acesta i le spusese. Oare se străduia s-o placă de dragul lui Pat? Cu prima ocazie, trebuia să-i spună că Pat nu era "prietenul" ei.

Când se întoarse înapoi la infirmerie, era după-amiază. Terminase de făcut turul cabinelor de pe lista ei. Nu întâlnise niciun caz grav, care să necesite chemarea medicului, deși avusese de-a face cu numeroase solicitări de a primi ajutor. Se părea că simpla vedere a uniformei îi făcea pe oameni să realizeze cât de neajutorați erau. Tratã accidente minore, dădu sfaturi legate de ușoare indispoziții... întrebându-se dacă nu cumva avea să fie certată de asistenta-șefă pentru întârziere.

Dar asistenta McManus nu se întorsese încă. În schimb, o găsi pe doamna Mathieson lângă patul copilului său.

Gale fu plăcut surprinsă de personalitatea ei plăcută și caldă. Nu i se păru deloc o femeie-despot. Ann Downing o descrisese total eronat. Era o femeie slabă, elegantă, cu părul cenușiu.

– Tu trebuie să fii asistenta despre care Garry mi-a vorbit atât, o întâmpină mama pacientului. Mi-a spus că ești foarte drăguță.

– Cred că mă voi bucura de o lungă și plăcută convalescență, interveni Gareth.

– Ăsta nu-i neapărat un lucru bun, dragule, zise cu subînțeles doamna Mathieson, iar Gale simți că între cei doi exista o oarecare tensiune.

Doamna Mathieson plecă foarte repede. Garry era obosit.

– La început, am fost foarte îngrijorată când Garry mi-a spus că vrea să călătorească atât de curând după finalizarea operației, îi mărturisi ea lui Gale, care o însoți până la ușă, dar acum sunt mai liniștită, pentru că simt că a nimerit pe mâini bune.

– Mulțumesc, doamnă Mathieson, zâmbi Gale. Vom face tot ce putem pentru a vă păstra părerea bună pe care o aveți despre noi. La revedere.

Gale se uita pe observațiile despre pacienți, când Ann Downing veni s-o schimbe.

– E ceva ciudat cu familia Mathieson, zise ea, fără altă introducere.

– Da? întrebă Gale pe un ton dezinteresat.

– Da. Prietena lui a vrut să vină să-l vadă, dar când i-am spus că mama lui se află înăuntru, a fugit imediat, ca o pisică speriată. E ceva în neregulă aici, nu ți se pare? Se presupune că sunt logodiți...

– Cred că n-a vrut să deranjeze.

Downing nu părea convinsă.

– Din câte îmi dau seama, i-a fost teamă să nu fie prost primită.

– Viața personală a pacienților noștri nu ne privește. Avem și așa destule de făcut în privința trupurilor lor.

Downing răspunse, cu oarecare antipatie:

– Nu văd ce e rău în a te interesa de o astfel de poveste.

Apoi se pregăti să plece, afișând un aer jignit. Se întoarse însă brusc de la ușă, privind chipul impasibil al colegei sale.

– Știi, mi se pare că te cunosc de undeva. Ai lucrat vreodată în nord?

Gale se uită la ea cu uimire.

– Nu. Am fost angajată numai la Londra.

– Atunci, nu te știu de acolo... dar fața ta îmi este foarte familiară.

Când Downing părăsi în sfârșit biroul, Gale se gândi că semăna probabil cu cineva cunoscut de Ann cândva. Fiecare își are dublul undeva pe lume. Oare nu cumva o astfel de asemănare era motivul antipatiei pe care se părea că i-o stârnește lui Graham Brett? Poate avea o față comună...

Garry Mathieson o chemă lângă el. Părea îngrijorat și neliniștit.

– Soră, nu înțeleg de ce logodnica mea n-a venit încă să mă vadă. M-a vizitat oare când dormeam, după prânz?

– Din câte știu eu, nu, răspunse Gale, întrebându-se dacă trebuia sau nu să-i spună ce aflase de la colega ei.

– Presupun că a ajuns la bord, nu? reluă el, părând atât de îngrijorat, încât Gale se hotărî să-i spună adevărul.

– Bănuiesc că s-a gândit că un singur vizitator e de-ajuns... și a avut dreptate.

Bărbatul răsuflă ușurat, aflând că logodnica lui se afla la bord.

– De ce n-a intrat... nu, nu e bine... se întrerupse el. Nu se prea cunosc și sper să devină prietene în timpul călătoriei. Asta îmi doresc. Mi-e teamă că mama poate fi un pic... intimidantă și iubita mea e atât de sensibilă! Dar nu ajungem nicăieri dacă îi e teamă de mama.

– Așa e, aprobă Gale, dar viața la bordul unui vas poate ajuta două persoane să se înțeleagă, să se cunoască mai bine. Până în Australia e drum lung. Sunt convinsă că n-ai de ce să-ți faci griji, zâmbi ea.

– După ce o va cunoaște, mama o va adora. E cea mai minunată fată din lume. Vei vedea și tu, când ți-o voi prezenta.

– Abia aștept, răspunse Gale, amuzată și înduioșată de entuziasmul tânărului îndrăgostit.

– Crezi că sunt naiv?

– Nu, cred că e minunat ce simți pentru ea.

Începură să râdă amândoi din toată inima. Chiar atunci, intrară doctorul Brett și sora-șefă. Gale simți îndată privirea tăioasă a doctorului ațintită asupra ei, iar asistenta McManus o invită discret în birou și începură să scrie raportul cazurilor înregistrate pe parcursul zilei.

Gale fu uimită de felul în care doctorul și sora-șefă se înțelegeau. Se vedea limpede că formau o echipă perfectă. Colega ei mai în vârstă părea să știe dinainte gândurile doctorului. Probabil datorită călătoriilor făcute împreună. Se respectau și se apreciau reciproc, iar Gale avea senzația că este exclusă din această prietenie.

Șefa ei îi permise să ia o scurtă pauză după plecarea doctorului. De obicei, luau scurte pauze din când în când în timpul după-amiezii și erau liberi definitiv după terminarea vizitelor în cabine. Foster, asistentul medical, era de serviciu noaptea. Cabina lui se afla chiar lângă infirmerie. Era deja întuneric când Gale ieși pe punte, fericită să poată respira aerul curat de afară, după o zi întreagă petrecută pe vas. Până acum, se descurcase bine.

Noi preocupări apăruseră în viața ei. Era din ce în ce mai interesată de povestea lui Garry Mathieson. Sărmanul copil! Abia acum îi înțelegea dorința de a ajunge pe vas.

Se părea că tânărul Garry se logodise împotriva voinței mamei și acum plănuia să le apropie. Dar care ar fi putut fi obiecțiile mamei, dacă această tânără era atât de minunată cum îi povestise Garry? Să fi fost vorba despre o gelozie maternă? Și totuși, doamna Mathieson nu părea deloc o femeie irațională sau meschină.

Poate își făcuse un obicei din a alunga tinerele interesate de moștenitorul averii Mathieson.

Gale află cu dezamăgire, când se întoarse la infirmerie, că logodnica lui Garry îl vizitase în lipsa ei.

– Îl poți ajuta pe domnul Mathieson să mănânce, după ce doctorul Brett își face vizita, o întâmpină șefa ei. A fost o zi plină, nu-i așa?

– Da, răspunse Gale, îndreptându-se către pacient.

– N-ai văzut-o, zise Garry de cum o văzu apărând lângă patul lui. A venit după-amiază.

– Știu, am auzit. Am fost liberă. Ei, vor mai exista ocazii, îl liniști ea.

– Da, zâmbi Garry. Va veni din nou către seară, după cină.

– După cină? repetă Gale, nesigură. Nu știu ce să zic. A primit permisiunea să te viziteze atât de târziu?

– Iubita mea i-a zâmbit doctorului Brett și el i-a spus imediat că poate veni oricând vrea. Drăguț, tipul. Și foarte sensibil.

Gale ridică din umeri, realizând că ea nu va fi oricum la datorie și că Foster se va descurca, dacă această vizită i se va părea inoportună.

Garry și dragostea lui îi dominară gândurile și în timpul mesei de seară. Tânărul părea atât de fericit și de sigur că alesese o fată minunată. Oare cine era în măsură să judece mai bine calitățile fetei: Garry sau mama lui?

Sora McManus ajunse la masă când tânăra sa colegă își bea deja cafeaua.

– Pari somnoroasă, spuse ea cu simpatie. Nu trebuie să te simți obligată să-mi ții companie. Te poți duce la culcare.

Gale plecă, nehotărâtă. Nu știa ce să facă. Să se îndrepte spre punte, sau să se ducă direct în cabină? Epuizată de efortul de peste zi,

patul i se părea mai atrăgător. Totuși, într-un impuls de moment, alese să meargă pe puntea C. N-avea nevoie decât de câteva minute pentru a ajunge la infirmerie și a vedea dacă logodnica lui Garry se afla acolo. Ciudat, era din ce în ce mai interesată de idila tânărului.

Auzi mișcare înăuntru și deschise ușa. Vocea lui Foster, politicoasă dar rece, fu întreruptă de glasul subțire al unei tinere.

– Ce absurditate! exclamă fata. Evident că-l pot vedea. Și, de fapt, îl văd chiar în clipa asta, nu-i așa? Aici nu-i o închisoare, iar doctorul Brett a spus că pot veni oricând vreau la infirmerie.

Gale se opri în loc. Vocea tinerei îi lăsă o impresie neplăcută. Fiori de gheață o străbătură.

– Dar nu la o astfel de oră, replică Foster cu fermitate. Și nu fără permisiunea asistentei.

– Și unde-i asistenta asta?

Gale închise ușa și înaintă în încăpere. Fata de lângă patul lui Garry privi către ea și ochii li se întâlniră. Gale nu putea confunda acest chip. Era Berry, cumnata ei.

– Gale, vino să-mi întâlnești logodnica, zise vesel Garry.

Revenindu-și imediat din șoc, Berry zâmbi amabil și spuse:

– Mă bucur să te cunosc. E adevărat că vrei să mă dai afară de aici? Nu credeam că trebuie să cer permisiunea cuiva pentru a-mi vizita iubitul.

Gale privi în ochii verzi ai lui Berry. Tânăra rămase neclintită, de parcă s-ar fi uitat la o străină. Gale avu un scurt moment de ezitare, în care trebui să decidă ce să facă. Realizând ce se petrecea în mintea cumnatei ei, Berry continuă s-o privească fără să pară că o recunoaște.

– Domnișoară... începu Gale, marcând o pauză.

– Harcourt, completă Garry numele, întorcându-se către iubita sa. Berry dragă, ea e asistenta Gale West, un adevărat înger, atâta vreme cât ești ascultător.

– Atunci, trebuie să fiu atentă cum mă comport, nu-i așa, Gale? întrebă Berry, zâmbind plină de farmec.

Părea că găsește situația mai degrabă amuzantă decât amenințătoare. Renunțase deci la numele ei adevărat în favoarea unuia mai sonor. Fără îndoială, din motive profesionale.

– Într-adevăr, replică Gale, menținând acest joc al cuvintelor cu dublu înțeles. Asistentele se pot dovedi niște ființe teribile, când au de-a face cu răufăcători. Cât despre prezența ta aici, atâta vreme cât asistenta-șefă, McManus, nu se află la infirmerie, eu am puterea de decizie și... mă tem că trebuie să fiu foarte fermă. Vă las doar răgazul de a vă spune noapte bună.

Gale ieși. Abia afară, pe coridor, realiză că tremură din toate încheieturile.

Of, Doamne, de ce trebuia să fie tocmai Berry? Dintre toate femeile, tocmai ea! Berry, cu aerul ei de copilă răsfățată, cu grația și frumusețea ei fragilă! Ce naiba voia o femeie experimentată ca ea, de la bărbat naiv ca Gareth Mathieson? Răspunsul era evident. La fel și motivele doamnei Mathieson de a dezaproba relația lor. Probabil că mama lui Garry își dăduse seama de adevăratul scop al tinerei. Se întreba cât de bine o cunoșteau cei doi. Aparent, nu foarte bine

Berry nu respectă termenul scurt rezervat pentru a-și lua rămas-bun de la iubitul ei, și Gale se pregătea deja să intre din nou în infirmerie pentru a o invita să plece, când, în sfârșit, tânăra ieși. Veni spre ea zâmbind imperturbabil, strălucitoare și fermecătoare ca

întotdeauna. Se opri în fața lui Gale și-i spuse pe un ton dulceag-amenințător:

– Ce întâmplare ciudată, nu-i așa! Ce mică e lumea! Și ce isteață ai fost, dragă Gay, să-mi susții povestea. Sau știai dinainte că mă aflu la bord?

– Nici eu nu înțeleg de ce am primit atât de impasibilă o astfel de surpriză, recunoscu Gale.

– Draga mea, râse Berry, cu râsul ei suav, exersat atâta vreme încât devenise aproape natural. Dar ar fi fost o greșeală, o greșeală foarte mare să te dai de gol. Pentru amândouă. Ar fi bine să nu îndrăznești să mă dai de gol, Gay. Cel puțin, până nu afli toată povestea. După aceea, poți să faci ce vrei. Trebuie – auzi, trebuie – să mă căsătoresc cu Garry.

– Da? făcu Gale, neîncrezătoare.

– Da. Nu m-a prezentat drept logodnica lui? Ai văzut și singură, e nebun după mine și sunt sigură că vom fi foarte fericiți. Îți voi povesti totul... sunt multe de spus. Dar aici nu-i locul potrivit pentru a împărtăși secrete, adăugă tânăra, privind în lungul culoarului. Vino în cabina mea. Numărul C 57. Te aștept. Cât de repede poți ajunge?

Gale aprobă din cap și-i promise că avea să vină la ea peste un sfert de oră. Când se întoarse la infirmerie, îl găsi pe Garry într-o dispoziție mult mai bună. Bărbatul avea ochii strălucitori de entuziasm.

– Ce părere ai despre ea? întrebă el. Nu-i așa că-i o mică regină? Nu-i așa că e cea mai minunată ființă de pe pământ?

Lui Gale i se strânse inima. Frumoasă, dar falsă, ar fi vrut să-i spună. Într-adevăr, Berry nu exagerase. Garry era nebun după ea.

– E foarte frumoasă, zise ea cu glas tare, dar e și foarte... nerecomandată pentru tine... la ora asta, adăugă ea.

Îi atinse încheietura mâinii, simțindu-i pulsul alert și clătină dezaprobator din cap.

– Adorm imediat, Gale, îi promise Garry.

Nu încăpea îndoială că bărbatul era cucerit pe deplin. Berry avea puterea de a fascina bărbații. Se gândi cu tristețe la fratele ei, Peter. Cât de distrus fusese când femeia îi părăsise, pe el și pe Pip. De fapt, Gale bănuia că nu-și revenise niciodată după acest șoc.

Ce coincidență uimitoare ca Berry să apară din nou în viața ei în felul acesta. Trebuia să existe într-adevăr o poveste interesantă în spatele acestei apariții. Și ce ciudat că Berry nu se simțea alarmată de prezența ei. Dar avea experiența de a juca teatru. Probabil că în sinea ei se temea totuși.

Când trecu prin fața sălii de operație, în drum spre cabina cumnatei ei, îl văzu pe doctorul Graham Brett. Ușa era deschisă și bărbatul o chemă înăuntru s-o informeze despre un pacient care trebuia vizitat mâine dimineață. După aceea, adăugă cu o privire de gheață:

– N-ai fost cam dură cu tânărul Mathieson și cu logodnica lui, puțin mai devreme? M-am întâlnit cu ea imediat după ce a părăsit infirmeria și era foarte supărată, sărmana, că a fost dată afară. Cred că ar trebui să fii mai înțelegătoare cu o astfel de tânără iubire.

Gale se simți cuprinsă de furie. Chiar și insensibilul doctor Brett fusese fermecat de Berry. Dar ce ar spune bărbatul dacă ar afla că tânăra logodnică a lui Garry Mathieson avea peste treizeci de ani și că era mama unui copil de șase ani?

– Dacă asta dorești, răspunse ea cu răceală, nu voi mai interveni. Noapte bună.

Continuându-și drumul către cabina lui Berry, se întrebă de ce anume cumnata sa fusese găzduită pe puntea C. I se părea normal ca logodnicei lui Garry să-i fie rezervată o cabină pe puntea A sau B. Poate vaporul era deja plin când Garry făcuse rezervările. Sau, poate, își plătea singură călătoria, dat fiind că statutul ei era încă nesigur și trebuia să câștige într-un fel sau altul bunăvoința soacrei.

Gale o găsi stând turcește pe micul pat din cabină și ștergându-și oja de pe unghii. Purta o cămașă de noapte simplă, care-i accentua aerul de tânără inocentă.

O privi pe Gale cu un zâmbet vesel, de parcă ar fi urat bunvenit unei vechi prietene.

– O, ai venit în sfârșit! exclamă ea. Ți-am păstrat scaunul, eu stau pe pat. Vrei o țigară?

Gale refuză, dar Berry își aprinse una.

– Bun, dă-i drumul, își îndemnă ea cumnata, văzând că Gale ezita să vorbească. Se vede de la o poștă că nu aprobi logodna mea cu Garry. Dar nu-i o surpriză. Niciodată n-ai aprobat nimic din ce am făcut. Să auzim ce ai să-mi reproșezi de data asta.

– Nu cred că am nimic să-ți reproșez. Ce faci cu viața ta, te privește. Dar mai întâi, nu vrei să afli ce mai face Pip?

Berry îi aruncă o privire grăbită și ridică din umeri.

– Reproșul numărul unu, zise ea cu ironie. Știu că se simte foarte bine cu mama West. Mult mai bine decât s-ar simți alături de mine. Nu sunt un monstru, Gale dragă, sunt doar o mamă ratată. Dar nu-i vina mea. N-am vrut niciodată să am un copil. Nu-ți poți schimba firea, dar poate voi reuși să fac mai multe pentru Pip într-o bună zi, după ce mă voi realiza financiar.

Deci, astfel trecea ea peste problemele de conștiință!

– Garry știe despre Pip? întrebă Gale.

Berry o fulgeră cu privirea.

– Nu fi naivă, Gay. Garry crede că sunt cam de vârsta lui. Și de ce nu? Așa arăt, până la urmă. Ar fi trebuit să dau piept cu duritatea vieții foarte devreme ca să am un fiu de șase ani la douăzeci și doi de ani. Nu crezi?

Așa cum arăta acum, în cămășuța de noapte roz, cu părul de aur încadrându-i chipul frumos, putea să pară chiar mai tânără. Dacă ignorai duritatea ochilor săi verzi.

– Presupun că tu și mama West v-ați gândit la tot felul de lucruri rele pentru că nu v-am scris și nu v-am răspuns la scrisoarea despre Peter. Bineînțeles că am urmărit întreaga poveste în ziare, până când au renunțat să-l mai caute. Sărmanul Pete! oftă ea. Dar știi, mi-am spus că după atâta vreme, nu mai avea niciun sens să vă scriu. N-aș fi făcut decât să răscolesc durerea.

Gale realiză că tristețea cumnatei ei era complet falsă.

– Nu cred că durerea se putea stinge atât de repede, replică ea cu amărăciune.

Berry se supără:

– Ei bine, atunci v-am dat satisfacția de a mă mai critica o dată.

Se lăsă tăcerea. Gândurile lui Gale erau foarte confuze. Nu mai știa ce să spună. După cum mărturisise mai devreme, viața cumnatei sale n-o privea. Și totuși, cum ar fi putut sta deoparte și să-l lase pe simpaticul Mathieson să-i cadă în plasă?

– Berry, începu ea, doar nu vrei cu adevărat să te măriți cu un puști cu zece ani mai mic ca tine... mai ales că ai mai fost căsătorită înainte.

Măcar spune-i acest lucru, poate va înțelege...

Berry își aprinse o nouă țigară din capătul celeilalte, apoi o strivi pe prima în scrumieră cu o forță incredibilă.

– Mă întrebam când o să spui asta. Cred că trebuie să lămurim chiar acum lucrurile, zâmbi ea cu răceală, iar ochii ei verzi căpătară luciri de gheață. Ca să începem cu începutul, familia Mathieson crede că sunt singură pe lume. Una dintre tinerele din înalta societate, sărăcită, care se zbate să-și câștige pâinea zilnică. Așa că vezi tu, adăugă ea dându-și pletele pe spate, nu-mi pot permite să-mi stric povestea, doar pentru că tu insiști că-mi ești rudă.

– Bun, atunci să punem altfel problema. De ce ai spus o asemenea poveste mincinoasă? Australienii nu țin la ranguri...

– Da, dar mama lui Garry nu-i australiană. E din Anglia. Dar chiar și sângele meu albastru nu mă scutește de necazuri. Dintr-un motiv sau altul, femeia asta nu mă suferă. Și, din păcate, are o mare influență asupra lui Garry, care nu-i deloc un tip puternic. Deci, reluă ea cu hotărâre, trebuie adusă pe calea cea bună prin orice mijloc. Nu cred că tânărul Mathieson s-ar căsători împotriva voinței ei, chiar dacă mi-a dăruit ăsta, spuse ea, arătându-i un inel cu smarald.

Gale clipi. Era o piatră absolut impresionantă.

– În cazul ăsta, nu riști cam mult ducându-te în Australia?

– Voi lucra acolo în televiziune. M-am descurcat foarte bine acasă și Garry mi-a aranjat un contract foarte bun. Are mare influență în domeniul ăsta. S-ar putea să continuu să lucrez și după ce ne căsătorim.

Gale o privi. Era atât de sigură pe ea, atât de încrezătoare în viitorul ei.

– De ce nu te mulțumești cu slujba pe care ți-a aranjat-o acolo și să renunți la a-i distruge viața?

– Mulțumesc pentru compliment, dar tânărul e foarte îndrăgostit de mine.

– Atunci, va putea trece peste faptul că ai mai fost căsătorită și că ai un copil.

– Dar mama lui nu-i deloc îndrăgostită de mine, se strâmbă Berry, devenind din ce în ce mai iritată. De ce naiba insiști atât? Nu vor afla niciodată, și cu asta basta!

Lui Gale i se păru că Berry o privește amenințător. Dar cu ce putea ea s-o amenințe? Inversul da, era valabil. Începu să regrete că nu dezvăluise cum stau lucrurile din prima clipă în care se văzuseră.

Gale se ridică. Cabina era plină de fum de țigară și nu se simțea deloc bine în prezența cumnatei sale. Întotdeauna avusese un efect neplăcut asupra ei.

– Ba da, o contrazise Gale. Acum, ești obligată să le spui adevărul. Ce să faci? Ai avut parte de o întâlnire nefericită!

Spre mare ei surpriză, Berry începu să râdă în hohote.

– Mă amenințI cumva? zise ea cu uimire.

– Doar nu crezi că voi sta deoparte și te voi lăsa să păcălești familia Mathieson! replică Gale, indignată.

Berry ridică fruntea, cu un zâmbet lipsit de drăgălășenia de mai devreme.

– Ba da, chiar asta vei face. Pentru că, dacă îndrăznești să-mi strici planurile, îl voi lua pe Pip de lângă mama ta.

Gale rămase cu gura căscată. Acesta era, deci, motivul pentru care Berry era atât de încrezătoare. Numai ei îi putea veni o astfel de idee.

– Și ce vei face cu el? articulă Gale, reușind să rămână calmă. Înțeleg că ești lipsită de sentimente și de scrupule, dar știu că te conduci după o singură regulă: cea mai importantă persoană ești tu. Pip n-a însemnat pentru tine altceva decât o povară, încă din ziua în care s-a născut. Nu văd ce ai putea să faci cu el acum, mai ales că băiatul e deja mare. Nu te va încurca în încercarea ta de a te îmbogăți?

– Mă voi descurca. Am o mătușă la Liverpool. Ți-o mai amintești pe mătușa Minnie? Nu prea are bani, stă într-o locuință cam sărăcăcioasă și probabil va trebui s-o plătesc în schimbul serviciului ăsta, dar nu voi ezita să i-l duc pe Pip, dacă mă obligi. Nu fi proastă, Gay. Ce înseamnă familia asta pentru tine? În afara satisfacției de a-mi face mie un rău, nu văd ce motiv ai avea să te amesteci în povestea asta.

Gale nu răspunse imediat. Cumnata ei îi oferise un argument puternic. În fond, oricât de mult îi plăcea pe cei doi, familia Mathieson nu-i era apropiată, iar viitorul lor nu era mai important decât cel al lui Pip.

– Nu caut să-ți fac rău, zise Gale într-un sfârșit. Și chiar dacă ar fi așa, nu văd ce rău ți-aș putea face, în așa fel încât să-ți plătesc pentru Peter. Totuși, nu te pot lăsa să distrugi viața unui alt bărbat nevinovat.

Berry o fulgeră cu privirea.

– Atunci, mă bucur că n-ai niciun cuvânt de spus în treaba asta. Doar nu crezi că blufez, nu-i așa? Dacă tot ai adus în discuție vârsta, trebuie să-ți spun că mă aflu într-o etapă a vieții în care ori câștigi lozul cel mare, ori dispari. Mă voi mărita cu Garry și, dacă intervii, te voi lovi unde te doare mai tare, îți promit.

Gale o privi fără un cuvânt.

– Să înțeleg că mă crezi, concluzionă Berry, cu o notă de triumf.

Foarte bine.

– Incredibil. Chiar vorbești serios! exclamă Gale, uimită.

Se mai uită o dată către cumnata ei, apoi deschise ușa, tăcută, și ieși afară.

După ce Gale plecă, femeia se ridică și se duse la oglindă. Discuția despre vârstă o tulburase.

Cumnata ei avea dreptate să profite de ocazia de a se răzbuna și ei nu-i rămânea decât să riposteze. Oare Gale se speriase de amenințarea de a-l lua pe Pip de lângă mama ei? O tulburase destul de mult pe moment, dar dacă va avea destul timp de gândire... Berry nu se mai simțea la fel de sigură pe ea. Era puțin probabil ca Pip să fie înapoiat de autorități mamei doar dintr-un capriciu al celei care-i dăduse naștere. Și totuși, avea dreptul la războiul legal, pe care nici Pip, nici bunica lui nu-l vor accepta cu plăcere.

Gale era o tipă stranie, greu de înțeles din perspectiva lui Berry. Avea niște idei fixe de-a dreptul incomode despre bine și rău. Poate credea chiar că e de datoria sa să dea în vileag înșelătoria pe care o pregătise familiei Mathieson. Și până acum, mersese totul atât de bine!

Garry, ușor amețit la petrecerea la care se întâlniseră, la Londra, crezuse imediat că avea douăzeci de ani. Nu fusese nevoită să spună nicio minciună.

Privindu-și în oglindă trăsăturile perfecte, Berry nu și-ar fi dat nici ea mai mult. Reușise să alunge trista perioadă casnică din amintirile ei ca pe un vis urât. Și acum era gata să lupte cu toate puterile împotriva revenirii acestei etape, măritându-se cu Garry Mathieson. Cu toată uimitoarea ei frumusețe, Berry nu-și făcea iluzii. N-avea timp de pierdut.

Multe femei puteau depăși vârsta de treizeci de ani fără să-și piardă farmecul, dar nu era deloc cazul ei. Foarte curând, va fi nevoită "să se maturizeze". Stilul de fetiță nu va putea rezista pentru totdeauna și, în curând, atitudinea de "copilă sărmană" va părea prostească și va fi întâmpinată cu zâmbete ironice.

Profesional, da, putea rămâne la stilul care o consacrase, acela de ingenuă. Deși chiar și aici, ochiul nemilos al camerei îi va evidenția contururile adânci ale vârstei. Dar Berry, cu toată vanitatea sa profesională, nu conta pe un astfel de succes. Era destul de inteligentă pentru a-și da seama că nu poseda niciuna dintre calitățile unei adevărate vedete și știa prea bine că în profesia ei acest lucru nu era de iertat. De aceea, nu voia să riște totul pe o carte, având doar sprijinul unui talent mediocru.

Mama ei fusese o actriță ratată, iar copilăria și-o petrecuse târâtă din oraș în oraș, în turnee, cu scurte momente de pauză între spectacole. Aspectul mamei devenea din ce în ce mai lipsit de atracție și capacitatea ei de a obține roluri se reducea dramatic.

Cu fiecare zi, copila Berry își vedea mama tot mai disperată, alunecând pe scara valorică pe care cândva spera s-o urce plină de glorie.

Berry avea prea multă experiență pentru a risca o soartă asemănătoare. Tragedia actrițelor bătrâne nu era deloc pe gustul ei. Pusă la adăpost într-o căsnicie sigură, putea încerca să-și continue cariera în televiziune ca pe un hobby.

Era foarte important să se mărite cu Garry.

Gale se duse direct în cabina ei, după întâlnirea cu Berry. Se așeză pe marginea patului și-și scoase boneta cu un gest nervos. O durea

capul. Se simțea secătuită de puteri și-i era greu să gândească limpede. Se afla într-o poziție ingrată.

Îi era greu să stea deoparte și s-o lase pe Berry să-l înșele pe Garry Mathieson.

Dar cum putea interveni, chiar și fără ca Berry s-o fi amenințat că-l va lua pe Pip de lângă mama sa? Rolul de bârfitoare nu i se potrivea.

Trebuia să-și țină gura. Nu putea risca să se întâmple ceva rău cu Pip. Mătușa lui Berry, Minnie, era o femeie neplăcută, meschină, greu de iubit și deloc iubitoare.

Deși se simțea ca o trădătoare pentru că ascunde secretul lui Berry, era nervoasă și pe tânărul Mathieson, care nu realiza cu cine avea de-a face. Nu vedea că mama lui avea dreptate? Nu-și dădea seama că Berry era îndrăgostită nebunește de averea lui? Nu merita el oare ce avea să pățească, de vreme ce era atât de orb?

Apoi, cu o strângere de inimă, realiză că bărbatul n-avea nicio vină. Berry avea darul de a stârni instincte protectoare în inima bărbaților, de orice vârstă și de orice statut social. Putea Garry, foarte tânără și înflăcărat cum era, să reziste farmecului femeii?

Gale începu să se dezbrace. Poate doamna Mathieson va rezolva problema, își spuse ea. Poate că influența ei asupra băiatului era mai importantă decât orice altceva. Aveau în față săptămâni întregi în care lucrurile se puteau schimba.

Capitolul 5

Gale se trezi când stewardesa care aduse ceaiul aprinse lumina. De cum deschise ochii, își aminti că ieri se întâmplase ceva neplăcut.

– Bună dimineața, draga mea. Nu că afară ar fi prea frumos. Plouă și bate vântul. Presupun că azi vei avea din plin de lucru. Jumătate din pasageri vor avea rău de mare și restul se vor întreba dacă au și ei.

Când ziua începu, Gale realiză că prevestirea femeii era cât se poate de adevărată. Valurile Altanticului erau foarte agitate.

Făcu vizitele în cabine înarmată cu pastile speciale împotriva răului de mare.

N-avu timp să se gândească la Berry și la discuția lor de ieri. La sfatul asistentei-șefe, nu trimise la doctorul Brett decât pacienții grav bolnavi. Lipsit de ajutor, bărbatul abia se descurca.

La infirmerie, o revăzu pe doamna Mathieson, care venise să-și vadă fiul. Berry nu apăruse încă în această dimineață. Garry o rugase pe Gale să afle unde era, dar tânăra n-avusese încă timp să-i îndeplinească rugămintea.

Când își reaminti cererea lui, se îndreptă către cabina femeii, dar îl văzu pe doctorul Brett ieșind din încăpere. Se simți vinovată că nu venise până acum în vizită la cumnata ei. Berry se simțea probabil foarte prost de vreme ce însuși doctorul se deplasase până la cabina ei.

Graham Brett îi aruncă o privire sfidătoare.

– Te simți bine, soră? întrebă el.

– Da, mulțumesc.

– Mă bucur, pentru că n-avem timp de pierdut cu treburi mărunte. Te rog să te ocupi puțin de domnișoara Harcourt. E foarte bolnavă, sărmana copilă.

– Tocmai venisem să văd ce face, răspunse Gale.

El o atinse pe braț, grăbind-o să intre în cabină.

– Ei bine, du-te și vezi dacă o poți înveseli puțin. Pare atât de... singură.

– Singură? Dar logodnicul ei și mama lui se află la bord.

Graham Brett o privi tăios și tânăra își aminti că fusese certată după ce Berry i se plânsese de comportamentul ei. Roși, stânjenită.

– Și totuși, se simte singură și tristă pentru că e bolnavă, replică el cu răceală.

Gale înclină din cap în semn de înțelegere. Se simțea ciudat că era îndemnată să-i poarte de grijă lui Berry, care probabil recursese la una dintre scenele ei obișnuite ca să obțină simpatia doctorului, când mulți alți pacienți aveau cu adevărat nevoie de ea.

Modul în care bărbatul îi vorbise despre Berry, numind-o "sărmana copilă", era de-a dreptul enervant.

Stewardesa se grăbi să plece la venirea lui Gale.

– Draga mea, asistenta a venit să te vadă, zise ea în șoaptă, de parcă ar fi vorbit unui copil. Mă duc să văd ce fac ceilalți pasageri, cât va avea grijă de tine. Mă întorc îndată.

Apoi, trecând pe lângă Gale, femeia adăugă:

– Se simte foarte rău, draga de ea. Doctorul Brett e foarte îngrijorat.

– Domnișoară Harcourt? începu Gale pe un ton profesional, așteptând ca stewardesa să plece.

Apoi, după ce aceasta închise ușa, schimbă tonul.

– Nu, nu te deranja să-mi explici, văd că te simți rău, Berry, continuă ea cu glas șoptit.

Vederea suferinței înlătură orice alt gând din mintea ei. Sărmana femeie nici nu mai părea frumoasă.

– Mă simt îngrozitor, vorbi Berry. Nu mi-ar păsa nici dacă vasul s-ar scufunda.

Gale mai auzise această remarcă în gura altor pasageri.

– Credeam că nu-l voi mai aduce pe doctor la mine niciodată.

– E foarte ocupat. Jumătate din pasageri sunt bolnavi. Doctorul a fost cel care m-a rugat să am grijă de tine, răspunse Gale, nevrând să lase impresia că venise de bunăvoie. Seara trecută se hotărâse s-o evite cât mai mult în timpul călătoriei. Dar se părea că nu va reuși.

– Cred că e foarte amabil, și fermecător, și drăguț, șopti Berry cu o privire șireată.

Gale simți că aceste cuvinte ascund un interes personal ciudat.

– Pare atât de înțelegător, de interesat de soarta mea, oftă Berry. Presupun că-și dă seama cum merg lucrurile cu mama lui Garry și-i pare rău pentru mine.

– Ești bolnavă și, după cum ai spus și tu, doctorul Brett este un om foarte amabil.

– Cred că arăt oribil, se plânse Berry. Dă-mi te rog oglinda. Ce o fi crezut despre mine?

– Nu cred că trebuie să te îngrijorezi din pricina asta. Doctorii sunt obișnuiți să vadă femei în postúri dintre cele mai diverse, iar doctorul Brett a văzut destule, chiar și astăzi.

Gale îi dădu oglinda. Vederea propriului chip răvășit îi smulse femeii un strigăt de oroare.

– Ah, părul meu! Arată ca un cuib de păsări. Abia dacă par umană.

– Vrei să te pieptăn? se oferi Gale. Te vei simți mai bine.

Lui Gale nu-i plăcea gândul de a o atinge pe Berry. Dar responsabilitatea meseriei trebuia să primeze. Berry protestă, dar cumnata ei insistă:

– Hai să încercăm măcar puțin, vrei?

– A, ce bine e, murmură Berry, convinsă. Nu vrei să vii să mă pieptăni înainte ca doctorul să vină în vizita de seară?

Gale fu pe punctul de a-i reaminti că era angajată pe vas ca asistentă medicală și nu în calitate de coafeză și că va fi oricum prea ocupată cu pacienții bolnavi, dar spuse numai:

– Mă tem că voi avea prea multe pe cap pentru a-ți promite ceva și nu cred că doctorul Brett își va repeta vizita. E mult prea ocupat și-și rezervă timpul cazurilor excepționale.

– Atunci, cred că sunt un caz excepțional, răspunse Berry, pentru că mi-a promis că ne vom vedea și diseară.

Gale tăcu. Nu putea să critice hotărârea medicului, dar din punctul ei de vedere, starea lui Berry nu necesita o a doua vizită.

Iritarea împotriva lui Graham Brett atinsese un punct culminant când în sfârșit părăsi cabina lui Berry. Nu-l crezuse niciodată atât de naiv. Și totuși, Berry reușise să ajungă rapid la inima bărbatului.

Un zâmbet ironic apăru pe buzele lui Gale. Până acum, doamna Mathieson era singura persoană care nu căzuse în mrejele lui Berry.

După-amiaza trecu, la fel de încărcată ca și dimineața, iar Gale nu reuși să-și ia nicio pauză. Pacienții erau din ce în ce mai mulți, mai ales că vremea urâtă de afară provocase o mulțime de accidente minore.

Gale spera că nu arată atât de epuizată cum se simțea, dar se părea că oboseala ei era totuși foarte vizibilă, de vreme ce doctorul Graham exclamă uimit la vederea ei:

– Doamne! Ești palidă ca o fantomă. Presupun că n-ai apucat să ieși afară la aer.

– Numai puțin, cât am ajutat pacienții să meargă pe punte.

– Hm, zise doctorul, studiind-o cu atenție, cred că e cazul să iei puțin aer și tu. Trebuie să te duci pe punte cel puțin o jumătate de oră. Ăsta e ordinul doctorului. Apoi, cum valurile puternice făceau mersul imposibil, Graham Brett adăugă:

– Stai o clipă, nu te poți duce singură. Pot pleca de la post zece minute și te voi însoți. Mi-ar prinde bine și mie să iau o gură de aer. Ar fi bine să-ți iei o haină mai groasă, pelerina asta nu-ți va ține de frig.

Extrem de emoționată, Gale se îndreptă către cabina proprie să se schimbe. Ce însemna oare invitația asta? se întrebă ea. Graham Brett era un om bun și fusese impresionat de aspectul ei. Și cum și el avea nevoie de aer proaspăt, se oferise s-o conducă pe punte. Asta era tot. Când se reîntâlniră însă, Gale nu reușise să se calmeze. Doctorul o luă de braț cu fermitate și ieșiră afară în ploaie. Era imposibil să vorbească.

– Suntem singurii nebuni de aici, strigă Graham, încercând să acopere vuietul vântului. Dar e atât de impresionant! Și atâta aer!

– E foarte frumos, strigă Gale la rândul ei.

Se simțea în siguranță alături de el și era fericită. Întreaga oboseală pierise.

– Văd că te descurci de minune. Dar nu e prea mult pentru tine? Nu vrei să ne întoarcem?

– Nu, îmi place, răspunse ea, privindu-l în ochi.

Încă o dată, zări cum expresia lui se schimbă. De la privirea luminoasă și veselă de mai devreme, aceasta deveni întunecată, sobră. Chiar și în lumina difuză, se vedea clar cum durerea îi modifică trăsăturile.

– Ce înseamnă asta? exclamă ea fără voie.

Se întoarse cu spatele la el. Pentru prima oară, se simțea bine alături de Graham Brett și ajunseseră să se înțeleagă. Dezamăgirea de a-i revedea expresia de antipatie fu foarte mare.

Bărbatul îi atinse brațul în semn de scuză.

– Trebuie să-ți mărturisesc ceva, zise el cu o voce îndurerată. Mă tem că nu-mi pot ascunde sentimentele. Acum, privindu-te, atât de proaspătă și de strălucitoare, mi s-a părut că semeni atât de mult cu altcineva... Câteodată, asemănarea este izbitoare.

Deci, asta era. După cum Gale bănuise, chipul ei semăna cu cel al altei tinere din viața bărbatului. Dar de ce trebuia să se simtă mereu rănită din pricina amintirii dureroase lăsate de această fată în viața lui?

– Îmi pare rău că-ți trezesc amintiri neplăcute, răspunse ea rece. Dar trebuia să mă avertizezi, pentru că nu-mi puteam imagina ce am făcut atât de grav încât să mă disprețuiești.

– Să te disprețuiesc? Nu, replică el, strângându-i mai tare brațul. Niciodată, crede-mă. La început, asemănarea era dureroasă, foarte dureroasă. Vezi tu, e vorba despre fata cu care trebuia să mă căsătoresc. Și s-a întâmplat o tragedie, o tragedie care mi-a schimbat întreaga viață. Iartă-mă că am deschis acest subiect... foarte personal... dar știu că-ți datorez scuze și explicații. Eram convins că ai remarcat reacțiile mele.

– Da, dar am crezut că pur și simplu nu sunt genul tău.

– Nu, răspunse el repede. Chiar dimpotrivă. N-ai remarcat că orice bărbat e mereu atras de același tip de femeie? Departe de mine să te disprețuiesc, te găsesc atrăgătoare și foarte simpatică.

Graham Brett nu mai părea deloc stânjenit. Ea, în schimb, nu-l mai putea privi în ochi. Voia să afle ce se întâmplase cu tânăra de care îi amintea. Se măritase cu altcineva?

– Întotdeauna pari foarte nefericit când mă privești. Îmi pare rău, repetă Gale. El râse.

– Ei, nu-i chiar așa. Nu sunt un sentimental naiv, Gale.

Inima tinerei bătu cu putere. O plăcea, în ciuda asemănării nefericite. Căldura din vocea lui îi spunea asta. Și apoi, își dăduse osteneala să-i explice motivele comportamentului său bizar. De ce, dacă nu pentru a-i arăta că ține la ea?

– Mărturisesc că prima mea reacție a fost foarte puternică, reluă el. Știi, atunci când ne-am întâlnit la firma angajatoare. Dar acel șoc a trecut și te văd așa cum ești. Înțelegi? Amintirea nefericită pălește în fața personalității tale și, crede-mă, nu mă simt deloc îndurerat când mă uit la tine, precizăel ferm, întinzându-i mâna. Mă ierți? Putem deveni prieteni?

Gale ridică privirea spre el. În ochii lui nu mai citi nicio durere. Dimpotrivă, păreau luminați de entuziasm, de parcă iertarea ei ar fi însemnat foarte mult pentru el.

– Bineînțeles, răspunse ea cu răsuflarea tăiată.

– Mulțumesc, Gale. Știam că ești o persoană generoasă. Și acum, mai facem un tur al punții și ne întoarcem.

Strânși unul într-altul, începură să meargă, înfruntând furtuna.

– Pot să te mai întreb ceva? întrebă tânăra deodată.

– Desigur.

– Ce s-a întâmplat cu cealaltă fată?

Simți că bărbatul redeveni serios și se îndepărtă de ea. Făcuse o greșeală să-l întrebe asta. Graham nu răspunse imediat.

– A murit, replică el până la urmă.

***

Era târziu, vremea cinei. Chiar dacă Gale nu apucase să se schimbe înainte să intre în salonul de mese, stewardul se apropie de ea cu zâmbetul obișnuit pe chip. Personalului i se permiteau derogări de la etichetă, date fiind multiplele îndatoriri avute.

Asistenta McManus terminase de mâncat când Gale ajunse la masă. O privi cu un zâmbet reținut și spuse:

– Trebuie să recunosc că nu arăți deloc ca o tânără care a muncit din greu două zile. Ești proaspătă ca o floricică. Îmi făceam griji pentru tine, gândindu-mă că te-a reținut vreun pacient.

De ce n-ai ajuns la cină?

– Am fost pe punte, să iau puțin aer. A fost minunat, răspunse Gale cu veselie.

– Ei bine, răspunse cealaltă, cercetând-o cu atenție, plimbarea ți-a redat culoarea în obraji. Dar este o aventură nerecomandată pe o astfel de vreme. N-ar fi trebuit să te duci singură pe punte, pe vreme de furtună și pe întunericul ăsta...

– O, dar n-am fost singură, explică Gale. A fost ideea doctorului Brett. Spunea că sunt palidă și cred că și el voia să se relaxeze puțin.

– Înțeleg.

Femeia răspunse scurt și-și luă ochii de la Gale. Tânăra începu să se întrebe ce anume "înțelegea" asistenta-șefă. Se simți dintr-o dată stânjenită, nesigură. Șefa ei rupse din nou tăcerea:

– Bine. În orice caz, vremea rea se va termina în curând. Să sperăm că mâine cerul se va înseninа. Deși s-ar putea să fie ceață pe coasta Portugaliei, după aceea soarele va străluci mai mereu.

Sora McManus își bău rapid cafeaua, stinse țigara în scrumieră și se ridică, urându-i noapte bună colegei sale mai tinere.

Ajunsă înapoi în cabină, Gale se privi în oglindă cu mirare. Ochii îi străluceau și obrajii îi erau îmbujorați. Era absolut normal ca sora-șefă să remarce schimbarea. Râse cu veselie.

Ce se întâmplase oare cu ea? De ce toată oboseala de peste zi pierise ca prin farmec? Era de parcă începuse o nouă viață.

Se dezbrăcă rapid. Trebuia să adoarmă cât mai repede, pentru că mâine începea o nouă zi de muncă. Dar somnul se încăpățâna să nu apară. Stând în pat și ascultând zgomotul apei, se tot gândea la întâmplările petrecute pe punte.

Graham Brett îi spusese că o găsea atrăgătoare și simpatică. Bărbatul dorea sincer să risipească neînțelegerea dintre ei.

Un fior rece o străbătu gândindu-se la cealaltă fată. Probabil că Graham o iubise foarte mult și amintirea ei era încă foarte puternică. Un bărbat ca el nu putea iubi superficial. În personalitatea lui nu exista nimic frivol. Se întrebă din nou ce anume se întâmplase cu iubita lui și-și aminti reacția lui Graham când îl întrebase despre asta. Se părea că era la mijloc un mister legat de moartea fostei logodnice și că bărbatul fusese într-un fel sau altul implicat în ea.

Dar de ce se chinuia cu astfel de gânduri? De ce idila tristă a lui Graham Brett n-o lăsa să doarmă? Și, mai presus de orice, de ce se simțea atât de fericită că Graham Brett n-o disprețuia?

Se ridică brusc în capul oaselor, spunându-și cu uimire:"Cred că sunt îndrăgostită de bărbatul ăsta."

Aproape imediat însă, respinse ideea cu indignare. Cum putea fi atrasă de un bărbat care avea un astfel de efect asupra ei? Nimeni n-o mai tulburase astfel. De ce prezența sau vocea lui o neliniștea întotdeauna? Probabil din pricina antipatiei pe care o bănuia venind din partea lui.

Se întinse la loc în pat și încercă să rămână nemișcată pe perna fierbinte. Se simțea bine, fericită.

În sfârșit, era îndrăgostită! recunoscu ea. În clipa în care realiză acest lucru, se simți copleșită de grave responsabilități și plină de teamă.

***

După cum prevăzuse asistenta-șefă, dimineața aduse o vreme mai bună. Cu toate astea, la infirmerie munca era departe de a se fi terminat.

Garry Mathieson, în lipsa logodnicei sale, devenise mai dificil și necesita mai multă atenție decât Gale își permitea să-i ofere. Bărbatul îi tot încredința mesaje pentru Berry, iar Gale avea grijă ca acestea să ajungă la ea prin intermediul stewarzilor.

Sora McManus se ocupa astăzi de pasagerii clasei întâi, astfel că Gale nu trebuia s-o viziteze oficial pe Berry.

Se îndreptă în schimb către cabinele alocate ei, gândindu-se cu emoție la momentul în care se va întâlni din nou cu Graham.

Cum se va simți când se vor revedea? Va descoperi atunci dacă era sau nu îndrăgostită? Va afla cu certitudine?

Pe când se întorcea la infirmerie după terminarea vizitelor, o stewardesă o strigă, impacientată:

– Soră, ai fost și la cabina D 85? Doamna Willis pare grav bolnavă.

Gale o urmă, în timp ce stewardesa îi relata cazul.

O singură privire, și Gale înțelese despre ce era vorba. Ochii femeii ardeau, sudoarea îi curgea șiroaie pe frunte.

– Cred că am mâncat ceva care mi-a făcut rău, explică tânăra.

Gale o examină rapid și-i puse câteva întrebări.

Se aplecă asupra ei și-i zise zâmbind calm:

– E primul copil, doamnă Willis?

– Asta era? Sper că nu există riscul de a-l pierde, nu? Ce va spune Jimmy al meu? Credeam că mai sunt câteva săptămâni bune până la naștere.

– Nu trebuie să vă îngrijoreze așa ceva, îi șopti Gale.

Copiii se nasc și la șapte luni, iar noi ne aflăm aici pentru a ne asigura că totul se va petrece cu bine.

Gale căută stewardesa și trimise un mesaj urgent doctorului Brett. Acesta veni îndată. Gale îi povesti rapid despre ce era vorba.

– Dacă asistenta-șefă e de acord, cred că ar trebui să te ocupi în continuare de doamna Willis, zise el. Am înțeles că ai experiență și ca moașă. Sora McManus nu se pricepe în acest domeniu.

Bărbatul se îndreptă către patul viitoarei mame, zâmbind încurajator.

– Să înțelegem, doamnă Willis, că vreți să adăugați un nume nou pe lista pasagerilor? Asta înseamnă că el sau ea va fi călător clandestin.

Gale îl privi. Era atât de drăguț, de amabil.

– Iată o nouă slujbă pentru tine, comentă asistenta-șefă când Cathy Willis fu instalată la infirmerie. De ce își asumă oamenii astfel de riscuri? Nu pricep ce înseamnă să călătorești pe mare?

– Cred că doamna Willis era nerăbdătoare să ajungă la soțul ei, răspunse Gale. N-are pe nimeni la Londra.

– Ce pot să spun? Mă bucur că am printre asistente și pe cineva cu experiență de moașă. Trebuie să pregătim de urgență un separeu pentru copil.

Cum o văzu revenind în infirmerie, Garry vru să afle dacă Gale reușise să transmită mesajul logodnicei sale.

– Mesaj transmis, îl liniști Gale. Stewardesa încearcă s-o convingă să iasă pe punte. Ar trebui să se simtă mai bine în dimineața asta.

– Mereu fugi de mine, îi reproșă Garry. Rămâi și vorbește cu noi. M-ai neglijat ieri și presupun că și azi mă vei ocoli în favoarea noului pasager care se pregătește să ni se alăture.

Gale zâmbi.

– Cred că voi fi într-adevăr foarte ocupată, dar asistenta McManus va fi aici, lângă tine.

– Nu-i același lucru, se strâmbă Garry.

Gale se întoarse în salonul femeilor, întrebându-se dacă, în ciuda pasiunii sale pentru Berry, Garry nu cumva flirta cu ea. Ideea o amuză și în același timp i se păru un semn bun. Dacă sentimentele pentru logodnica sa ar fi fost serioase, n-ar mai fi avut ochi pentru alte femei.

Graham Brett își făcu apariția în infirmerie de mai multe ori pe parcursul zilei. Gale era conștientă de emoțiile simțite în preajma lui, dar acum le știa semnificația și n-o mai tulburau. Distanța din atitudinea lui dispăruse și, de fiecare dată când se despărțeau, o făceau cu zâmbetul pe buze. Între ei se născuse o relație de prietenie.

Ce frumos va fi să lucreze cu el de aici înainte! Privea din nou viitorul cu încântare. Călătoria va fi minunată. Și totuși, mai exista problema cu Berry, la care n-avusese încă timp să se gândească.

Era aproape miezul nopții când se născu bebelușul lui Cathy Willis. Doctorul Brett și Gale se priviră cu mulțumire. La primul plânset al copilului, ochii obosiți ai mamei se deschiseră larg. Graham se plecă asupra ei.

– Totul e bine, spuse el cu infinită blândețe. Aveți un băiat perfect sănătos. Acum, încercați să dormiți.

Femeia zâmbi ușor și-și lăsă capul pe pernă.

– Mă gândeam că nu vrei să ratezi Gibraltarul, chiar dacă ești obosită, Gale, o trezi stewardesa care-i aduse ceaiul.

Graham Brett îi interzisese să apară la datorie înainte de prânz și-i trasase sarcina să aibă exclusiv grijă de doamna Willis.

Gale se dusese la culcare abia la ora trei dimineața, lăsând-o în grija lui Ann pe Cathy Willis.

Privi fermecată prin hublou maiestuoasa stâncă-santinelă până când aceasta dispăru dincolo de orizont, apoi se îmbrăcă și ieși pe punte, petrecându-și timpul liber rămas în lumina strălucitoare a soarelui.

Îi venea greu să creadă că pășea pe aceeași punte pe care se plimbase ieri alături de Graham, pe furtună. În jur erau o mulțime de oameni, cu toții veseli datorită schimbării vremii.

Tânăra generație și unii dintre cei mai puțin tineri înotau fericiți în piscină. Comitetul sportiv se formase deja și turneele de jocuri fuseseră programate.

Lui Gale, această metamorfoză i se păru emoționantă. Aproape îi invidia pe oamenii lipsiți de griji, pe cei care se distrau în voie. Mergând încet de-a lungul punții, Gale recunoscu capul blond-argintiu al cumnatei sale. Berry stătea întinsă pe un șezlong, fermecătoare în puloverul ei verde și în fusta scurtă și albă, care-i punea în valoare picioarele foarte frumoase. Alături de ea, se afla un ofițer. Amândoi conversau cu o evidentă plăcere. Gale nu-l recunoscu imediat în uniforma albă, dar, apropiindu-se, își dădu seama că bărbatul era chiar Graham Brett. Trecu pe lângă ei fără să atragă atenția. De altfel, cei doi erau prea absorbiți în conversație pentru a o remarca.

Deodată, frumusețea acestei dimineți minunate se risipi.

Gale se apropie de marginea vasului și privi apa. Ce făcea această dragoste din ea? Va suferi de fiecare dată când va vedea că Graham Brett vorbește cu vreo pacientă?

Dar de ce, dintre toți turiștii, interesul lui se îndrepta către Berry? De ce își petrecea timpul atât de prețios alături de ea?

Oricât de mult s-ar fi împotrivit logodnei lui Berry cu tânărul Mathieson, pentru prima dată realiză că aceasta putea reprezenta un avantaj.

Graham Brett nu era genul care să ignore cu bună-știință statutul femeii, oricât de fermecătoare ar fi găsit-o pe Berry.

Capitolul 6

Din momentul în care lăsară în urmă apele Atlanticului, calmul și veselia se instalaseră la bordul vasului. Gale fu dezamăgită să afle că nu vor opri nici la Marsilia, nici la Napoli. În nerăbdarea ei de a vedea țări străine, nu voia să piardă nimic.

Munca intrase deja în rutină. Existau numai câțiva pacienți noi, iar cazurile nu erau grave. Majoritatea acuzau arsuri sau insolații ușoare.

Doamna Willis își revenea repede și micului Jimmie Willis îi mergea foarte bine.

Garry Mathieson era foarte nerăbdător să iasă pe punte, la soare, și i se dădu în sfârșit învoirea de a părăsi infirmeria. Dar Gale nu scăpă de responsabilitatea lui. Bărbatul își petrecea tot timpul pe șezlong și, de fiecare dată când Gale trecea pe lângă el, o chema lângă el și flecărea mereu cu ea, fie că era singur, fie că alături de el se afla Berry sau mama lui. Gale remarcă faptul că rareori se aflau amândouă în preajma lui. Se părea că în acest domeniu nu se făcuseră deloc progrese.

Timpul liber pe care Gale îl avea la dispoziție era din ce în ce mai generos. Pauza de după-amiază deveni o obișnuință și, cu excepția urgențelor, la ora șase programul ei se încheia.

Câteva dintre distracțiile pasagerilor îi erau permise și ei. La anumite ore putea înota în piscină și se putea odihni pe punte, astfel că-și formase obiceiul de a o întâlni acolo pe Judy Morris, tânăra care o întâmpinase în prima ei zi pe vapor.

Sala de bal, saloanele punții A și barul nu intrau în discuție, nici jocurile organizate între turiști. Putea asista la ele doar ca spectator. Filmele erau în schimb destinate tuturor și putea, de asemenea, împrumuta cărți de la bibliotecă.

Dar, deși îi plăceau filmele și se simțea bine citind, niciuna dintre aceste distracții nu putea concura cu timpul petrecut pe punte, la soare sau la lumina lunii. Majoritatea timpului liber se ducea acolo și, deși avea mereu o carte cu sine, nu citea aproape niciodată. Prefera să se gândească și să viseze, retrasă într-un colț al punții, departe de pasageri. Și avea atâtea lucruri la care să se gândească!

Garry Mathieson era din ce în ce mai supărat și mai deprimat pe zi ce trecea și Gale bănuia că între el și Berry lucrurile nu mergeau tocmai bine. Într-o după-amiază, ieșind pe punte într-un moment de respiro, Gale o zări pe tânăra prietenă a lui Garry părăsind nervoasă și grăbită locul. Probabil că cei doi iubiți se certaseră.

Expresia tristă cu care o întâmpină Garry era dovada clară.

– Vino lângă mine să vorbim, o rugă el.

– Ei, dar ce-i cu tine? O astfel de dispoziție pe vremea asta frumoasă... îl tachină ea. Nu știu dacă e bine să stau lângă tine, arăți ca un buldog furios.

– Nu, nu, zâmbi el, nu mai mușc, deși mi-ar plăcea să văd ce gust ai. Arăți superb în uniforma albă.

– Mulțumesc, răspunse uimită Gale, așezându-se pe scaunul părăsit de Berry.

– Ne-am certat, explică bărbatul, lăsându-și capul obosit pe spătarul șezlongului.

– Nu trebuie să-mi povestești, replică tânăra cu ironie. Am văzut-o plecând.

– S-a dus să joace tenis. Nu înțeleg de ce. Nu-i plac deloc jocurile și nu se pricepe.

Gale o văzuse adesea pe Berry jucând tenis pe punte, ratând mai mereu și stricând jocul, deși partenerii bărbați erau întotdeauna încântați și amuzați de încercările ei nereușite.

Garry nu-i cerea să stea mereu lângă el, iar Berry îl părăsea fără regrete de fiecare dată când era vorba de vreun joc pe punte. Ceva era în neregulă în relația asta.

Gale zâmbi.

– Hei, fii mai vesel. Gândește-te la momentul împăcării. Am auzit de la oameni cu experiență că merită să te certi de dragul reconcilierii.

– Ai auzit? repetă Garry. N-ai fost niciodată îndrăgostită? Ce norocoasă ești! Ce rai e dragostea, ce iad! adăugă el, poetic.

Tânăra nu răspunse, privind marea strălucitoare. Înțelegea prea bine semnificația acestor cuvinte. Dragostea i se părea a fi un joc minunat și în același timp un mare risc. Învățase atât de multe în ultima vreme!

Nu vru să rupă tăcerea care se lăsase. Garry își aprinse o țigară și se lăsă pe spate în șezlong. Niciodată nu-l mai văzuse într-o astfel de

stare, deși nu fusese nicio clipă un pacient comod. Ar fi vrut să afle ce se întâmplase, dar nu-i stătea în caracter să cerșească astfel de confidențe.

– Gale, se ridică Garry, privind în jur cu neîncredere. Presupun că ai fi șocată de ideea ca cineva să ajungă aproape de a-și urî mama...

Gale îl privi cu ochii ei căprui-aurii și zâmbi liniștită.

– Nu fi prostuț, Garry.

N-ai cum să-ți urăști mama.

– Nu? Dacă ai ști cum se poartă cu Berry... Cred că înnebunesc, dacă nu vorbesc cu cineva despre asta.

Gale se gândi o clipă.

– Bun, atunci, povestește-mi.

– Păi, lucrurile merg din ce în ce mai prost, continuă Garry, trecându-și degetele prin păr, cu nervozitate. Toată lumea își poate da seama că o ignoră pe Berry. De aceea, Berry se răzbună pe mine din când în când. Ar trebui să fie un adevărat înger ca să suporte atâta umilință fără să se plângă. Presupun că ăsta e planul ei, să ne facă să ne certăm. Dar nu va reuși. O iubesc pe fata asta și, orice ar fi, mă voi căsători cu ea.

Gale privi expresia încăpățânată și copilărească a celui de lângă ea. Se părea că sărmanul Garry era condamnat la suferință, fie că o câștiga, fie că o pierdea pe vanituoasa lui logodnică.

– Asta-i tot ce contează, Garry. Dacă te-ai hotărât...

El râse forțat.

– Pare destul de simplu, nu? Dar nu cred că Berry va accepta multă vreme situația asta. E mândră, și pe bună dreptate. De ce să ajungă de râsul întregului vapor? E o fată minunată. Cred că mama vrea s-o aducă

până acolo încât să rupă logodna. N-o voi ierta niciodată, dacă se întâmplă așa, încheie el plin de supărare.

Gale ar fi putut replica: "Nu te teme, Berry va merge până la capăt. Nu va renunța niciodată la logodnă."

În loc de asta, tânăra spuse:

– Nu crezi că-ți imaginezi o bună parte din lucrurile astea, Garry? Vreau să spun, nu crezi că e prea devreme pentru ca mama ta să înceapă s-o... aprecieze pe logodnica ta?

– Ha! strigă el, stingându-și țigara în scrumieră. Mama o privește pe Berry și se strâmbă de parcă ar simți un miros neplăcut! O strigă pe logodnica fiului ei domnișoară Harcourt... Chiar adineaori, în salon...

Gale nu mai ascultă incidentul povestit cu atâta pasiune de Garry. Se simțea prost, simțea că-l trădează. Se părea că doamna Mathieson, expertă în a înlătura din preajma fiului orice complicație sentimentală, va reuși și în acest caz. Și totuși, se îndoia că mama lui Garry mai întâlnise vreodată o astfel de opoziție.

Berry juca tare și se plângea lui Garry că era umilită. Dar ocara și insulta n-aveau cum s-o atingă, în perspectiva câștigului material viitor. Mai mult, având pe deget inelul cu smarald dăruit de Garry, poziția ei era mult mai puternică.

Gale realiză cu tristețe că nerăbdarea lui Berry de a-și asigura un statut avusese ca rezultat erodarea relației dintre mamă și fiu. Stânjenită de izbucnirea naivă a lui Garry și de entuziasmul lui tineresc, Gale nu știu cum să reacționeze.

– Cred că ar trebui să-i lași mamei tale ceva timp, îl liniști ea. Știi foarte bine că logodna ta a luat-o prin suprindere și că ai pus-o în fața faptului împlinit când ai adus-o la bord pe Berry.

– Poate n-a fost chiar o idee strălucită, recunoscu el. Dar m-am bazat pe capacitatea lui Berry de a se înțelege bine cu majoritatea lumii.

– Mamele nu sunt "majoritatea lumii". Nu sunt ușor de cucerit.

– Ce se întâmplă... e groaznic, mormăi el. Eu și mama am fost întotdeauna buni prieteni, până când a intervenit între noi această gelozie. Nu-mi place deloc să mă cert cu ea și cred că și ea suferă. De ce nu pot mamele să renunțe atunci când își dau seama că a venit momentul?

Gale se înduioșă.

Se vedea că bărbatul era foarte nefericit, împărțit între dragostea pentru mama sa și noua iubire.

– Sărmanul copil! zâmbi ea, simțindu-se, ca de obicei, mult mai matură decât bărbatul de lângă ea. Ești tare supărat, nu? Dar te sfătuiesc să nu crezi prea mult în gelozia asta a mamei, adăugă ea, știind că nu era decât o idee indusă de Berry.

– Ce altceva ar putea s-o facă atât de distantă în relația cu Berry?

Gale cunoștea răspunsul, dar nu i-l putea împărtăși.

– Cred că e îngrijorată pentru tine. E normal.

– De partea cui ești tu? întrebă Garry supărat.

Gale zâmbi.

– Dacă ai de gând să te certi și cu mine...

Voia de mult să plece, și găsi acum ocazia perfectă. Dar chiar când vru să se ridice, mâna bărbatului o opri.

– Nu, nu, se grăbi el să se scuze. Sunt o brută. Te-ai purtat cu mine mereu atât de frumos, m-ai ascultat întotdeauna, și uite cum te răsplătesc!

Continuând s-o țină de mână, bărbatul o trase aproape, mai aproape. Chipurile lor aproape se atinseră.

Garry continuă să vorbească, cu pasiune:

– Pot lupta cu defectele mele și...

– A, domnișoară asistentă, se auzi o voce blândă în spatele lor.

Gale se întoarse și o zări pe doamna Mathieson. Cu o tresărire de uimire, îl zări și pe Graham Brett alături de ea.

– Drăguț din partea ta să-mi înveselești băiatul morocănos! continuă femeia. Sărmanul de el, nu-i obișnuit să stea imobilizat. Mă tem că nu-i o companie tocmai plăcută, zilele astea. Nu, nu. Te rog, nu te ridica, adăugă ea, făcând-o să se reașeze.

Doamna Mathieson se așeză lângă Gale. Graham Brett îi aranjă politicos perna și-i dădu revistele pe care le adusese pe punte special pentru ea. Femeia îi mulțumi grațioasă și, fără un cuvânt, doctorul se îndepărtă.

Gale simți că îngheață. Ochii albaștri ai doctorului o priviseră cu adâncă neplăcere. Oare de ce?

În sfârșit, reuși să părăsească familia Mathieson și se retrase în colțul ei pe punte.

Oare Graham interpretase greșit gestul lui Garry? Încălcase vreun cod, purtându-se astfel cu un pasager și un fost pacient? Nu știa.

Dar ceva știa cu siguranță. Nu voia să se ivească alte situații confuze, care să intervină în relația ei cu Graham Brett. Din acea noapte, când doctorul îi încredințase secretul lui, între ei existase o relație prietenească și tensiunile fuseseră înlăturate. Trebuia să aibă grijă de această prețioasă relație.

Doamna Mathieson insistase să-i ofere câteva reviste.

Câteodată, Gale găsea prietenia ei de-a dreptul stânjenitoare, sufocantă. Probabil că femeia voia să-și arate astfel recunoștința. De altfel, spunea oricui voia s-o asculte că recuperarea rapidă a fiului ei se datora în întregime drăguței asistente.

Dar cum revistele primite nu erau genul ei, Gale le lăsă deoparte și continuă să se gândească la Graham.

Care erau acum sentimentele lui față de femei? În călătoriile lungi pe mare, întâlnise probabil destule femei fermecătoare. Gale îl văzuse dansând și participând la jocuri de când vreme se îmbunătățise.

Oare rănile sentimentale i se vor vindeca vreodată? se întrebă ea. Oare fantoma fetei moarte va rămâne întotdeauna pentru el mai importantă decât o femeie vie?

Gale se simțea de parcă intrase într-o lume nouă și necunoscută, pentru care nu era pregătită. Dacă asta era dragostea, fusese într-adevăr norocoasă s-o evite până la vârsta asta.

Închise ochii, temându-se să nu piardă controlul asupra propriilor sentimente. Toate aceste temeri... doar pentru că Graham păruse neplăcut impresionat de gestul ei! Oare avea să trăiască într-un continuu carusel al emoțiilor? Oare un zâmbet sau o expresie încruntată a lui Graham îi vor schimba mereu buna dispoziție? Era atât de slabă!

Se ridică, bucuroasă că trebuia să înceapă schimbul la infirmerie.

"Trebuie să muncesc mai mult, să nu mă mai gândesc la nimic."

***

Seara, Gale se îndreptă temătoare spre cabinetul de urgențe. Nu-l mai întâlnise pe Graham de după-amiază.

– Bună seara, zise bărbatul. Să ne apucăm de treabă.

Părea că trecuse peste momentul neplăcut de mai devreme și în tonul lui nu se ghicea nicio urmă de ranchiună. Gale luă tensiunea bolnavilor, înlocui bandajele și notă progresele pacienților.

Se făcuse târziu. Tânăra conduse la ușă ultima pacientă, o femeie corpolentă cu o expresie de autocompătimire pe chip. Era un caz clasic de lăcomie și exces alimentar și totuși femeia se mira de regimul strict pe care Gale i-l recomandă.

– Dar, nu înțeleg, vociferă ea. Pentru o femeie ca mine, mănânc incredibil de puțin, comentă pacienta.

Fără să adauge nimic, Gale se întoarse în cabinet.

– Gale, ți-a spus cumva Garry Mathieson că vrea să coboare la Port Said, în excursie?

– Nu, doctore. Își dorește asta?

– Nici nu se pune problema. N-ar fi trebuit nici măcar să părăsească patul, dacă n-ar fi fost vremea asta frumoasă. Și totuși, îmi pare rău că nu-i pot permite să plece. Poate lucrurile ar merge mai bine, dacă ar putea să se implice mai mult în viața socială de la bord. Mă tem că Garry și iubita lui au o viață dificilă.

– Cred că Garry e prea tânăr și prea viguros pentru a accepta cu plăcere inactivitatea, comentă ea.

– Ei, dacă asta ar fi tot... Berry Harcourt a trecut pe la cabinet mai devreme. Era teribil de supărată. Cred că nu e departe de o cădere nervoasă. Am vorbit cu ea și i-am administrat un calmant ușor, ceea ce mă tem că nu poate schimba deloc datele problemei.

– A făcut insolație? întrebă Gale, cu prefăcută naivitate. Știu că a participat la jocurile de pe punte, după-amiază.

– Dimpotrivă. Bănuiesc că e rezultatul unui... îngheț sentimental. E foarte nefericită și are nevoie de cineva care să-i fie aproape.

Gale citi în cuvintele bărbatului un reproș ascuns pentru lipsa ei de simpatie față de sărmana copilă. Plecă ochii și nu spuse nimic.

– Desigur, doamna Mathieson poate fi foarte dură când e vorba de fiul ei, reluă Graham. Cei doi au mai făcut un voiaj pe Eugenie, acum câteva luni. S-a purtat cu fiul ei ca un adevărat paznic. Devenise foarte cunoscută la bord pentru vigilența ei.

– Garry va fi un bărbat foarte bogat într-o bună zi, remarcă Gale. Presupun că nu poate fi condamnată pentru că vrea să fie sigură de dragostea viitoarei nore pentru fiul ei.

– Nu știu cum va putea suporta copila asta restul călătoriei, replică Graham cu nerăbdare, parcă fără să audă răspunsul tinerei.

Gale numără în gând până la zece, încercând să se calmeze. De ce naiba începuse Berry să joace rolul ăsta față de Graham? Conta atât de mult că doctorul Brett era sau nu alături de ea?

Oare isteria ei era autentică? Poate că da, dată fiind cearta cu Garry de mai devreme. Graham Brett era un doctor prea bun pentru a se lăsa păcălit de prefăcătoria unui pacient. Din câte putea să-și dea seama, Berry avea destule motive pentru a ajunge la o cădere nervoasă. Un temperament coleric se ascundea în spatele înșelătoarei dulcețe a femeii și Berry se putea abandona furiei cu ușurință.

Gale își privi ceasul.

– Dacă nu mai ai nevoie de mine, trebuie să plec, zise ea. Copilul Willis trebuie hrănit.

– Desigur. Mulțumesc, Gale. Du-te la micul tău gurmand.

– E din ce în ce mai voinic, zise Gale cu mândrie.

– A avut parte de ceva foarte important pentru un copilaș care s-a grăbit să vină pe lume atât de repede. A avut parte de o îngrijire perfectă, răspunse bărbatul, privind-o cu apreciere. Doamna Willis știe prea bine că a fost norocoasă să ajungă în grija ta.

– E foarte recunoscătoare tuturor, spuse cu modestie Gale și se îndreptă către ușă.

– Stai o clipă. Presupun că vrei să vizitezi Port Said, nu?

– O, da, se entuziasmă tânăra. Ar fi prima mea întâlnire cu Orientul. De-abia aștept! râse ea, fericită.

– Ei, nu trebuie să fii atât de încântată. De multe ori, aceste locuri romantice sunt dezamăgitoare și cel mai bine ar fi să le vezi în filme documentare. Dar presupun că vrei să-ți faci propria părere despre acest port celebru.

– Da.

– Foarte bine. Poate te voi conduce chiar eu, dacă mă accepți ca escortă. E mai bine să ai un însoțitor. Altfel, comercianții locali te vor zăpăci. Sunt foarte insistenți. Pe de altă parte, nu cred că prietenul tău, Pat Neilly, ar vrea să te știe umblând singură pe aici.

Gale înghiți cu greu și-i mulțumi fericită. Plecă din cabinet parcă plutind. Viața era minunată.

***

Berry încercă să-și revină și se îmbrăcă pentru seară. Sedativul prescris de doctor o calmase și reușise să doarmă o oră.

Încă nu-și dădea seama ce anume o făcuse să izbucnească în lacrimi de furie. În acea stare o găsise stewardesa, care trimisese îndată după doctor. Poate fusese din pricina certei cu Garry sau a continuei plictiseli pe care o trăia în preajma lui și care devenea din ce în ce mai greu de suportat. Pasiunea și admirația lui nu-i mai erau de-ajuns.

Nu fusese niciodată îndrăgostită de Garry, dar mirajul banilor îi poleise cu un farmec aparte personalitatea încă necoaptă. Și apoi, dragostea lui plină de ardoare îi încântase la început orgoliul. Îl putea manipula cu ușurință, putea face din el un generos sponsor, în timp ce ea spera să-și continue viața de vedetă. Sentimentele ei, sau mai degrabă lipsa lor, contau foarte puțin.

Berry își privi chipul în oglindă, apoi își puse rochia de seară.

Nu se neliniștise niciodată din pricina plictiselii de fiecare zi trăite alături de Garry.

Nu crezuse vreodată că va fi posibil să obosească ascultând odele unui îndrăgostit.

Dar iată că se întâmplase. Stewardesa bătu la ușă și intră, arătându-se mirată de schimbarea tinerei.

– Te-ai ridicat din pat, domnișoară? Bine, bine, făcu ea neîncrezătoare, dar ce va spune doctorul?

– Va fi bucuros că pastila pe care mi-a administrat-o a funcționat, bănuiesc, răspunse Berry cu un zâmbet. Nu-și vărsa niciodată nervii pe cei care o serveau. Te rog, ajută-mă să aleg cu ce să mă îmbrac.

Stewardesa îi recomandă să poarte o rochie albă din bumbac cu desene delicate de culoarea ierbii. O rochie de vară aproape

copilărească. Tenul lui Berry căpătase o nuață mai închisă sub soarele Mediteranei și contrastul cu albul rochiei era fermecător.

Când stewardesa plecă, Berry se duse la oglindă să se admire.

Ce ghinion, ca doctorul ăsta să apară în viața ei tocmai acum! Nu credea că mai poate simți ceva pentru un bărbat. Dragostea era o capcană. Fusese îndrăgostită de Peter cândva și unde o dusese asta? La o viață plictisitoare de gospodină și de mamă.

După această lecție dureroasă, se crezuse imună la dragoste. Crezuse că devenise mai înțeleaptă.

În oglindă, își văzu ochii verzi strălucind cu intensitate. Îi închise încet. Dar agitația ei interioară nu se stinse. Inima îi bătea cu putere.

Era îndrăgostită de Graham Brett, deși era conștientă că trebuia să se mărite cu Garry Mathieson.

De asta se plictisea alături de tânărul ei logodnic, de asta ajunsese să-l disprețuiască.

Dacă măcar doctorul Brett ar fi fost un alt gen de bărbat, dacă s-ar fi lăsat prins în mrejele ei... poate ar fi reușit să și-l scoată mai repede din minte. S-ar fi săturat poate de el... Dar ceea ce știa despre universul masculin o avertiza că Graham nu era tipul care să se implice într-o aventură cu o tânără logodită. Chiar și orgoliul ei nemăsurat nu putea confunda atenția binevoitoare cu dragostea. O găsea atrăgătoare și voia s-o ajute fiindcă îi părea rău de drama sentimentală prin care trecea. Dar, chiar dacă îi putea dicta în mare măsură atitudinea față de ea și instinctul său protector se trezea în preajma ei, se îndoia că bărbatul putea trece cu vederea faptul că era prietena lui Garry Mathieson.

Cu un gest nervos, își luă geanta și ieși din cabină.

Nu trebuia să uite un lucru: în ciuda atracției față de celălalt bărbat, cu Garry trebuia să se mărite. Ce conta că plictiseala apăruse mai devreme decât bănuise? Majoritatea mariajelor ajungeau în acest punct mai devreme sau mai târziu, și trebuia să învețe să trăiască și așa.

În drum spre salon, se întâlni cu Gale.

– Mă bucur să văd că te simți mai bine, domnișoară Harcourt, zise Gale pe un ton profesional. Doctorul Brett mi-a spus că ai avut o mică problemă.

– Drăguț din partea ta să fii îngrijorată din pricina mea, replică femeia cu ironie. Am avut o după-amiază foarte agitată și cred că am stat cam mult în soare.

– Mi-am imaginat că a fost vorba despre o insolație.

Berry fu apoi acaparată de un cuplu de tineri, cu care începu să discute vesel. Tinerii o acceptaseră pe Berry ca pe una de-a lor, fără să le treacă vreodată prin minte că era cu zece ani mai mare decât ei și avea mult mai multă experiență de viață.

Asistenta McManus sosi la masă aproape imediat ce Gale apucă să se așeze. Femeia îi spuse că-și va petrece seara în cabină scriindu-le rudelor, pentru că escala la Port Said era o bună ocazie de a pune scrisorile la poștă. Gale se simți vinovată că până acum nu se gândise nici la mama ei, nici la Pat Neilly.

Încă nu era sigură dacă trebuia să-i povestească mamei despre ultimele aventuri ale lui Berry și despre logodna ei cu tânărul australian. Până la urmă, își spuse că era mai bine ca ea să afle. Noua căsătorie a tinerei o asigura că-l putea păstra pe Pip lângă ea.

Frumoasa noapte mediteraneană o făcu pe Gale să se îndrepte către punte după cină. Doar pentru o jumătate de oră, își spuse ea.

Apoi, se va duce în cabină și le va scrie celor de acasă.

Stelele străluceau pe cerul senin ici-colo, solitare. Eugenie își tăia drum prin apele întunecate. Din salon, se auzea muzica orchestrei.

Tânăra ar fi vrut să se gândească la Berry, dar lumina stelelelor și muzica o duseră cu gândul la Graham Brett.

Oare invitația lui de a o însoți la Port Said era numai o amabilitate cavalerească? Bărbatul părea să creadă că Pat Neilly îi încredințase o sarcină, pe care n-o putea neglija.

Din păcate, n-avusese niciodată ocazia de a-i spune că între ea și Pat nu exista o relație romantică.

Muzica o tulbura.

Oare cum ar fi fost să se afle acolo, pe puntea luminată, și să danseze cu Graham? Pentru prima oară, se revoltă împotriva regulilor stricte care separau membrii echipajului de pasageri. Doctorul și ofițerii superiori reprezentau excepțiile.

Se îndreptă către locul de unde se auzea muzica și privi cuplurile dansând.

Deodată, rămase pe loc, cu inima bătându-i cu furie. Graham dansa cu Berry. În lumina lampioanelor, chipul tinerei era ca porțelanul lucrat de o mână măiastră. Părul ei coafat cu artă părea de argint.

Dar nu frumusețea ei fără pereche strânse inima tinerei, ci strania lucire din ochii ei verzi, care căutau plini de pasiune privirea bărbatului. Cumnata ei era fericită, și atitudinea ei nu putea fi confundată. Era îndrăgostită. Buzele ei se mișcau încet, povestindu-i bărbatului ceva, iar Graham zâmbi și-și plecă fruntea, murmurându-i ceva la ureche. Apoi, o trase mai aproape de el și se îndepărtară în ritmul muzicii.

Gale abia mai putea răsufla. Degete de gheață îi strângeau parcă inima. Berry era îndrăgostită de Graham Brett!

Nu se putea înșela în această privință. Privirea ei strălucitoare nu putea semnifica decât dorință.

Valsul se termină. Dansatorii aplaudară. Câțiva spectatori se îndepărtară. Gale ar fi vrut să-i urmeze, dar nu se putu rupe din vraja care pusese stăpânire pe ea. Graham și Berry se îndepărtară braț la braț.

Pe când se întoarcea spre cabină, Gale încercă să se liniștească, spunându-și că Berry era logodită cu Garry Mathieson și că avea să se mărite cu el.

În drumul ei, o zări pe doamna Mathieson bătând nerăbdătoare la ușa cabinei fiului. Oare fusese și ea pe punte și zărise cele întâmplate?

***

Garry stătea pe pat, fumând neliniștit. Chipul lui nefericit se trezi la viață când auzi bătăia în ușă. Realizând însă că vizitatorul era mama sa, dezamăgirea i se așternu din nou pe chip.

– Îmi pare rău că nu sunt decât eu, dragul meu, zise femeia pășind înăuntru. N-a venit să-ți ureze noapte bună?

– Nu încă. Presupun că dansează afară, pe punte. Îi place foarte mult să danseze. Până când mai ține petrecerea?

Doamna Mathieson se uită la ceas.

– E devreme, nu-i nici zece încă. De ce nu vrei să asculți muzica?

Cred că te poate ajuta.

Privirea femeii alunecă pe scrumiera în care zăceau stinse nenumărate mucuri de țigară. Privi apoi cartea aruncată pe jos și scrisorile începute, dar neterminate.

– Oh, m-am săturat de propriile mele gânduri, izbucni Garry.

– Mi-am imaginat că Berry va sta cu tine în seara asta. De aceea m-am dus să joc bridge. Ai fost tot timpul singur?

De obicei, logodnica lui îl vizita zilnic după cină, aproximativ o jumătate de oră.

În seara asta însă, nu se aflase alături de el. Cearta lor de după-amiază încă nu fusese uitată și Garry era foarte tulburat. Și, ca de obicei, arunca întreaga vină asupra mamei.

Doamna Mathieson își privi din nou fiul și realiză după expresia lui că nu s-ar fi bucurat deloc dacă ar fi renunțat la partida de bridge ca să stea cu el. Adevărul era că prezența ei i se părea din ce în ce mai inoportună.

– Haide, dragul meu, zise ea. Nu ești chiar atât de oropsit cum pari, nu-i așa? De obicei, te distrezi foarte bine pe punte. Și apoi, e și drăguța asistentă care...

– O, încetează să-mi mai vorbești ca unui copil! explodă Garry.

– Atunci, nu te mai comporta ca un copil. Câteodată mă gândesc că e păcat că ai crescut și nu mai poți fi bătut.

El o privi cu resentiment.

– Înțeleg... pentru tine, nu voi fi niciodată suficient de matur. Dar nu, nu mă mai poți trata ca pe un copil.

Bunăvoința doamnei Mathieson avea și ea limite. Femeia zâmbi cu demnitate și se ridică de pe scaun.

– Ești un nesuferit, Garry. Îmi pare rău că mi-am întrerupt jocul de cărți, dacă ai o dispoziție atât de proastă. Eu sunt de vină că logodnica ta te neglijează?

Femeia se gândi dacă era sau nu înțelept să-i spună că draga lui Berry se distra de minune pe punte. Nu, Garry ar fi privit asta ca pe o încercare ieftină de a-i învrăjbi.

– De vreme ce asta ți-ai dorit, însemnă că ești într-adevăr responsabilă, răspunse Garry, trecându-și degetele prin păr. Berry s-a săturat de felul în care te porți cu ea. Ai făcut tot posibilul să se simtă în plus. De ce? De ce? Ce ai împotriva ei?

Mama lui îl privi cu disperare.

– Dacă tu nu poți vedea, Garry, cum să te fac să-ți dai seama?

– Ăsta e obiceiul tău. Îmi distrugi toate relațiile. Din clipa în care vezi că mă interesează cineva, începi să te comporți astfel. Acum, îmi pare rău că nu i-am cumpărat lui Berry o verighetă, în locul inelului de logodnă.

Doamna Mathieson tăcu.

– Ce-i așa rău în a mă căsători? continuă bărbatul. Nu vrei să devii prea repede bunică, asta e?

– Nu, fiule. Dimpotrivă, sunt sigură că mi s-ar potrivi rolul ăsta.

Garry nu renunță însă.

– Vorbesc foarte serios, mamă, amenință el. Mă voi căsători cu Berry imediat ce ajungem la Melbourne. De data asta, nu vei câștiga.

Mama se apropie și se așeză pe marginea patului. Întinse mâna după pachetul de țigări și-și aprinse una.

– Uite ce e, băiete, ar fi bine să-ți cercetezi amintirile și să vezi că de fiecare dată am avut dreptate. Fără excepție. Și, crede-mă, adăugă

ea pe un ton caustic, nu-mi doresc nimic mai mult decât să te văd însurat... cu persoana potrivită. Ți-o mai amintești pe tânăra Thorrington, din călătoria trecută? Mi-ai mulțumit că te-am scăpat de ea.

Garry se înfurie.

– Cum o poți compara pe Inez cu Berry? Ce interes poate avea o fată ca Berry? Are totul – frumusețe, inteligență, noblețe...

– Primele două, poate. E într-adevăr foarte isteață.

– Ce vrei să spui? întrebă Garry exasperat. A fost sinceră cu noi și ne-a spus totul despre familia ei.

– Hm!

Da, cu toții au murit, împreună cu gloria lor apusă...

Îi păru rău chiar în clipa în care rosti aceste cuvinte. Chipul fiului ei deveni roșu ca racul. Bărbatul se ridică de pe pat în culmea furiei.

– Mamă! Cu asta, ai depășit orice limită... Auzi, s-o faci pe Berry mincinoasă! strigă el. Ești nedreaptă și răzbunătoare, din pricina geloziei care...

Femeia ascultă în tăcere restul discursului, care-i arătă încă o dată profunzimea obsesiei lui Garry pentru Berry. Nu era prima din istorie care descoperea că o mamă n-are nicio armă împotriva dragostei și că nu putea face nimic pentru a-și salva copilul de la nefericire și suferință.

De data asta, tactica ei dăduse greș. Fusese prea nerăbdătoare. Poate că inelul cu smarald o speriase. Garry nu mai dăruise nimănui un inel. Și totuși, ar fi trebuit să fie mai subtilă. Trebuia să aștepte în tăcere până când...

Se ridică palidă de pe pat și stinse țigara.

– Ei bine, zise ea când Garry își termină tirada, mă bucur că ai spus tot ce aveai pe suflet. Nu credeam că ești atât de... îndrăgostit. Dar acum că am aflat, îți promit că mă voi retrage.

– Ce vrei să spui? întrebă Garry, luat prin surprindere.

– Exact ce am spus, confirmă femeia, îndreptându-se către ușă.

– Vei fi drăguță cu Berry? Îi vei da o șansă?

– Ce altceva pot face? întrebă ea. Ești liber să-ți alegi logodnica și ai deja douăzeci și doi de ani. Noapte bună, Garry.

Ieși din cabină și zări un steward. Se apropie de el și-l întrebă nerăbdătoare:

– Când ajungem al Port Said?

– Poimâine dimineață.

– Mulțumesc. Noapte bună.

Port Said! Iată ideea salvatoare. O, n-ar fi trebuit să se grăbească atât! Ar fi trebuit să aștepte până când ajungeau la Port Said!

Capitolul 7

Când Port Said apăru în depărtare, Gale simți că o nouă aventură începe.

Cu riscul de a pierde micul dejun, se duse pe punte dis-de-dimineață.

Se puteau vedea deja vasele în port și o mulțime de oameni se înghesuia pe țărm. Gale privea fascinată agitația orașului. Multe vase erau încărcate cu mărfuri: covoare în culori minunate, genți din piele cu forme ciudate, mâncare, cizme, mătase... toate strânse împreună.

Tânăra era foarte bucuroasă că în curând avea să pășească pe țărm. Din spatele ei, se auzi vocea lui Graham Brett. Tresări.

– Ei, ce crezi despre Port Said? întrebă el amuzat.

– E fascinant. Mi se pare că mă uit la un film. Abia aștept să mergem în port. Dacă mergem... adăugă ea, amintindu-și că Graham nu-și reînnoise invitația.

– La ce oră poți pleca?

– După-amiază. Asistenta-șefă are liber dimineață.

– Bine, răspunse Graham. Foarte bine. Până atunci, am și eu treabă la bord. Ne vedem la pasarelă, imediat după masa de prânz, da?

– Minunat, exclamă Gale zâmbind.

Simțind că viața îi surâde din nou, tânăra se îndreptă fericită către sala de mese.

Încă de seara trecută, când îl văzuse pe Graham dansând cu Berry, o chinuiseră niște presimțiri rele. Bărbatul ar fi avut o scuză foarte bună pentru a o conduce pe Berry în port, dat fiind că Garry Mathieson nu se putea încă deplasa. I-ar fi fost foarte simplu să anuleze aranjamentul prealabil de a face excursia alături de Gale. În fond, nu spusese decât: "Poate mergem împreună". Atât. Nicio promisiune.

Dar nu-și retrăsese invitația. Păruse chiar încântat că timpul lor liber coincidea.

Orele treceau prea încet pentru nerăbdarea ei. În ciuda faptului că asistenta McManus nu era de serviciu și întreaga muncă îi revenea, nu erau prea multe lucruri de făcut. Rutina programului zilnic fusese dată peste cap, pentru că toată lumea se grăbea să plece la țărm.

Ajungând întâmplător pe puntea A, îi văzu pe Garry Mathieson, pe mama sa și pe Berry împreună. Era o privelițe atât de rară, încât Gale întoarse capul după ei, surprinsă. Păreau prietenoși și amabili. Garry le ținea de braț pe amândouă și râdea vesel. Era fericit și era limpede că tensiunile se aplanaseră.

Doamna Mathieson era îmbrăcată de plimbare, iar Berry purta un șort și ochelari de soare imenși.

Mai târziu, Gale o zări însă pe doamna Mathieson singură. Părea îngrijorată. Oare ce se întâmplase? De unde această schimbare bruscă?

Ridică din umeri și se întoarse la infirmerie. Asistenta-șefă revenise din excursie și Gale era liberă.

– Dacă te schimbi înainte de masa de prânz, te poți duce pe țărm îndată după aceea, fără să mai pierzi timpul, spuse femeia.

Gale îi mulțumi în gând pentru sfat. Avea nevoie de timp pentru a se aranja pentru Graham. Bărbatul n-o văzuse decât rareori în haine de stradă. Alese o rochie galbenă, o nuanță foarte veselă, potrivită cu părul ei roșcat și cu ochii căprui cu străluciri aurii. Simplul fapt de a părăsi unforma rigidă reprezenta o bucurie, dar astăzi era cu atât mai entuziasmată, în special pentru că rochia îi punea în valoare atuurile trupului. Niciodată nu mai fusese atât de recunoscătoare că arăta bine.

Se bucură că sora McManus nu se afla la masă când sosi să ia prânzul. Ochii ei experimentați ar fi detectat îndată entuziasmul ei de a petrece câteva ore alături de Graham Brett.

Salonul era numai pe jumătate plin. Majoritatea pasagerilor erau deja plecați. Astfel că văzu cu ușurință cum Graham se ridică de la masă și părăsește salonul. Era momentul să-l urmeze. Renunță fără regrete la salata de fructe și fu gata să se ridice.

– Nu doriți cafea? întrebă stewardul.

– Nu, mulțumesc. E prea cald.

– Cafea cu gheață? sugeră bărbatul.

– Nu prea am timp.

– Vă duceți la țărm? zâmbi el.

Graham îi fixase întâlnire "imediat după masa de prânz" și Gale nu voia să-l facă să aștepte. Punctualitatea era foarte importantă în meseria lor. Totuși, mai stătu câteva momente pe loc, lăsându-l să ajungă primul la pasarelă.

Când ajunse însă, observă că Graham nu se afla la locul de întâlnire. O tânără îmbrăcată într-o rochie înflorată și gătită cu o pălărie de paie impresionantă o întâmpină. Era Berry. Avea o expresie supărată și mofturoasă.

– Soră, știi cumva dacă doctorul Brett e reținut la cabinet? Aveam întâlnire după prânz, ca să mergem în oraș. Îl aștept de ceva timp.

Lui Gale i se păru că lumina soarelui pălește.

– Îl aștepți pe doctorul Brett? șopti ea.

Era stupefiată.

– Da, da, după cum ți-am spus adineaori, o repezi Berry. Sper că nu voi face insolație înainte de a ajunge la țărm, dar dacă mai aștept aici, în căldură, multă vreme... cine știe!

Poți afla ce-l reține?

Imediat după prânz! Asta-i spusese și ei. Oare uitase de întâlnirea lor? Poate că, încântat de faptul că Berry era disponibilă, întâlnirea cu o simplă asistentă îi ieșise din minte. Gale se îndepărtă, sperând că avea să-l găsească pe Graham Brett.

Dezamăgirea că fusese uitată era atât de mare, încât o durea inima. Mergea cu fruntea plecată, gânditoare. Deodată, o mână se întinse în fața ei, oprind-o.

– Hei, mergi în direcția greșită. Am spus că ne vedem la pasarelă. Gale, zise el, privind-o cu atenție. S-a întâmplat ceva? Nu te simți bine?

Faptul că-i spusese pe nume o făcu dintr-o dată să se simtă mai bine.

– O căutam pe Judy Morris, minți ea.

– Acum, înainte să ne întâlnim? De ce e așa important s-o găsești?

– Am vorbit cu ea să mergem împreună în oraș și am uitat...

– Ca și ea, de altfel, completă bărbatul. M-am întâlnit cu ea înainte de prânz și mi-a spus că se duce la țărm cu Ann Downing. Haide să ne întoarcem. Mai e cineva care ne așteaptă... micuța domnișoară Harcourt. Măcar atâta puteam face pentru ea, de vreme ce nu i-am permis logodnicului ei să meargă la țărm.

O luă de mână și o îndemnă să se întoarcă. Gale văzu, când se apropiară, cum sprâncenele lui Berry se încruntă pentru o clipă. Trăsăturile femeii deveniră dure.

– Am găsit-o pe Gale rătăcind prin preajmă și am adus-o pe calea cea bună, glumi doctorul. Bun, acum că suntem în formație completă, putem pleca, nu?

– O, ciripi Berry către Gale. Vii și tu cu noi? Ciudat că nu mi-ai spus mai devreme.

Toată bucuria lui Gale se stinsese. Era forțată să-l împartă pe Graham cu Berry. Suferința devenise aproape insuportabilă.

Bărbatul le duse mai întâi în apropierea portului. Berry vorbea continuu și se vedea limpede că nu era câtuși de puțin interesată de străzile strâmte ale orașului și nici de oamenii locului. Fascinantul bazar îi reținu atenția numai câteva minute, după care își continuă conversația animată cu doctorul. Gale observă că cei doi își spuneau pe nume – Berry și Gray.

Gale se concentră asupra locurilor noi întâlnite și a localnicilor gălăgioși, privind amuzată târguiala care preceda orice vânzare.

– E aproape o jignire să plătești prețul cerut prima oară, îi explică Graham, ținând-o de braț. Toată lumea se așteaptă să te târguiești și sunt dezamăgiți dacă nu le dai ocazia de a-și exersa puterea de convingere.

– Gray, ce-i cu Simon Artz despre care toată lumea vorbește? interveni Berry. Să mergem acolo.

– Dacă v-ați săturat de bazar... Ce zici, Gale? întrebă bărbatul.

Merseră deci la Simon Artz și petrecură mare parte din timp în zona modernă a orașului, care părea să fie pe placul lui Berry. În sfârșit, înfierbântați și însetați, se retraseră în holul unui hotel dotat cu aer condiționat.

Gale surprinse privirea aprigă a lui Berry peste masă. Ce se petrecea oare în mintea ei? Nu încăpea îndoială că Berry era furioasă din pricina prezenței acestei neașteptate rivale și că făcea tot posibilul pentru a o pune în umbră. O excludea mereu din conversație și discuta aprins cu doctorul, fără a-i cere părerea în nicio privință.

O singură dată o incluse în conversație, atunci când interesul ei o ceru.

– Sărmanul meu Garry, se plânse Berry. E părăsit de toată lumea, după-amiaza asta. Credeam că vei rămâne lângă el, soră, să-i ții companie cât eu voi fi plecată. Garry ține foarte mult la asistenta West, Gray, explică ea, întorcându-se către doctor. Sunt cei mai buni prieteni. Se pare că orice bărbat se îndrăgostește măcar puțin de asistenta lui. Oare ar trebui să fiu geloasă?

– Ar fi ciudat să se întâmple așa, răspunse Gale, impasibilă. Dar, evident, n-ai glumi cu astfel de lucruri dacă n-ai fi sută la sută sigură de dragostea lui Garry.

– Poate cineva să fie sigur de ceva pe lumea asta? întrebă Berry cu naivitate.

Graham nu spuse nimic, dar expresia lui deveni mai gânditoare. Gale se întrebă care era scopul ascuns al lui Berry.

În niciun caz nu putea avea o astfel de suspiciune cu privire la logodnicul ei.

Gale se uită la ceas și spuse grăbită:

– Trebuie să plec.

– Trebuie să te întorci la datorie, nu? șopti Graham.

– Da, Ann Downing și-a terminat schimbul și... Dar pot foarte bine lua un taxi până la vas, dacă vrei să mai stai.

– Nici nu se pune problema, o contrazise Graham. Ai venit cu mine la țărm și ne vom întoarce împreună. Asistentele sunt mult prea prețioase pentru a fi lăsate singure într-un port străin.

– O, exclamă Berry copilărește. Trebuie să mergem și noi? Sunt sigură că Gale se va descurca de minune singură. Tocmai mă hotărâsem să mă întorc și să-mi cumpăr pantofii pe care i-am văzut în bazar. Sunt foarte ieftini și...

Graham era nehotărât. După o scurtă ezitare, repetă însă că Gale trebuia să se întoarcă pe vas sub supravegherea sa. Berry se supără și părea gata să izbucnească în plâns. Până la urmă, Graham promise că-și va asuma responsabilitatea pentru întârziere în fața asistentei-șefe și se întoarseră cu toții în bazar, unde Berry își cumpără o pereche de pantofi pe care nu și-o dorea.

Atmosfera era încărcată. Nimeni nu părea mulțumit de felul în care decursese după-amiaza. Trioul se întoarse dezamăgit pe vas.

La vederea vaporului, Gale simți o oarecare bucurie, de parcă s-ar fi întors în sfârșit acasă.

***

Eugenie ridică ancora în timpul cinei. De la fereastra sa, Garry putu vedea palmierii îndepărtându-se, dar întreaga atenție îi era concentrată asupra lui Berry, care venise să-l viziteze.

În ceea ce o privea, însă, Berry era grăbită să se îndrepte spre punte, nerăbdătoare să-l vadă pe Graham Brett. Dacă nu ajungea rapid pe punte, era foarte probabil să fie prinsă din urmă de mulțime și despărțită de Graham. Gray era foarte popular printre pasageri.

Îi făcu deci un scurt semn de adio lui Garry și-i spuse hotărâtă că trebuie să plece.

– I-am promis mamei tale că voi trece pe la ea. Are ceva să-mi arate, ceva cumpărat din Port Said, presupun.

Garry o lăsă să plece, fericit că mama sa își schimbase atât de mult atitudinea.

– Ți-am spus eu că totul va fi bine, comentă el. Ești mulțumită acum, nu-i așa?

Berry aștepta răbdătoare să fie sărutată pe gât, șopti că era foarte fericită și părăsi cabina.

Doamna Mathieson stătea la masa de scris și citea scrisorile primite la Port Said când Berry ciocăni la ușă și intră.

Tânăra privi cu invidie cabina luxoasă, patul-divan acoperit cu o cuvertură din mătase, perdelele grele de culoarea piersicii, covorul pufos. Ei, va veni și rândul ei, se consolă ea. Toate astea erau numai mostre ale viitorului ei stil de viață.

– A, ai venit. Stai jos, o întâmpină doamna Mathieson, apoi se întoarse către scrisorile deschise.

– Aveați ceva să-mi arătați? întrebă Berry, grăbită să termine cât mai repede această întâlnire.

– Da. Sau, mai bine zis, să-ți spun ceva de foarte mare interes, doamnă West, încheie ea.

Berry clipi. Femeia pronunțase numele atât de natural, încât nu-i venea să creadă că-l auzise cu adevărat. Un fior o străbătu din cap până-n picioare.

– Ce ați spus?

– Ți-am spus pe adevăratul tău nume. Doamna West. Doamna Peter West.

Berry se gândi că fusese trădată de Gale.

– Orice ați fi auzit, vă pot explica, doamnă Mathieson. Știu de unde aveți informația, dar e total greșită. De fapt, e o minciună răutăcioasă. Informatoarea dumneavoastră e geloasă pe... perspectivele mele.

– O, nu prea cred, doamnă West, zâmbi femeia cu amuzament. Persoana de la care am informație e foarte dezinteresată, adăugă ea, privind scrisoarea pe care o ținea în mână. Chiar credeai că nu voi investiga povestea ta?

Berry păli.

– Presupun că ți-ai lăsat băiețelul în Anglia, reluă doamna Mathieson pe un ton ridicat cu... mama soțului. A fost foarte urât din partea ta să plănuiești să faci din Garry tatăl vitreg al unui copil de șase ani. Are șase ani, da? Sau șapte?

Berry nu se mai simțise niciodată atât de prost și nu-i plăcea deloc senzația umilinței. În loc să țipe la ea, s-o jignească, doamna Mathieson îi râdea în nas. Disperată, căută un argument în favoarea ei.

– Garry n-ar fi aflat niciodată. Am motivele mele pentru a nu vorbi despre... despre nimic.

– Sunt convinsă.

– Vedeți, reluă Berry, neținând seama de sarcasmul care se ghicea în vocea femeii, soacra mea m-a îndepărtat de fiul meu. El nu-mi mai aparține. Cât timp eu munceam, ca să-l pot întreține, l-a luat de lângă mine și l-a învățat că nu sunt o mamă bună. Vreau să uit totul... Nu pot vorbi despre asta. De aceea... se întrerupse ea, frângându-și mâinile.

Doamna Mathieson o contemplă tăcută.

– Bine, bine, zise ea, înțeleg că e vorba despre niște circumstanțe nefericite. Dar să vorbim acum despre ce poate fi făcut. Mai avem multe zile de călătorie în față și va fi foarte neplăcut pentru tine, dacă toate aceste fapte ies la iveală. Știi foarte bine cum se bârfește pe vasele de croazieră.

Berry ridică fruntea, ușurată că doamna Mathieson nu voia să se răzbune prin răspândirea veștilor.

– Dacă rupi oficial logodna cu fiul meu, nu văd motivul pentru care ar trebui să spun toturor despre ce e vorba. Nu văd nici măcar de ce Garry ar trebui să afle, dacă reușești să te descurci bine, și sunt absolut sigură că vei găsi o cale de a te despărți elegant de fiul meu.

– Vreți să...

– Rupi logodna, da. Să-l părăsești, cu alte cuvinte.

Berry realiză că despărțirea era cea mai bună soluție. Mai mult, era chiar surprinsă de generozitatea femeii. Și totuși, nu acceptă îndată târgul. Cântări în minte avantajele și dezavantajele. Oare dragostea lui Garry va rezista în fața adevărului?

Ca și cum i-ar fi ghicit gândurile, doamna Mathieson reluă:

– Înțelegi, desigur că, dacă vestea se va afla și Garry se va face de râs... tatăl lui e un tip foarte dur și... ei bine, logodnicul nu va mai fi atât de repede pe picioarele sale.

Barry se sperie. Să-l aibă pe Garry Mathieson fără avere! Doamne, era un dezastru!

Încercă totuși să rămână calmă.

– Ce vreți să fac?

– Nu ți-am spus destul de clar? Te vei răzgândi în privința logodnei și-i vei da înapoi inelul fiului meu. Femeile se răzgândesc foarte des, slavă Domnului! Sau poate Garry te va lăsa să păstrezi inelul, adăugă femeia. Nu, nu, se răzgândi ea, trebuie să-l dai înapoi.

Berry zâmbi cu superioritate. Deci, mama lui Garry nu-i lăsa nicio șansă.

Doamna Mathieson, la rândul ei, aștepta cu nerăbdare hotărârea lui Berry. În primul rând, pentru că nu voia să-și umilească public fiul. Apoi, pentru că, dacă Garry ar fi aflat că angajase un detectiv particular ca să cerceteze trecutului iubitei sale, n-ar fi iertat-o probabil niciodată. Oamenii sunt atât de puțin recunoscători față de cei care-i salvează de la dezastru! Durerea și umilința le întunecă judecata. În orice caz, ar fi fost mai bine ca întreaga vină să cadă numai și numai asupra lui Berry.

Privi către tânăra care stătea nemișcată, cu mâinile în poală. Expresia ei de durere dispăruse ca prin farmec. Berry ridică privirea către doamna Mathieson și zise cu un aer sfidător:

– Nu promit nimic. Trebuie să mă gândesc bine. În fond, Garry mă iubește.

– Nu văd cum ar putea să te ajute asta, replică cealaltă cu răceală. Vorbele lui Berry conțineau o subtilă amenințare.

Într-adevăr, Garry era acum orbit de dragoste. Chiar dacă povestea vieții tinerei devenea publică, era foarte posibil ca fiul ei să treacă peste minciună și deziluzie, din iubire pentru logodnica lui.

Putea chiar accepta enormitatea de a deveni tatăl unui copil de șase ani.

– Oricum ar fi, continuă femeia, fără să se arate tulburată, alegerea îți aparține. Măcar vom afla în sfârșit că dragostea ta pentru el e sinceră, de vreme ce vei dori să rămâi alături de el chiar știind că asta îl va costa întreaga avere.

Tăcu o clipă, încercând parcă să-și dea seama dacă Berry înțelege pe deplin consecințele gestului său, apoi se ridică de la masă, arătând că întâlnirea se terminase. Berry roși.

– Dar îmi va fi atât de... greu... Ce scuză pot găsi în fața lui Garry? Ce-i voi spune?

– O, să fim serioși, doamnă West. Cu imaginația ta, nu-mi fac griji că nu vei găsi o scuză plauzibilă. Îi poți chiar spune că strămoșii tăi nobili n-ar putea niciodată suporta mirosul oilor.

– O, nenorocito! strigă Berry înainte să plece.

Berry ieși grăbită din cabina doamnei Mathieson și se îndreptă către punte.

După prietenia pe care viitoarea ei soacră i-o arătase în ultimele două zile, prietenie care o făcuse să creadă că lucrurile se aranjaseră de minune, impactul veștii neplăcute era cu atât mai mare. Era distrusă. Nu mai vedea nicio soluție, nicio scăpare. Chiar dacă ar fi inventat o nouă poveste pentru a trezi simpatia lui Garry, la ce-i folosea? Garry fără bani nu mai era deloc interesant. În schimb, dacă nu i-ar fi acceptat oferta generoasă, doamna Mathieson s-ar fi putut răzbuna prin răspândirea veștii.

Iar orgoliul ei n-ar fi putut suporta ironia pasagerilor în rândul cărora fusese atâta vreme o figură romantică și invidiată. Nu era

pregătită pentru torentul nesfârșit de bârfe, pentru privirile neiertătoare. Și toate astea numai pentru că săvârșise singurul păcat de neiertat – acela de a fi dată în vileag. Vaporul era mic, închipuind o lume în sine, și mai aveau în față săptămâni bune de călătorie.

Se gândi la Graham Brett.

Știa că bărbatul o plăcea, dar și că-i era milă de ea. De fapt, ea își dorise să-i stârnească mila. Dacă doctorul afla că nu era decât o prefăcută, relația lor avea să se sfârșească.

Oare unde se afla acum Graham? Îl dorea cu disperare alături de ea și nu-l vedea nicăieri.

Mai multe grupuri de pasageri se aflau pe punte. În sfârșit, iată-l!

Era cu Gale!

Gale se grăbise pe punte imediat după cină, dornică să vadă trecerea vasului prin Canalul de Suez. Nu că ar fi fost prea multe de văzut.

Doar luminile fascinante și strălucitoare ale vapoarelor, proiectate pe cerul întunecat.

Trecură pe lângă un mic sat, atât de aproape, încât tânăra avu senzația că vasul alunecă pe străzile lui înguste.

Deodată, simți lângă ea o prezență.

– O, se întoarse ea, surprinsă. De când ești aici? îl întrebă pe Graham Brett.

– Nu de mult. Păreai foarte absorbită de peisaj și n-am vrut să te deranjez.

– E impresionant, nu?

– Nu mai șopti, râse el, auzind-o murmurând ca și cum i-ar fi fost teamă să nu tulbure liniștea deșertului.

Râseră amândoi și se priviră în ochi. Gale simți că o străbate un fior și-și întoarse privirea către cerul purpuriu al nopții. Era conștientă că mâinile lor se atingeau.

– Da, e fascinant, aprobă bărbatul. Dar are ceva monoton. Numai nisip și iar nisip. Luminile îi oferă însă un oarecare mister, iar mirosurile nu mai sunt nici ele atât de puternice după lăsarea serii.

Gale râse vesel.

– De ce ești atât de prozaic? Ți se pare că romantismul e desuet?

– Ar fi trebuit să-l ai alături de tine pe Pat Neilly în aceste momente, răspunse doctorul cu regret.

Gale se trezi din reverie.

– De ce? întrebă ea. Ce te face să spui asta?

– Pentru că e un cadru potrivit pentru dragoste... Privește stelele! Nu le vei mai vedea niciodată atât de mari și de strălucitoare. Dar trebuie să te uiți la ele alături persoana potrivită... nu să visezi la ea.

– Nu visam la nimeni, negă Gale. Pat nu se află în gândurile mele. Se pare că ți-ai format o părere greșită. Între mine și Pat Neilly nu există nicio legătură romantică, zâmbi ea.

– Da? se miră el. Și totuși, așa mi s-a părut. Mi te-a lăsat în grijă și mi-a spus că ești foarte importantă pentru el.

– Dragul de Pat este și va rămâne un sentimental, zâmbi ea cu blândețe, dar e prea practic pentru a se implica serios într-o relație. Trebuie mai întâi să-și facă un rost și e de părere că "cine călătorește singur, ajunge mai departe". Suntem buni prieteni de ani de zile. Ne leagă o amiciție veche, o prietenie care poate dura la nesfârșit, fără să ducă nicăieri. Amândurora ne place munca pe care o facem și avem multe lucruri în comun. Asta-i tot.

Se lăsă tăcerea. Ochii lui Graham străluciră, plini de speranță.

– Buni prieteni? repetă bărbatul. Asta-i tot, Gale?

Ea aprobă din cap. I se părea că, dacă ar vorbi, și-ar trăda emoția.

– Mi-ai spus despre sentimentele lui Pat, continuă bărbatul. Dar ale tale, Gale?

Ce a însemnat el pentru tine? Tot un simplu prieten?

– Da, desigur, se grăbi tânăra să încuviințeze, fascinată de strălucirea ochilor lui albaștri.

În privirea lui citi înțelegere și simpatie. Chiar în acel moment, se auziră pașii lui Berry venind spre ei. Tocurile sandalelor ei elegante loveau ritmic puntea.

Gale fu cuprinsă de o mare dezamăgire când simți brațul lui Graham alunecând ușor de pe umerii ei.

– Gray, pe tine te căutam, spuse Berry pe un ton plângăcios. Nu te aflai la locul nostru obișnuit de întâlnire și n-am știut ce se întâmplă, continuă ea, înaintând și reușind să se strecoare între ei.

Graham răspunse, oarecum mirat:

– Îmi pare rău. Te-am văzut intrând în cabina doamnei Mathieson și mi-am imaginat că-ți vei petrece seara alături de ea.

Era, deci, de la sine înțeles să se întâlnească în fiecare seară, se gândi Gale cu tristețe. Graham venise lângă ea doar pentru că n-o găsise pe Berry.

– Gray, doar nu crezi că aș lăsa să intervină ceva în relația noastră, răspunse femeia cu o voce blândă, și totuși posesivă.

Gale nu privi către ea, dar simți instinctiv că Berry afișa zâmbetul ei cuceritor și inocent totodată. Probabil Graham se simțea deja vinovat pentru că o neglijase.

Ce mai punea la cale de data asta? Se părea că doamna Mathieson începuse s-o accepte. Atunci, de ce îl mai vâna încă pe Graham?

– Am auzit pe cineva spunând că a văzut o caravană în deșert, zise Berry către Graham. Crezi că așa ceva e posibil în lumina asta... sau mai degrabă în întunericul ăsta?

– Imaginația e mai importantă decât realitatea, comentă bărbatul.

Gale simți că nu mai putea rezista lângă ei. Nisipul fierbinte al deșertului egiptean își pierduse farmecul. În lumina stelelor nu mai era nimic romantic sau misterios.

– E târziu, spuse ea către Graham. Mă duc să văd ce face Cathy Willis. Bărbatul nu făcu niciun gest ca s-o rețină.

Gale nu se duse însă la infirmerie, ci se grăbi către propria cabină. Abia ajunse, că lacrimile începură să-i curgă în râuri pe chip. Se aruncă disperată pe pat. Acum câteva clipe fusese atât de aproape de fericire, iar acum...

– Ce proastă sunt, șopti ea cu amar.

De ce plecase și lăsase locul liber pentru Berry? Afecțiunea ghicită în ochii lui Graham ar fi trebuit s-o determine să rămână și să-și înfrunte rivala. De ce sosirea lui Berry o panicase într-atât?

Pentru că Berry obținea tot ce voia. Iar de la Graham, își dorea să fie admirată. Nu-și dorea decât un alt trofeu, o altă cucerire... Dar de ce mai voia să-l cucerească și pe Graham, dacă reușise să-și asigure averea lui Mathieson?

Gale își șterse lacrimile și începu să se dezbrace. Dar gândurile nu-i dădură pace nici măcar în pat.

Își aminti cu o strângere de inimă dureroasă expresia de pe chipul frumos al lui Berry atunci când dansa cu Graham. Era îndrăgostită de

el. Dar jocul ei era periculos. Oare era dispusă să riște pierderea lui Garry Mathieson, doar din dorința de a-l avea pe Brett?

Dar doctorul, ce va face? Oare cât va dura până când simpatia care îl făcuse să se apropie inițial de Berry se va transforma în ceva mai profund, sub continuul asalt al dorințelor tinerei? Dacă nu cumva schimbarea se produsese deja... Cu inima rănită, Gale se întrebă dacă nu cumva se înșelase în privința sentimentelor bărbatului pentru ea. Un suspin adânc îi străbătu pieptul.

Povestea devenea din ce în ce mai complicată. Gale se simțise prost că permisese ca Garry, o victimă nevinovată, să fie păcălit de minciunile lui Berry. Nu destul de prost însă, pentru că mai existau încă speranțe ca doamna Mathieson să-și salveze fiul de la o greșeală fatală. Dar acum că interesul lui Berry îl viza pe Graham Brett, nu mai putea rămâne impasibilă.

Înainte să adoarmă, Gale își promise că va discuta din nou cu Berry.

Când Eugenie intră în Marea Roșie, căldura deveni insuportabilă. Temperaturile crescură rapid și pasagerii zăceau pur și simplu în scaune bând băuturi reci, certându-se și plângându-se de faptul că vaporul se mișca alene între o mare de foc și un cer toropit de căldură. Nimănui nu părea să-i pese de membrii echipajului, care erau nevoiți să se miște sub soarele torid, îndeplinindu-le dorințele.

Gale suferea alături de ceilalți, care nu se puteau odihni pe punte și nici căuta refugiu în saloanele cu aer condiționat.

La infirmerie sosiră câteva cazuri de insolație și alți câțiva pacienți mai puțin grav afectați zăceau în cabine. Căldura de pe punte era parcă mai insuportabilă decât cea din propria cabină, astfel că Gale își

petrecea momentele libere stând pe pat, cu un mic ventilator la îndemână.

Încerca să-și folosească timpul gândindu-se la problema nou ivită, dar starea de amorțeală fizică nu-i permitea niciun efort mental. Zâmbi cu ironie, amintindu-și acea zi friguroasă când trecuse interviul și se bucurase la gândul căldurii din alte părți de lume.

Graham Brett părea și el afectat de căldură. Vorbea foarte puțin și era adâncit în gânduri. Gale ar fi dat orice să afle ce se petrecea în mintea lui.

Într-o zi, întorcându-se la infirmerie după pauza de după-amiază, Gale fu surprinsă să-l găsească înăuntru, alături de sora McManus. Scaunele lor erau întoarse cu spatele la ușă și amândoi păreau să studieze o scrisoare. Femeia îi întinse foile scrise mărunt, spunându-i:

– O, Gray! Dacă ai putea accepta! Și ai putea! Simt asta!

Vocea asistentei-șefe, de obicei neutră, avea acum o intensitate neobișnuită.

– Cred că ar trebui s-o faci. Trebuie. Poate... poate vei scăpa de amintirile care te bântuie neîncetat...

Graham se întoarse și Gale îi zări chipul marcat de o puternică emoție. Tânăra se mișcă, surprinsă. Ceilalți doi se întoarseră și o zăriră stând în pragul ușii, nehotărâtă.

– Îmi cer scuze, n-am știut... începu ea, apoi se răzgândi și plecă în grabă, având sentimentul că întrerupsese o discuție importantă și foarte personală.

Se alătură lui Ann Downing, care făcea paturile și îngrijea bolnavii cu insolație, dar gândurile ei se întorceau fără încetare la conversația auzită mai devreme.

"Poate vei scăpa de amintirile care te bântuie neîncetat..." spusese asistenta McManus. Ce cuvinte ciudate! Iar expresia de pe chipul lui Graham îi amintise de acea seară în care bărbatul îi povestise despre fata pe care o iubise cândva. "Ce s-a întâmplat cu ea?" întrebase Gale. "A murit", răspunsese Graham.

De ce îi veneau în minte aceste cuvinte tocmai acum? Oare discuția pe care o auzise putea avea legătură cu povestea asta? Părea o idee hazardată. Un lucru era sigur însă: era vorba despre o problemă foarte importantă.

Gale și-ar fi dorit să afle mai multe, dar, chiar dacă ar fi întrebat-o, asistenta-șefă nu i-ar fi dezvăluit niciodată o discuție confidențială. Căldura insuportabilă și misterul legat de Graham o aduseră pe Gale aproape în pragul depresiei.

Se întrebă dacă Graham o va invita să viziteze împreună portul Aden. Până acum, nu-i spusese nimic despre asta. Poate nu era dispus să meargă la țărm pe o astfel de căldură. Nici chiar Judy Morris nu părăsea vasul și-i spusese că niciunul dintre pasagerii experimentați nu pleca de la bord. Dar poate Graham... știind că e prima ei călătorie... și că e nerăbdătoare să viziteze totul... Ah! Dar își făcea prea multe speranțe.

Capitolul 8

Dimineața, Eugenie ajunse în port. Gale se duse pe punte și observă că era mai cald ca niciodată.

Speranțele ei se risipiră. Căldura părea să emane pur și simplu din teritoriul pustiu și stâncos.

Cum asistenta McManus nu se ducea la țărm decât către seară, o îndemnă pe Gale să plece.

În timpul petrecut alături de doctor în cabinet, Gale observă că Graham pare preocupat. Îi răspunse politicos, dar absent la salutul de bună dimineața, și la asta se reduse conversația lor. Să fi fost căldura cea care îi zugrăvise pe chip această paloare, vizibilă chiar și în ciuda bronzului, sau era îngrijorat de problema pe care o dezbătuse cu sora McManus?

Nu spuse nimic despre excursia la țărm. Nu părea să se simtă prea bine, îl scuză Gale, și probabil văzuse în nenumărate rânduri tot ce putea oferi pustiul Aden unui turist. De ce ar fi trebuit să se victimizeze ca să-i facă ei plăcere?

Probabil că se înșelase în acea noapte, vrăjită de magia deșertului și de lumina stelelor, când își imaginase că vede în ochii lui ceva inexistent.

Nu se gândise nicio clipă la cele petrecute între Graham și Berry după plecarea ei prostească. Și, desigur, n-avea de unde să știe că Berry experimentase umilința înfrângerii și nici că vederea "frumoasei asistente" alături de Graham îi adusese multă suferință.

Dimineața, când ajunse pe puntea A, Gale se opri să vadă pasagerii părăsind vasul. În ciuda căldurii, mulți oameni aveau de gând să viziteze orașul, majoritatea atrași de posibilitatea de a se bucura de luxul de a înota în mare, și nu într-o piscină. Plaja părea bună, iar apa era limpede și apărată de rechini.

Oare trebuia să se ducă la țărm singură?

Deodată, o voce răsună în preajma ei, trezind-o la realitate.

– Bună dimineața, Gale, zise Garry Mathieson.

Nu-l mai văzuse în ultimele două zile, și fu mirată să observe că tânărul părea total răvășit, secat de viață.

– Garry, te simți bine? Nu e indicat să te plimbi pe o astfel de vreme.

– Ce vreme? întrebă bărbatul.

– E foarte cald...

– Cald? o întrerupse el. N-am observat.

– Ce ai, Garry? repetă tânăra, îngrijorată. Doctorul Brett te-a văzut în dimineața asta?

– Nu mă poate ajuta, zise el cu un zâmbet amar.

Gale fu șocată de atitudinea lui.

– Nu te duci la țărm? reluă el, după o pauză.

– Nu știu. Prietena mea nu merge... și încercam să mă hotărăsc dacă să mă duc singură sau nu.

Pe când vorbea, realiză că Garry n-o ascultă. Privea în depărtare, cu o expresie încruntată. Gale îi urmări privirea și-i văzu pe Graham și pe Berry grăbindu-se către pasarelă.

Ce ciudată era viața! Ieri își făcuse atâtea speranțe nebunești, crezuse în fericire... Iar astăzi, toate se năruiseră. Simți o mare compasiune pentru bărbatul de lângă ea. Suferea și el aceeași dramă, măcinat de durerea insuportabilă a geloziei.

– De data asta nu te-au invitat în excursie... spuse Garry ironic.

Gale nu-i purtă însă pică. Garry n-avea de unde știi despre sentimentele ei pentru Graham.

– Haide, Garry, nu trebuie să te superi doar pentru că doctorul are grijă de ea... în lipsa ta, replică Gale pe un ton lejer, încercând să-l liniștească. În fond, tu ești logodnicul ei.

– Sunt? Sunt? țipă el, întorcându-se brusc către ea.

Bărbatul vârî mâna în buzunar și scoase inelul de logodnă cu smarald. Gale privi îngrozită bijuteria.

– O, nu! șopti ea cu o voce tremurândă.

Garry contemplă piatra cu atâta furie, încât Gale își dădu seama care-i va fi următoarea mișcare și-l opri la timp.

– Nu! strigă ea. Ar fi o mare prostie din partea ta să-l arunci în apă. Ce e o ceartă între îndrăgostiți? Nimica toată... Dacă ți-l cere înapoi?

Nici măcar ea nu credea ce spune.

Se întâmplase ceva foarte important între ei, ceva ce nu putea fi justificat numai de atitudinea mamei lui Garry față de iubita lui. I se făcu dintr-o dată rău, gândindu-se la Berry, redevenită liberă.

Doamna Mathieson începuse să se poarte bine cu ea. Motivul era deci altul. Totuși, știindu-și bine cumnata, i se părea imposibil ca Berry să renunțe la averea lui Garry doar pentru a-l cuceri pe Graham, în fond un biet doctor pe un vas de croazieră.

Garry puse inelul la loc în buzunar și începu să vorbească precipitat:

– Dacă mama n-ar fi reușit să rezolve totul cu atâta decență, poate că n-aș fi fost atât de dat peste cap. Dar totul mergea bine. Mama se împrietenise cu Berry și se părea că putem fi fericiți împreună. Apoi, dintr-o dată, Berry a venit cu chestia asta... din senin. Mi-a zis că vrea să rupă logodna.

– Dar... ți-a spus de ce?

Garry râse fără veselie.

– Ceva mi-a zis ea... că mama s-ar fi răzgândit prea târziu în privința ei și că inima i-a fost rănită prea tare, în timpul cât a ignorat-o. Acum, vrea să-i arate mamei că nu joacă așa cum îi cântă ea. Ai auzit vreodată o scuză mai tâmpită?

Da, așa era. Era o scuză cusută cu ață albă.

– O, Garry, îmi pare atât de rău.

Pentru el, pentru ea...

– Mă ia drept prost. Crede că nu văd adevăratul motiv, spuse bărbatul, privind cu ochi furioși către port. Hm! Nu e prima dată când se dovedește că mama a avut dreptate și totuși... totuși, toate astea dovedesc că Berry nu era în căutare de avere, nu? Dacă ar fi vrut doar bani, ar fi rămas lângă mine.

Garry părea dezamăgit că nu-i putea purta pică femeii care-l părăsise.

– M-a învins, spuse el, trecându-și mâinile prin păr. Nu mi s-a mai întâmplat niciodată așa ceva. E aiurea... totul. Poate trebuia să plătesc... Pe toate celelalte, eu le-am părăsit. Dar Berry m-a părăsit ea pe mine... N-am mai simțit niciodată așa ceva.

Spre marea ei uimire, Gale ghici tremurul lacrimilor în vocea lui. Bărbatul se întoarse și ea îi lăsă timp să se calmeze. Nu știa ce să spună. Era greșit, în toate modurile posibile, să încerce să-l convingă că Berry se va întoarce la el.

– Sărmanul Garry, spuse ea, strecurându-și brațul sub al lui. Aș vrea să te ajut...

El se întoarse către ea și o luă de mână.

– Draga mea, mă ajuți. Simplul fapt că mă asculți mă ajută. Chiar dacă nu spui niciun cuvânt, știu că mă înțelegi, Gale. Ești atât de bună, de drăguță.

M-aș simți foarte prost să spun toate astea oricui altcuiva. Dar tu parcă te-ai născut pentru a ajuta oamenii. Ești o fată minunată.

După o scurtă tăcere, Garry zise mai vesel:

– Știi ceva? Voi merge cu tine la țărm. De ce nu? Și mama vrea să meargă, dar crede că e de datoria ei să stea cu mine. Haide s-o găsim și...

– Dar, Garry, doctorul Brett nu ți-a dat voie să pleci de la bord.

– Dar nici nu mi-a interzis. Nu mi-a mai spus nimic despre asta de când am plecat din Port Said. Probabil că voi sări pur și simplu în apă și voi fi înhățat de rechini dacă rămân la bord toată ziua într-o astfel de stare.

Gale ignoră sugestia lui amenințătoare. N-avea autoritatea de a-i interzice să plece. Iar dacă Garry insista să meargă la țărm, era mai bine

să fie însoțit. Sărmanul Garry, cu emoțiile lui violente! Probabil că pentru prima oară în viață i se refuza ceva ce-și dorea.

Până la urmă, tânăra se duse să ceară permisiunea asistentei-șefe, se schimbă și-și luă costumul de baie. Între timp, Garry își aduse mama pe punte.

– Fiul meu insistă să încalce regulile, spuse doamna Mathieson, părând bine dispusă și gata să-i ajute să "evadeze". Sper să nu te întâmple nimic rău din pricina asta. Dar, atâta vreme cât ești cu noi și-l supraveghezi, nu cred că riscăm nimic.

– Nu știu ce va spune doctorul Brett, încercă Gale să arate că nu-și asumă nicio responsabilitate.

– Desigur, draga mea. Îi voi explica chiar eu doctorului că nu l-am putut opri pe Garry.

Și-a pus în cap să meargă în port și gata!

Gale nu era totuși sigură că procedează corect, dar expresia bucuroasă a lui Garry o liniști și porniră cu toții către țărm.

Doamna Mathieson se opri la magazinele evreilor din port și negocie veselă pentru fiecare produs înainte de cumpărare. Cu toată iscusința ei, văzură o geantă la fel ca cea achiziționată de ea la următorul magazin, la un preț mult mai mic.

Din port, ajunseră în bazar, unde concurența comercianților era la fel de acerbă.

– E ca o ilustrație din "O mie și una de nopți", exclamă Gale, privind în jur emoționată.

Și totuși, era gata să părăsească torida căldură și uscăciune a bazarului în favoarea plajei răcoroase. Garry reuși să găsească un taxi care să-i conducă într-acolo.

Aproape de țărm, căldura nu se mai simțea. Aerul era mai proaspăt, iar apa era limpede și foarte plăcută. Gale privi de-a lungul malului, în căutarea lui Graham și a lui Berry.

Senzația de a păși în apa răcoroasă era divină. Garry se împrieteni rapid cu alți tineri de pe vas și dispoziția lui se îmbunătăți vizibil. Amintindu-și starea lui de spirit la plecarea de pe Eugenie, Gale fu absolut uimită. Slavă Domnului că aventura lui sentimentală nu luase întorsătura tragică de care se temuse inițial! Iată că procedase bine, venind cu el la țărm.

Sensibil la rugămintea ei, Garry rămase pe mal. Gale fusese fermă în această privință. Nu voia să dea socoteală în fața doctorului Brett, dacă i se întâmpla ceva.

Doamna Mathieson era o bună înotătoare. Gale se strădui din răsputeri să țină pasul cu ea. Dar cum nu se putea concentra îndeajuns, fiind mereu atentă la Garry, tânăra trebui să se recunoască învinsă.

– Să știi că se descurcă de minune, îi atrase atenția mama lui. Ești mult prea conștiincioasă. Sunt atât de fericită să-l văd din nou râzând, oftă femeia. Presupun că ți-a spus... Sărmanul copil! A fost teribil de zdruncinat.

– Vă referiți la... domnișoara Harcourt?

Doamna Mathieson aprobă din cap. Deși părea ușor îngrijoată, Gale realiză că femeia era totodată satisfăcută de cursul evenimentelor.

– Presupun că vestea se va împrăștia rapid pe vas, continuă doamna Mathieson, și nimeni nu va crede că dragul de Garry a fost cel părăsit. Mă tem că s-a întâmplat de prea multe ori invers. Vei vedea, domnișoara Harcourt va fi cea care va stârni simpatia tuturor. Se va

spune că Garry s-a comportat ca un gentleman și i-a permis să rupă angajamentul.

Gale căzu pe gânduri. Oare vestea se răspândise deja? Sau Berry îi mărturisise totul lui Graham, sperând că-l va apropia și mai mult de ea? Spera să-i stârnească astfel mila? Se întrebă unde se aflau acum cei doi. Pe plajă, nici urmă de ei.

Se făcea deja târziu și venise momentul să părăsească plaja. Doamna Mathieson propuse să ia pânzul la țărm. Nu vedea niciun motiv pentru care să se grăbească înapoi pe vas. Se îndreptară, deci, către un hotel.

Și aici, în restaurantul cu aer condiționat, Gale recunoscu multe persoane de pe Eugenie.

Garry o ținea de braț și vorbea însuflețit. Nu mai părea deloc trist, de parcă întreaga dramă a dimineții fusese dată uitării. Tinerețea lui își spunea cuvântul.

Deodată, Gale își ținu răsuflarea, zărindu-l de partea cealaltă a încăperii pe Graham Brett. Berry era întoarsă cu spatele. De la ea, privirea uimită a lui Graham trecu la Garry. Ochii lui păreau încărcați de furie. Garry deveni foarte tensionat.

– Asistentă West, îți dai seama că prin atitudinea ta ai ajutat un pacient nedisciplinat? întrebă tânărul Mathieson printre dinți, traducând parcă privirea lui Graham.

Doctorul îi mai privi câteva secunde, apoi își întoarse capul în altă parte, mânios.

***

– Aș vrea să vorbesc ceva cu tine, o abordă Graham la sfârșitul programului de seară.

Gale stătea în fața lui, aproape tremurând.

– Da? făcu ea, temătoare.

– Cred că știi despre ce e vorba. Despre comportamentul tău iresponsabil, o anunță el. Îți dai seama că, într-un fel sau altul, ai complotat cu un pacient împotriva mea?

– Nu, n-am privit niciodată astfel lucrurile.

– Sigur! îi tăie el vorba. Nu știai că Garry Mathieson nu căpătase permisiunea de a merge la țărm? Gale era obișnuită cu expresia lui serioasă și gravă, dar nu-l mai văzuse niciodată atât de furios.

– Știam asta... desigur, dar...

– Dar n-ai putut rezista tentației de a-ți face o mică plăcere.

Gale roși de furie.

– N-a fost așa deloc, strigă ea.

– Pot înțelege când un pacient îmi ignoră sfaturile, dar nu pot ierta un membru al echipei medicale care-mi încalcă ordinele. Dacă ai impresia că regulile sunt mai relaxate la bordul unui vas, greșești.

– Îmi pare rău, reuși Gale să îngaime, uimită să fie certată astfel. Știa foarte bine că doctorul trebuia ascultat întotdeauna, dar nu-i trecuse prin cap nicio secundă că, însoțindu-l pe Garry la țărm, disprețuise ordinele medicului.

Încercă să-i explice felul în care vedea ea lucrurile.

– Garry... ar fi părăsit oricum vasul. M-am gândit că... ar fi mai bine...

– Faci parte din echipaj, o întrerupse el cu severitate. Acțiunile tale trebuie judecate din acest punct de vedere. Ceea ce ai făcut a fost un

lucru necugetat și grav și, deși nu voi face cunoscut acest fapt companiei, te avertizez că o viitoare indisciplină mă va obliga s-o fac. Asta-i tot, o concedie el.

Dar Gale nu se mișcă. Își ridică bărbia, sfidătoare, și zise pe un ton ferm:

– Ești absolut nedrept. Nici măcar nu m-ai ascultat. Vezi lucrurile dintr-o perspectivă greșită și...

Fără să-i mai acorde atenție, bărbatul o ocoli și, fără să mai adauge nimic altceva, părăsi încăperea.

Gale rămase pe loc și-și acoperi fața cu palmele. Era bucuroasă că bărbatul plecase. Altfel, ar fi continuat să se certe cu el și această nouă insubordonare n-ar fi făcut decât să-i agraveze situația.

Gale ar fi dat orice să se poată refugia în propria cabină. Dar nu îndrăznea să plece. Trebuia s-o schimbe pe sora McManus, care fusese de serviciu toată ziua.

Își simțea inima ca de piatră. Nu putea uita privirea ostilă și furioasă a lui Graham Brett.

Privite în lumina arătată de Graham, faptele ei puteau părea greșite. Gale stătea la birou, în infirmerie, cu pixul în mână, pregătită să scrie raportul. Dar gândurile ei se întorceau necontenit la cearta cu Graham. De ce nu-i trecuse prin cap faptul că neascultarea ei putea fi pusă pe seama dorinței ei de a pleca pe plajă cu tânărul Mathieson? Poate că Graham nu putea fi până la urmă condamnat pentru interpretarea lui greșită. Dar de ce fusese atât de dur?

Lacrimile începură din nou să-i curgă pe obraji. Ce se alesese din visurile ei? I se părea greu de crezut că noaptea trecută fusese aievea. Ce-l îndepărtase de ea atât de mult? Simțea cu tărie că era vorba de

ceva mai mult decât o simplă izbucnire a mândriei lui rănite. Fusese doar un pretext pentru a-i arăta dezaprobarea lui cu privire la alte întâmplări recente? Dar care să fi fost acelea?

Cu o mână tremurândă, își șterse ochii. Pașii asistentei-șefe se auziră pe hol. Cu toată căldura de afară, femeia părea proaspătă și senină în rochia ei gri din dantelă.

Oare avea de gând s-o certe și ea? Gale simți că nu mai putea îndura o nouă umilință.

– Mă duc la țărm pentru cină, anunță femeia. Voiam să verific că totul e în regulă, înainte de a pleca. O întrebă pe scurt despre starea lui Cathy Willis și a celor care făcuseră insolație.

Asistenta McManus avea un aspect mai puțin monahal în rochia de seară.

– Tu ai mâncat? o întrebă ea pe Gale.

– Nu mi-e foame, răspunse tânăra, evitând privirea femeii.

– Trebuie să mănânci, spuse cu fermitate sora-șefă, înaintând către Gale. Ai fost certată de doctorul Brett, nu-i așa, draga mea? Ei bine, chiar și așa, tot trebuie să mănânci. Nu pune la inimă toate astea. Doctorul e foarte tulburat, zilele astea.. Are niște probleme personale la care trebuie să se gândească și cărora trebuie să le găsească o rezolvare.

Gale se uită către sora McManus, surprinsă de zâmbetul ei indulgent. Aluzia misterioasă la motivul proastei dispoziții a lui Graham îi trezi interesul.

– Nu spun că n-a avut motive să te certe, continuă femeia. N-a fost deloc înțelept ce ai făcut. Știi bine că logodna celor doi a fost ruptă și că acum circulă foarte multe zvonuri printre pasageri.

– De asta mi-a și fost milă de Garry, și am crezut că fac bine să plec cu el, să nu-l las nesupravegheat... Mi-a spus că domnișoara Harcourt a rupt logodna.

Sora McManus o privi îndelung, cu atenție.

– Nu asta voiam să spun când m-am referit la zvonuri... Gale, nu e bine, nu e permis ca o persoană din echipaj să se implice sentimental într-o relație cu un pasager... Nu putem da naștere unor astfel de zvonuri... Oamenii sunt oricând dispuși să vorbească... aiureli... Cred că am fost destul de clară.

Gale rămase fără cuvinte. Nu pricepea ce vrea să spună asistenta-șefă. Oare se referea la ea și la Garry Mathieson? Râse încetișor.

– Dar, soră, pentru mine tânărul Garry nu este decât un prieten. Întotdeauna mi s-a părut ca un frate mai mic...

Femeia se îndreptă gânditoare către ușă. Înainte să iasă, Gale o opri:

– Soră-șefă, mi-ați spus că doctorul Brett are probleme personale.

– Da, are, răspunse cealaltă, bătând în retragere. Evident, nu voia să vorbească despre asta. Dar e ceva personal și cred că, dacă va dori, va spune chiar el totul la momentul potrivit. Noapte bună.

– Noapte bună.

Nu exista nicio șansă să afle mai multe. Gale rămase la fel de îngrijorată. Această misterioasă tulburare pe care o menționase sora McManus putea fi oare legată de conversația aceea pe care o auzise cândva?

"Poate... poate vei scăpa de amintirile care te bântuie neîncetat...", spusese asistenta.

Oare bărbatul primise vreo veste importantă la Port Said?

Rămasă din nou singură la infirmerie, Gale începu să plângă. Viața i se părea un labirint al fricii și al înșelăciunii. Și niciun drum nu părea să ducă spre Graham Brett.

Era posibil ca bărbatul să fi căzut sub vraja lui Berry? Era ea legată în vreun fel de problema care-l tulbura pe Graham? Și mai ales, de ce devenise dintr-o dată atât de dur cu ea?

Capitolul 9

Vasul porni din nou la drum. Relația sentimentală dintre Berry și Garry, încheiată atât de brusc și de neașteptat, reprezenta principalul subiect de conversație mondenă. Pasagerii, la fel ca membrii echipajului, erau surprinși de această veste și, după cum asistenta-șefă o avertizase, Gale observă că oamenii țeseau cele mai stranii povești în jurul despărțirii.

Dezaprobarea doamnei Mathieson cu privire la logodnica fiului fusese atât de limpede, încât mulți pariaseră că relația va ajunge foarte curând într-un impas. Astfel că nimeni nu credea că Berry Harcourt fusese cea care renunțase la logodnă.

Fusese cumpărată, spuneau cei care n-o prea simpatizau pe Berry. Sărmana copilă, fusese atât de urât tratată, ziceau ceilalți.

Nici unii, nici alții n-aveau dreptate.

Judy Morris o ținea la curent pe Gale cu bârfele zilei.

– Desigur, Garry Mathieson s-a purtat ca un adevărat domn și i-a salvat onoarea, lăsând să se creadă că ea a fost cea care l-a părăsit. Și

mai e ceva... există unii care te fac vinovată pe tine de această dramă. Se spune că orice bărbat se îndrăgostește de asistenta care-l îngrijește.

– Ridicol! exclamă Gale cu furie, amintindu-și obscura avertizare a asistentei-șefe.

Nimeni nu știa mai bine decât ea cât de puțin adevăr exista în aceste zvonuri. Da, Garry avea obiceiul de a o acapara, de a o ține lângă el, dar asta numai pentru a-i povesti mereu de iubita lui Berry.

Gale știa că existența ei era abia remarcată de tânărul Mathieson. Singurul ei rol era acela de a-i asculta nesfârșitele plângeri și lamentații.

– Fete? Ce treabă am eu cu ele? se răsti bărbatul, când Gale îi propusese să-și aline suferința apropiindu-se de alte fete aflate la bord. Crezi că voi lăsa pe altcineva să ia locul lui Berry? Dacă n-o pot avea pe ea... Dar n-am terminat-o cu ea, nu! Într-un fel sau altul, o voi recâștiga...

Gale se cutremură la auzul accentului disperat din vocea lui. Se aflau pe puntea de plimbare, la lumina stelelor. Îl atinse pe braț, plină de compasiune.

Pentru o clipă, se simți tentată să-i povestească totul despre Berry. Dar oare așa ceva îl va ajuta? Depărtarea o transformase pe Berry într-o prințesă intangibilă.

– Haide, Garry, nu trebuie să dramatizezi totul în felul ăsta. Nu te ajută să gândești astfel... trebuie să înveți să accepți că acest capitol din viața ta a fost închis pentru totdeauna.

Înțelegea că Garry nu-și putea deschide inima în fața mamei, care se opusese mereu legăturii cu Berry, astfel că îi asculta tăcută izbucnirile de mânie și de suferință.

În timpul acesta, Berry era foarte tăcută, foarte puțin vizibilă. Femeia devenise o singuratică. Pe punte, fie dormea, fie citea câte o carte sau o revistă, în așa fel încât descuraja apropierea oricărui alt pasager. Acum că era liberă de orice obligații, regina frumuseții de pe vas s-ar fi putut bucura de compania celor mai atrăgători bărbați. Și totuși, de fiecare dată când era văzută în public, Berry era mereu însoțită numai de tinerele ei prietene.

Cu excepția momentelor când se afla alături de Graham Brett.

Gale bănuia că noua atitudine a femeii nu era decât un rol menit să-l impresioneze pe Graham. Dacă s-ar fi distrat, dacă ar fi participat la jocurile de pe punte, ar fi părut superficială și i-ar fi pierdut simpatia. Berry interpreta partitura unui suflet rănit.

În efortul de a și-l scoate din minte pe Graham, Gale încerca să se mențină ocupată. În afara muncii sale obișnuite, se oferise să-i dea Brendei Knight o mână de ajutor în pregătirea petrecerii pentru copii. Brenda trebuia să se ocupe de toată organizarea, de la mâncare, la decorațiuni și cadouri. Astfel că primi bucuroasă ajutorul lui Gale.

Coseau împreună costumele de carnaval ale copilașilor, seară de seară, în camera răcoroasă a infirmeriei. Devenind foarte ocupată, Gale îl întâlnea pe Garry din ce în ce mai rar. Până într-o seară când, trecând întâmplător pe lângă infirmerie și văzând lumina aprinsă înăuntru, Garry îi descoperi "ascunzătoarea".

Intră fără să bată.

– Bună, zise el. Ce naiba fac cele mai frumoase fete de pe vas ascunse în bârlogul ăsta?

– Nu suntem decât două muncitoare care ne zbatem să ne câștigăm existența, glumi Brenda. Ce părere ai de costumașul ăsta?

continuă tânăra, arătându-i bărbatului o rochiță. Micuța Sally Mountford se va îmbrăca în... salată. A fost ideea lui Gale.

– Gale e o fată deșteaptă, minunată. Va lua premiul întâi, nu mă îndoiesc, comentă Garry, clătinându-se pe picioare.

Gale era tulburată. Dacă Garry continua să bea în felul ăsta seară de seară, starea lui de spirit n-avea să se îmbunătățească. Bărbatul se așeză greoi pe un scaun, pe jumătate adormit. Gale îi sugeră că era momentul să se ducă la culcare, dar vorbele ei n-avură niciun efect. Rămase lângă ele până când cele două terminară treaba și se pregătiră să plece.

Gale și-ar fi dorit să ia puțin aer curat pe punte, dar clătină din cap când Garry îi propuse o plimbare sub clar de lună. Îl conduse către cabină și-l lăsă în grija stewardului. Garry începuse să devină pentru ea o povară.

Acum că aflase unde o găsea, tânărul Mathieson apăru la infirmerie și a doua zi, către seară. Gale era îngrijorată de această obsesie a bărbatului pentru ea, dar cu atât mai mult îi displăcea faptul că întâlnirile lor aveau să devină un fapt cunoscut printre turiști. Oricine trecea pe acolo îi putea observa.

– Ce se întâmplă, Gale? o întrebă Brenda pe când strângeau lucrurile, iar Garry o aștepta afară pentru o plimbare pe punte. Se pare că prietenul nostru se simte foarte atașat de tine.

– Nu așa cum crezi, răspunse tăios Gale. Vrea doar să vorbească... despre Berry Harcourt.

– Chiar și așa, ar fi bine să nu le mai dai subiecte de bârfă celor de pe vas. Pe căldura asta, când nu pot juca multe jocuri, pasagerii caută alte mijloace de distracție.

Gale se duse totuși pe punte cu Garry. Era o noapte foarte frumoasă, iar cerul era de un albastru perfect. Dispoziția bărbatului era însă foarte proastă.

– Câteodată mi se pare că mi-ar sta mai bine acolo, arătă Garry către apă.

Gale se întrebă a mia oară dacă nu cumva trebuia să-i vorbească doamnei Mathieson despre depresia fiului.

Se despărți mai repede decât de obicei de Garry, dar căldura din cabină o făcu să se răzgândească. De ce să nu se întoarcă singură pe punte, în locul ei preferat?

Aici îi plăcea să stea ziua, privind marea adâncă și peștii argintii care sclipeau în mare.

Frumusețea nopții tropicale o duse cu gândul la Graham. Era o noapte atât de frumoasă, făcută parcă pentru îndrăgostiți, iar ea era singură. Singură, înfruntând teama de a pierde ființa iubită.

– Ai ieșit puțin la răcoare?

Era vocea lui Graham. Era aici, lângă ea. Fusese atât de absorbită în gânduri, încât nu-l auzi apropiindu-se.

– Da, răspunse ea cu timditate.

Graham se apropie, oferindu-i o țigară. Gale ezită o clipă, apoi acceptă. Respirația i se îngreunase și era atât de furioasă, încât mâna îi tremura.

Din acea zi când o certase cu atâta mânie, relația lor devenise mai distantă și nu se întâlneau decât în orele de muncă.

– Am vrut de mult să am cu tine o conversație între patru ochi. În timpul serviciului, putem fi întrerupți și auziți de urechi indiscrete. Iată că s-a ivit în sfârșit ocazia de a discuta în liniște.

– Ce am mai făcut? întrebă ea cu teamă.

– Te simți vinovată de ceva?

– Nu, replică ea, privindu-l în ochi.

– Voi trece direct la subiect. Ești nouă la bord și nu ești obișnuită cu viața pe vas. Astfel că, poate nu-ți dai seama cât de grav poate pedepsi compania orice scandal legat de un membru al echipajului, mai ales atunci când în povestea asta este implicat un pasager. Dar știi foarte bine din regulamentul de ordine interioară că există reguli stricte cu privire la relațiile dintre membrii echipajului și pasageri.

– Ai spus scandal? Nu prea înțeleg.

– Mă tem că a căpătat deja propoțiile unui scandal. Prietenia ta cu Garry Mathieson te-a pus în lumina reflectoarelor. O astfel de poveste este cât se poate de nedorită și nu te va avantaja deloc în ochii celor din conducerea companiei.

Gale nu spuse niciun cuvânt. Era foarte furioasă... nici ea nu știa pe cine. Pe Garry, care se ținea scai de ea? Pe Graham, care-i interpreta mereu greșit faptele? Pe sine însăși, pentru că permisese să se ajungă la o astfel de situație?

– Nu mi-am dat seama că am ajuns subiect de bârfă, doar pentru că încerc să ajut pe cineva care suferă o dramă sentimentală. Ce se spune despre mine? întrebă ea tăios. Că încerc să profit de suferința lui? Graham privi în jos către ea.

– Se spun lucruri mai rele decât atât, răspunse el, dar nu-i împărtăși ce anume.

Se gândea la Berry, care-i încredințase secretele ei. Sărmana copilă, era atât de curajoasă! Și când te gândești prin câte trecuse, câte suferise!

"Ce puteam face, Gray? îi spusese ea. Garry s-a schimbat mult față de mine. Frumoasa asistentă West l-a cucerit. Se vede cu ochiul liber că e îndrăgostit de ea.

Trebuie să-i ofer libertatea, nu-i așa, Gray?"

Expresia bărbatului deveni foarte dură. Fusese de-a dreptul șocat de comportamentul lui Gale West. Iar acum, zvonul că ea se afla la originea despărțirii dintre Berry Harcourt și Garry Mathieson i se părea din ce în ce mai plauzibil.

– Vrei să spui că relația dintre tine și tânărul Mathieson e pur platonică? întrebă el, cu un calm amenințător.

– Da!

– Se pare că ești adepta dragostei pur platonice, soră, replică el cu sarcasm. Parcă la fel era și cu Pat Neilly, un alt prieten platonic.

Gale se uită către el, surprinsă. Pe chipul lui se citea mânia. Bărbatul o prinse de braț și o scutură cu putere.

– Gale! Ce fel de femeie ești? Mai întâi Pat, apoi acest sărman tânăr. La naiba! Nici nu știu ce să mai cred.

– Mă doare brațul, se apără ea.

Graham îi dădu drumul, scuzându-se.

– Mi se pare că ți-ai spus destul de clar părerea în ce mă privește, spuse Gale cu amărăciune.

Printr-o minune, tânăra reuși să-și păstreze calmul.

– Oricum, răul s-a produs deja, comentă bărbatul cu dispreț. Dar dezamăgirea este greu de acceptat, mai ales când e vorba despre o persoană despre care credeam... altceva. Te vedeam atât de... de... diferită.

Gale simți că-i vine rău. Aceste cuvinte aduceau cu ele catastrofa.

Privi apa cu ochi mari de uimire. Ar fi vrut să-l întrebe ce legătură avea ea cu ruperea logodnei, dar lacrimile îi înecau vocea.

Îi spusese că ea intervenise în relația dintre Berry și Garry. Apoi, vorbise despre Pat Neilly, acuzând-o că-l minți când îi spusese că relația lor se reducea la o simplă prietenie. Toate astea îi distruseseră părerea bună pe care o avea despre ea.

Se întoarse, gata să-i replice. Dar bărbatul nu se mai afla acolo. Rămăsese singură, cu noaptea, cu stelele și zgomotul apei lovind ritmic vaporul.

Ăsta era, deci, sfârșitul poveștii. Când un bărbat îți spune clar că nu mai însemni nimic în ochii lui, e momentul să încetezi să visezi. Poate, într-o zi, durerea va dispărea.

Rănile nu puteau să doară la nesfârșit.

Își căută din nou refugiul în muncă. Petrecerea dedicată copiilor avu în sfârșit loc și Saly Mountford, în rochia ei din salată, câștigă premiul cel mare.

Apoi se organiză marele concert, atât de așteptat de către toți pasagerii. Berry fu invitata specială. Femeia cântă o melodie dulceagă cu o voce plăcută, ușor răgușită, și primi simpatia tuturor celor din audiență. Curajoasă copilă! exclamau oamenii. Îmbrăcată într-o rochie romantică din in liliachiu, părea foarte delicată și inocentă.

În pauza concertului, Gale se duse la infirmerie. Unul dintre pasagerii cu insolație le făcea încă probleme. Capul începuse s-o doară și, în loc să se întoarcă în salonul aglomerat unde avea loc reprezentația, preferă să iasă pe punte, să ia puțin aer. Dar când ajunse la locul ei preferat, un zgomot ca de încăierare se auzi din umbră. Era probabil vorba de o dispută între adolescenți.

Dar apoi se auzi un glas feminin strigând după ajutor și Gale se opri în loc, atentă.

– Lasă-mă în pace. Ești nebun, lasă-mă!

În clipa următoare, o siluetă apăru din umbră. Fata o zări pe Gale și întinse către ea o mână tremurândă.

– Ajută-mă. Stai lângă mine, o imploră ea.

Era chiar Berry.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Gale. Cine era? Berry tăcea.

– Cine era? repetă Gale.

Abia atunci, Berry reuși să răspundă:

– Nu... nu știu.

Gale își dădu seama că minte.

– Trebuie să știi cine era. Ai venit aici cu acel cineva misterios.

– Nu, nu-i adevărat. Am ieșit să iau aer după ce am terminat de cântat. Cineva m-a urmărit și...

– Nu te cred, replică Gale. Era Garry Mathieson, nu-i așa?

– Ți-am spus, insistă Berry cu încăpățânare. Nu știu cine era.

Dacă Graham ar fi aflat că Garry o urmărește, cerându-i să se împace, versiunea ei cu privire la cele întâmplate n-ar mai fi fost veridică. Garry trebuia să pară îndrăgostit de Gale.

Și totuși, Garry o speriase foarte tare în această seară. Nu mai fusese niciodată violent până acum.

– Berry, dacă a fost cu adevărat un străin cel care te-a atacat, ar trebui să raportez acest lucru, spuse Gale.

Berry o privi cu ură.

– Bine, bine, ai câștigat. Recunosc, el a fost. Dar știi, nu vreau să se iște un nou scandal. Garry era furios. N-a intenționat să mă rănească.

Dar dacă Gray ar afla că m-a amenințat, s-ar întâmpla ceva îngrozitor... Nu vrem să-l supărăm prea tare pe Garry, nu vrem să ne anunțăm logodna înainte de a ajunge la Melbourne. Cred că știi că Gray coboară cu mine la Melbourne.

Gale simți că îngheață.

– Doctorul Brett părăsește vasul? Nu, nu cred. Nu se poate. Nu are niciun înlocuitor.

– O, se va aranja totul, răspunse Berry grăbită. Mă mir că n-ai auzit vorbindu-se despre asta la infirmerie. Înainte ca Gale să poată replica, Berry plecase deja, părăsind-o cu un zâmbet satisfăcut.

A doua zi dimineață, vasul ajunse la Colombo, dar farmecul locurilor n-o mai putea bucura pe Gale. Și așteptase totuși atât de mult să vadă frumoasa insulă Sri Lanka! Dintre toate locurile întâlnite pe traseu, aceasta fusese ținta ei preferată.

Era încă uimită de cele aflate de la Berry ieri seară. Nu-i venea să creadă că Graham părăsea vaporul la Melbourne.

Abia dacă se putea abține să n-o întrebe pe asistenta McManus dacă toate astea erau adevărate. Dar trebuia să apară o oportunitate în timpul zilei, pentru că asistenta-șefă o invitase să meargă la țărm împreună. În afara celor două cazuri de insolație, n-aveau prea multă treabă la infirmerie. Foster și Ann Downing, care avuseseră parte de excursii generoase în toate porturile prin care trecuseră, le puteau prelua sarcinile pentru câteva ore. Doctorul Brett nu avea să părăsească vaporul până către seară, când avea să cineze la Gall Face.

Când colega ei mai în vârstă îi sugerase să plece împreună la țărm, Gale se întrebase dacă nu cumva era un mod politicos de a o face să înțeleagă că nu mai trebuia să se afișeze cu familia Mathieson.

De dimineață, Gale ieși ca de obicei pe punte pentru a privi vasele din port. Apoi, își făcu vizitele în cabine și părăsi vasul împreună cu sora-șefă la prânz.

Gale, aflată într-o dispoziție mult mai fericită, urmări atentă localnicii. Rochiile colorate ale femeilor, bărbații veseli și bronzați, vânzătorii gălăgioși. În târgurile autohtone se vindeau covoare de Bokhara, bijuterii din fildeș și sariuri indiene de o mare frumusețe.

– Păcat că avem atât de puțin timp, zise sora McManus. Nu vom putea ajunge la Kandy. Mă tem că va trebui să ne declarăm mulțumite cu Mount Lavinia.

Într-adevăr, timpul era mult prea scurt pentru toate obiectivele pe care le aveau de vizitat. Și apoi, trebuia să se întoarcă destul de repede, pentru a-i permite și doctorului Brett să plece la țărm.

Taxiul le duse apoi la Mount Lavinia, principalul punct de atracție al orașului Colombo. În cartierele rezidențiale prin care treceau, casele erau toate de tipul bungalou, lipsite de încălzire.

– Aici, oamenii au mai multă nevoie de aparate de aer condiționat, nu de încălzire centrală, îi explică asistenta-șefă.

Gale trase adânc în piept aerul parfumat din afara capitalei Colombo. Luară prânzul pe terasa acoperită a unui hotel, aflat la o distanță foarte mică de plaja aurie. Se zăreau în depărtare surferii care înfruntau valurile și pescarii ce-și încercau norocul în larg. Cocotierii se profilau pe cerul senin, iar razele soarelui dansau pe suprafața apei strălucitoare.

Totul era minunat... dar Gale se afla încă sub influența veștilor tulburătoare aflate de la Berry. Acum că în sfârșit se odihneau, putea aduce în discuție subiectul părăsirii vasului de către doctorul Graham.

Dar poate asistenta McManus ar fi fost mai dispusă să vorbească despre asta după masă.

Astfel că așteptă până când terminară de mâncat preparatele locale comandate, servite de chelneri îmbrăcați tradițional.

Când se îndreptară în sfârșit pe plajă, Gale îndrăzni să deschidă subiectul care o frământa.

– Soră, pot să vă întreb ceva? Ceva... despre doctorul Brett.

– Poți să mă întrebi orice. Dacă-ți voi răspunde sau nu, asta e altă poveste.

– Am auzit seara trecută că doctorul va părăsi vaporul la Melbourne. Nu-i adevărat, nu-i așa?

În timp ce vorbea, Gale se simți privită de ochii atenți ai femeii.

– El ți-a spus? întrebă ea. Presupun că nu există niciun motiv pentru care să nu-ți povestesc despre asta, acum că s-a decis definitiv să accepte provocarea. Doctorul Brett a primit o solicitare pentru a realiza o operație la clinica din Melbourne, o operație foarte delicată.

– Doctorul Brett? Credeam că evită să opereze, își aminti Gale.

– Pentru o vreme îndelungată, a evitat într-adevăr să mai profeseze. Din păcate. La un moment dat, a fost foarte aproape de a deveni unul dintre cei mai străluciți chirurgi neurologi. Era genial, pur și simplu.

– Doctorul Brett? repetă Gale uimită, ascultând cu sufletul la gură povestea relatată de sora McManus.

– O pacientă îi murise pe masă. Nu fusese vina lui. Cazul era considerat inoperabil, iar pacienta ar fi murit oricum. Exista o singură șansă pentru a se vindeca de tumora craniană – operația. O șansă mică, e adevărat. Graham Brett a fost foarte marcat de eșec și a renunțat să mai opereze. De aceea și-a luat slujba pe vapor, unde se

întâmplă rareori să existe nevoie de vreo operație. Sunt foarte mulțumită că a acceptat să se ocupe de acest caz, încheie sora. Probabil că asta îl va ajuta să-și revină.

Trebuie să învețe să creadă din nou în el.

Gale fu foarte afectată de povestea tragică a doctorului, dar în același timp speranța îi cuprinse sufletul. Să coboare la Melbourne pentru a opera un bolnav era cu totul altceva decât a părăsi vasul ca să fie cu Berry.

Continuă să asculte istorisirea sorei-șefe. Un fost coleg de-al lui Graham, care practica medicina în Melbourne, îi scrisese la Port Said, implorându-l să-i opereze soția. Au fost trimise mesaje și către companie, care a decis finalmente înlocuirea doctorului de pe Eugenie.

Gale ascultă, apoi întrebă cu timiditate:

– Soră, operația nereușită... a fost... a fetei cu care era logodit pe atunci doctorul?

Asistenta-șefă o privi din nou, de data asta cu surprindere.

– Ți-a spus despre asta?

– Mi-a povestit despre o fată care... care a murit.

– Da, oftă sora McManus. Și asta i-a schimbat total viața. Slavă Domnului că acum lucrurile stau cu totul altfel. Încrederea prietenului său îl va ajuta cu siguranță. Odată întors la munca adevărată, sunt sigură că-și va relua cariera.

Gale nu putu decât să aprobe. În gând.

Stăteau sub umbrelă, pe plajă, fiecare preocupată de gândurile proprii. Lui Gale i-ar fi plăcut să înoate, dar nu-și adusese costumul de baie.

Sora McManus hotărî că era momentul să se îndrepte către celebrul hotel Galle Face. Aveau să-și bea ceaiul acolo și apoi să se îndrepte către vas.

Reveniră la Colombo cu taxiul.

În aglomeratul hol al hotelului se aflau oameni de toate naționalitățile și se vorbeau toate limbile pământului.

Deciseră să ia ceaiul pe terasă, în liniște. Urmară chelnerul către o masă mai retrasă. În drum, Gale zări cu coada ochiului un salon, unde avea să aibă loc o petrecere.

Aici va veni Graham Brett. Oare Berry va fi alături de el? Inima ei se strânse dureros.

Capitolul 10

Gale era încă afectată de discuția avută cu sora McManus despre Graham. Chiar și după ce părăsiră Colombo, tânăra continuă să se gândească la lucrurile aflate.

Prima ei reacție fusese de ușurare, pentru că Berry mințise. Nu pentru ea părăsea Graham Brett vasul la Melbourne. Dar după o gândire profundă, confortul sufletesc pieri. Se vor afla totuși în același oraș, pentru că și Berry cobora la Melbourne. Și apoi, aceasta îi spuse că aveau să se logodească. Cu speranța încă vie, Gale se întrebă dacă și această poveste era la fel de falsă ca și cealaltă. Nimic important nu se mai întâmplă în următoarele zile petrecute în căldura ecuatorială. Gale se întreba dacă Graham îi va mărturisi intenția sa de a părăsi vasul la Melbourne. Dar atitudinea lui rămase la fel de distantă și de politicoasă. Câteodată, suferind din pricina platei lui politeți, tânăra ar fi vrut să-i ceară o explicație pentru acuzele pe care i le adusese în legătură cu relația ei cu Garry Mathieson. Dar intervenea mereu altceva și nu găsea momentul potrivit pentru a discuta cu el.

Apoi, Eugenie ajunse la o latitudine mai moderată, cu o căldură suportabilă și mult, mult soare. Viața căpătă un nou ritm pe vas. Jocurile reîncepură pe punte, râsete și voci vesele se auzeau din nou.

Dar Gale nu-și reveni odată cu ceilalți pasageri.

Își spusese de atâtea ori că era o nebunie să se îngrijoreze în legătură cu soarta unui om care se purta atât de distant cu ea, dar nu se putea stăpâni. Se simțea vinovată să-l lase pe sărmanul Graham să cadă în capcană. Trebuia să-l avertizeze. Și totuși, nu-și putea asuma rolul ingrat de purtătoare de vești rele. Și apoi, trebuia să țină cont și de amenințarea femeii cu privire la Pip.

Garry Mathieson o neliniștea de asemenea, mai ales din acea seară în care Berry fusese atacată pe punte și o rugase să-i vină în ajutor. În această privință, nu putea decât să spere că Berry îi va urma sfatul și nu-i va mai oferi lui Garry nicio ocazie pentru un nou atac.

Garry i se părea mai jalnic ca niciodată și se simțea oarecum vinovată că-l evită, dar rămase fermă în această privință. Și asta pentru că bărbatul bea din ce în ce mai mult și devenea violent. Orice sfat i-ar fi dat, se lovea de un zid de încăpățânare, datorat în mare parte alcoolului.

Din nefericire, asta însemna că nu se mai putea bucura de serile frumoase petrecute pe punte, decât dacă se plimba alături de asistenta-șefă.

Într-o seară, negăsind pe nimeni cunoscut, Gale se îndreptă către propria cabină, cu intenția de a scrie acasă.

Începu cu "Dragă mamă" și, tot gândindu-se cum să continue, căzu într-o nostalgică reverie. Stătea încă la masă, cu pixul în mână, când prima sirenă răsună. Apoi, deveni conștientă de schimbarea cursului

vasului. Sunete ciudate veniră dinspre punte. Gale deschise ușa cabinei.

– E un om în apă! îi spuse cineva, care se îndrepta grăbit către punte. Se pare că vasul a oprit.

Gale îi urmă pe ceilalți pe punte. Un reflector puternic lumină apa și pe mare se zări o mică barcă cercetând zona. Gale auzi cuvântul "rechini" și se cutremură.

Gândurile ei se întoarseră către Garry Mathieson. Garry – sau Berry! Și totuși, din lista de sute de pasageri, de ce trebuia să fie tocmai unul din ei?

În jurul ei, oamenii discutau cu însuflețire.

– Ce s-a întâmplat? Știe cineva cine e? Oricum, nu cred că are prea multe șanse...

Apoi, își dădu seama că, oricine ar fi victima, va avea cu siguranță nevoie de ajutorul ei. Dacă barca se va întoarce victorioasă, tot personalul de la infirmerie trebuia să fie pregătit de treabă. Se îndreptă într-acolo, unde o găsi pe Ann Downing, umplând sticle cu apă caldă.

– Doctorul Brett și sora McManus se află deja pe puntea E, în așteptare, îi spuse ea lui Gale. Iar domnișoara Harcourt e ocupată să facă istericale. E Garry Mathieson. Se afla cu el când s-a întâmplat.

Inima tinerei se strânse dureros. Presimțirile ei cele mai sumbre se adeveriseră. Dar trebuia să se ocupe de ceilalți pacienți. Din fericire, cei doi bolnavi de insolație se aflau pe calea cea bună, iar Cathy Willis se înzdrăvenise, deși i se permitea să rămână la infirmerie ca să fie alături de fiul ei.

În timp ce discuta cu pacienții, tânăra stătea cu urechile ciulite în așteptarea unui semn de reușită. Era extrem de tensionată. Timpul

trecea și fiecare secundă era importantă. Oare Garry va rezista în apă atâta timp?

Deodată, o voce entuziastă se auzi:

– L-au găsit... L-au găsit.

Gale își făcu drum prin marea de oameni și ajunse pe punte. Barca se apropia încet de vas și oamenii strigau veseli.

– Îl duc către puntea E, zise cineva de lângă ea.

Tânăra se îndreptă într-acolo.

Foster îi făcea bărbatului respirație gură la gură, iar sora McManus o susținea pe doamna Mathieson. Femeia păru ușurată la vederea lui Gale.

– Soră, ai grijă de doamna Mathieson, zise ea. Du-o în cabina ei și vino apoi la infirmerie.

Mama lui Garry și-ar fi dorit să rămână, dar asistenta-șefă îi explică ferm că le împiedică munca.

– Nu trebuie să vă temeți, îi spuse Gale, conducând-o. Vom face tot posibilul... știți, e un miracol că a fost găsit...

O lăsă în grija stewardezilor și reveni la infirmerie. Totul era pregătit pentru primirea pacientului, și totuși timpul trecea fără că bărbatul să fie adus. Lucrurile luau o întorsătură neașteptată. Gale nu mai fusese niciodată atât de emoționată. Sărmanul, prostuțul Garry! A vrut să pună capăt unei vieți atât de fericite pentru... o femeie ca Berry! În ea plutea o mare tristețe. Oare mai exista vreo șansă? După atâta timp, mai puteau încă spera?

În sfârșit, o mică și tăcută procesiune se îndreptă către infirmerie. Mai întâi brancardierii, alături de sora McManus, care-l ținea de mână pe tânărul Garry. Un suspin de adâncă mulțumire o străbătu pe Gale.

Urmau doctorul Brett și Foster, amândoi părând epuizați.

***

Întâmplarea fu catalogată drept accident și, deși existaseră câțiva sceptici, fură nevoiți să accepte explicația oficială.

Toată lumea știa că tânărul Mathieson bea, iar Berry, interogată de căpitan, admise că bărbatul se afla în stare de ebrietate. Se ajunsese la concluzia că se jucase cu focul, escaladase marginea vasului și-și pierduse echilibrul. Numai Berry putea ști ce se întâmplase cu adevărat, dar ea era din ce în ce mai distantă și mai retrasă.

Graham Brett și ceilalți din echipa medicală auziseră primele cuvinte ale lui Garry când acesta reveni la viață.

– De ce? spusese el.

Pentru numele lui Dumnezeu, de ce? Acum, trebuie s-o iau de la capăt.

Gale, chiar și fără să audă aceste vorbe, bănuia adevărul. La fel și mama lui. Deși fiul ei se afla acum în afara oricărui pericol, doamna Mathieson era încă extrem de îngrijorată. Femeia era înnebunită de teama ca Garry să nu încerce din nou să-și ia viața. Bolnavul zăcea în pat, morocănos și nervos, nedorind pe nimeni în jur și privindu-i cu suspiciune pe toți cei care doreau să-l ajute. Nici măcar vederea lui Gale nu-l mai entuziasma.

Discuțiile ivite în legătură cu accidentul lui Garry n-avură viață lungă la bord, și asta pentru că preocuparea de bază era acum viitoarea

sosire în portul Fremantle. Australienii erau fericiți că se apropie de casă și toată lumea se pregătea pentru sfârșitul călătoriei.

Gale se gândea neîncetat la despărțirea de Graham.

Cum își vor lua rămas-bun la Melbourne? Ce-și vor spune?

Ea nu putea pleca la țărm. Avea treabă pe Eugenie. Mulți pasageri plecau și alții noi aveau să apară. Trebuia să fie la post.

Doamna Mathieson petrecea mult timp lângă Garry, la infirmerie. În ciuda atmosferei mohorâte, femeia rezista alături de el zile întregi. Îi era teamă pentru viața lui.

Gale o văzu lângă patului lui și le aduse o tavă cu ceai și prăjituri. Mai târziu, se întoarse să ia tava, dar îi găsi adânciți într-o discuție importantă, astfel că nu-i deranjă.

– Băiete, ascultă-mă, zise mama lui Garry, luând ceașca fiului și așezând-o la loc pe tavă. Va trebui să înfrunți întreaga poveste, după întâmplarea asta. Am greșit că ți-am ascuns adevărul.

– Dacă e ceva legat de Berry, poți să mă lași în pace, răspunse Garry tăios.

– Și să te las să încerci din nou? O, nu, în niciun caz. Trebuie să afli cât de puțin merită iubita ta un astfel de sacrificiu.

– Nu te cred.

– Ai face mai bine să crezi. Am aflat totul de la un detectiv particular pe care l-am pus să investigheze.

– Ce-ai făcut?

– Da, da, ai auzit bine. Am angajat un detectiv imediat ce mi-ai prezentat-o, la Londra. Chiar și unui câine pe care-l cumperi vrei să-i afli pedigriul. Și cum bănuiam că povestea pe care ne-a spus-o era falsă, am procedat cum am crezut mai bine. De altfel, falsă este și iubita

ta Berry. Falsă până în măduva oaselor. Uite raportul trimis de detectiv.

Pe când Garry începu să citească, doctorul Graham Brett intră în rezerva bărbatului pentru consultație. Văzu că mama și fiul discută aprins și se retrase. Când se întoarse, doamna Mathieson îl strigă, nerăbdătoare.

– Domnule doctor, vă rog să rămâneți o clipă cu noi. Această problemă vă privește și pe dumneavoastră, adăugă ea, înmânându-i foaia pe care Garry o lăsase să cadă pe jos. S-au întâmplat deja destule lucruri rele. Păstrând secretul, aproape mi-am pierdut fiul.

– Mamă! Nu poți face una ca asta, interveni Garry.

– Se pare că n-am dreptul să aflu despre ce e vorba, protestă și doctorul.

– Atunci, vă voi spune totul, hotărî doamna Mathieson. Este vorba despre raportul unui detectiv particular despre femeia care a vrut să se mărite cu Garry. Este văduva unui pilot, numele ei este West, are treizeci și trei de ani și are un băiețel de șase ani.

– Și totuși, ce e atât de grav în toate astea ? țipă Garry.

Graham rămase pe loc, stânjenit.

– Am obținut o confirmare și de la ea, desigur, continuă doamna Mathieson. Am fost de acord să nu răspândesc vestea, cu condiția să rupă logodna cu fiul meu și să-i înapoieze inelul.

– Știți, începu Graham, pe mine... nu mă privește deloc povestea asta. Presupun că pot fi acuzat de o direcționare greșită a simpatiei dar, dincolo de asta și de faptul că am fost poate prea naiv, nu sunt deloc implicat în întâmplarea asta, vă asigur.

Doamna Mathieson îi întâlni privirea neclintită.

– Mă bucur să aud asta, doctore, zise ea cu sinceritate.

Graham Brett adăugă că nu era cazul ca bolnavul să mai fie deranjat, dar Garry ceru permisiunea ca mama lui să mai rămână.

– Aș vrea să mai vorbesc puțin cu mama, spuse el calm.

Graham le mai acordă cinci minute.

Bărbatul se duse direct în cabinetul de urgențe și se așeză la birou. Se simțea de parcă primise un pumn în stomac. Dacă sursa de proveniență a acestor informații n-ar fi fost atât de credibilă, poate că n-ar fi plecat urechea la asemenea povești. Toată întâmplarea asta reconfigura relațiile din triunghiul Garry-Berry-Gale West. West! Ce ciudat! Doamna Mathieson spusese că numele de căsătorie al lui Berry era West. Dar era totuși un nume comun.

Berry îi spusese că Gale o despărțise de Garry. Din relatarea doamnei Mathieson, se înțelegea însă că Berry rupsese logodna sub amenințare și Gale n-avea nicio legătură cu toate astea. Se simți vinovat când își aminti felul în care o certase pe sărmana tânără degeaba. Cum se simțise ea oare, acuzată fiind pe nedrept? Dezgustat de sine însuși, ieși afară pe punte.

Ce făcuse era de neiertat! Nici chiar scuzele nu-l mai puteau ajuta. Încercă să uite totul. Era imposibil să și-o imagineze pe ingenua Berry în noul rol.

O femeie de treizeci și trei de ani, cu un copil de șase. Dar oricare ar fi fost vârsta, caracterul și situația ei socială, tânărul Garry era atât de îndrăgostit de ea, încât încercase să-și ia viața din pricina ei. Se încruntă. Dacă Gale i-ar fi răpit iubitul, cum pretindea Berry, de ce Garry sărise în apa plină de rechini?

Și mai ales, de ce Berry încercase s-o denigreze pe Gale?

Ajunseră în Australia și mulți localnici coborâră, fericiți că se aflau în sfârșit acasă. Lui Gale îi venea greu să se acomodeze cu gândul altor șase lungi zile în care uscatul avea să fie departe.

O neliniște aparte cuprinse întregul vas, din pricina apropierii de sfârșitul călătoriei. Chiar și cei care călătoreau până la Sydney își pierduseră răbdarea și așteptau înfrigurați debarcarea.

Garry Mathieson se ridicase din nou din pat, convalescent pentru a doua oară. Era încă slăbit, dar părea în toane mai bune și se purta mult mai drăguț cu mama lui.

– Am fost un tâmpit, Gale, îi spuse el tinerei, rușinat. Și știi ceva? Am o mamă foarte deșteaptă.

Gale nu pricepu ce anume îl făcuse să ajungă la această concluzie, dar fu fericită că se întâmplase așa. Se părea că toate lucrurile conspiră pentru a o scoate pe Berry din sistem.

De fapt, lucrurile stătuseră cu totul altfel. Discuția dintre Garry și mama sa fusese foarte aprinsă în ziua în care aceasta îi spusese adevărul despre Berry.

Mai întâi, tânărul fusese jignit că doctorul Brett fusese și el implicat în poveste.

– De ce să lăsăm un alt bărbat nevinovat să cadă victimă unei astfel de persoane? îi replicase mama lui. Îmi place doctorul Brett, e un om bun.

– De ce să facem atâta scandal degeaba? insistase Garry. Mulți oameni pretind că sunt ceea ce nu-s. Și apoi, n-am fi primii pe care-i păcălește.

– Pe mine nu m-a păcălit niciodată, replică mama sa. Când adevărul a ieșit la iveală, mi s-au confirmat bănuielile.

Mă vezi pe mine bunica unui copil de șase ani?

Emoții contradictorii se citeau pe chipul lui Garry.

– Ești o mamă foarte isteață.

Chiar înainte de terminarea discuției, Garry își reveni și începu să zâmbească.

Fără să știe exact motivul, Gale fu mulțumită că Garry își revenise în sfârșit.

Pe de altă parte, trebuia să-și continue munca, fără să piardă nicio clipă din vedere faptul că fiecare zi o aducea mai aproape de sfârșit. Pentru că despărțirea de Graham însemna pentru ea sfârșitul.

Nefericită, o întrebă pe sora McManus dacă doctorul avea să se întoarcă la Londra tot pe Eugenie. Dar asistenta-șefă credea că așa ceva nu era posibil. Depindea foarte mult de momentul operației și de timpul de staționare a vasului la Sydney.

Povestea despre trecutul lui Graham îi dădu mult de gândit. I se păruse dintotdeauna că Graham Brett nu era un om obișnuit și că avea numeroase calități. Înțelegea de ce sora-șefă spunea despre el că este un chirurg strălucit. Era păcat că toate aceste daruri pe care destinul i le hărăzise rămăseseră atâta vreme nefolosite. Dar putea pricepe motivele.

Cât curaj îi trebuise bărbatului să-și asume o operație fără șanse de reușită asupra femeii iubite! S-o vadă murind pe masa de operație reprezentase pentru el un șoc teribil. Îi distrusese total încrederea în sine.

Ce bine ar fi fost dacă, așa cum sora-șefă spera, noua încercare avea să-i redea încrederea de a se întoarce la datorie, la munca pentru care se pregătise.

Dar dacă doctorul avea să regăsească satisfacția și împlinirea unei cariere strălucite și avea să facă greșeala vieții lui în plan personal, căsătorindu-se cu Berry?

În ea se dădea o luptă crâncenă și, cu cât se apropiau mai mult de ziua despărțirii, cu atât devenea mai confuză, mai nesigură. Voia să fie sigură că gelozia nu-i întuneca judecata și nu-i influența acțiunile. Dar cum să fie sigură când știa că Graham și Berry coborau împreună la Melbourne?

Se hotărî să vorbească mai întâi cu Berry.

Și oportunitatea unei conversații între patru ochi apăru curând. Într-o seară, ducându-se pe punte după cină, văzu perechea care-i obseda gândurile plimbându-se liniștită sub clar de lună. Vru să se îndepărteze rapid, dar chiar atunci Graham plecă, lăsând-o singură pe Berry.

Fără să ezite prea mult, se apropie de cumnata ei. Foarte surprinsă, zări pe chipul frumos al femeii o expresie de adâncă supărare. Oare se certaseră? Gale nu era sigură dacă acest lucru făcea momentul discuției mai propice sau dimpotrivă, dar nu renunță.

Berry își reveni însă repede și-i adresă lui Gale un zâmbet fals.

– Ei, ei! exclamă ea. Ne-am văzut foarte puțin în ultima vreme. Nici măcar n-ai venit să mă încurajezi sau să-mi mulțumești când am renunțat la Garry. Și totuși, asta îți doreai, nu-i așa?

– Să nu mai pierdem timpul cu discuții inutile, replică dezgustată Gale, văzând cât de frivol rămăsese punctul ei de vedere față de Garry, chiar și după ce tânărul trecuse atât de aproape de moarte. Uite ce e, continuă ea. Ceea ce a fost valabil în cazul lui Garry, rămâne la fel de valabil și în privința lui Graham Brett.

– Fă-mi o favoare, și nu mai face atât pe moralista, Gay. Nu-ți va servi la nimic, de data asta. Nu eram îndrăgostită de Garry, știi bine, dar de data asta te joci prea mult cu focul. Gray și cu mine suntem îndrăgostiți unul de altul. Îmi pare rău dacă acest lucru te deranjează, dar nu trebuie să lași gelozia să te orbească.

Gale își întoarse privirea. Știa prea bine că relația dintre ea și Graham se va termina în clipa în care îi va vorbi de rău femeia de care era îndrăgostit. Dar nu era chiar și așa o relație condamnată? Se hotărî să-i dea cumnatei ei un ultimatum.

– Problema e simplă. Îi vei spune povestea vieții tale sau mă lași pe mine s-o fac?

– Doamne! Cât de puțină imaginație! Gay, devii monotonă!

Berry nu mai știa ce să creadă. În ultimele zile, se întrebase dacă nu cumva Gale o dăduse de gol în fața lui Gray, dar iată că asta nu se întâmplase.

– Uite ce e, adăugă ea. Nu fi proastă. Știu că atunci când două femei își doresc același bărbat, ies scântei. Dar ar fi mai bine să nu-ți lași sentimentele personale să-ți întunece judecata. N-ai absolut nimic de câștigat, dar totul de pierdut. Mă amenințI că-i vei spune totul lui Gray? Spune-i. Dar amintește-ți că-l pot lua oricând pe Pip de lângă mama West.

Berry părea că-și stăpânește cu greu furia.

De ce oare? Își privi în ochi rivala și realiză că era ceva în neregulă. Ce anume, nu-și dădea seama, dar pricepu că presupusul mariaj dintre Berry și Graham Brett era destul de îndoielnic.

Berry râse.

– Fii matură, Gay. Trăiește și lasă-i și pe alții să trăiască.

În fond, Gray este un bărbat în toată firea. Nu cred că s-ar supăra prea tare nici dacă ar ști.

Cu tam-tam-ul pe care-l faci în jurul acestui subiect, s-ar zice că am făcut cine știe ce crimă.

– Ba cred că s-ar supăra din pricina minciunii, replică Graham cu tărie. S-ar supăra că ai jucat un rol doar pentru a cuceri un tânăr bogat. Nicio căsătorie nu se poate baza pe înșelătorie. Dacă va afla mai târziu? E foarte posibil să se întâmple astfel. Berry, de ce nu-i spui? Dacă vrea să se însoare cu tine, o va face oricum.

Berry o opri cu un gest nerăbdător. Nu-și făcea iluzii cu privire la felul în care Graham Brett va reacționa la aflarea veștii.

– Vezi-ți de treaba ta și nu mai face pe zâna cea bună, reluă ea. Altfel, voi avea grijă să suferi așa cum meriți, chiar dacă va fi ultimul lucru pe care-l voi face.

Cu aceste cuvinte, Berry se îndepărtă, furioasă.

Gale o privi cu un fior de neliniște. Rămase pe loc, încercând să se gândească la o soluție.

Poimâine, vor ajunge la Melbourne. Dacă avea de gând să acționeze, trebuia s-o facă repede. Ar fi dat orice pentru ca Berry să-i promită că-l va lăsa în pace pe Graham. Chiar dacă femeia îi va povesti totul acum, evitând un deznodământ dramatic mai târziu, cei doi aveau foarte puține șanse de fericire.

Poate că Berry era îndrăgostită de Graham, dar Gale nu putea uita cât de fericită și de iubitoare fusese cumnata sa în ziua nunții cu Peter. La ea, toate sentimentele reprezentau o fază trecătoare și, chiar dacă era pasională, toate emoțiile ei se risipeau la fel de repede ca ceața.

Nu vedea niciun viitor pentru acest cuplu. În frământarea ei,

începu să se plimbe de colo-colo pe punte. O mână o atinse ușor pe umăr.

– Te simți bine? se auzi vocea lui Graham.

Pentru o clipă, amândoi rămaseră fără cuvinte, jenați.

– S-a întâmplat ceva? Te pot ajuta? reluă bărbatul.

"Totul e absurd, totul e greșit. Asta s-a întâmplat", ar fi vrut Gale să strige. În loc de asta, răspunse politicos:

– Nu, nu, mulțumesc. Mă gândeam... ne aflăm atât de departe de casă, adăugă ea, găsind în ultimul moment o explicație cât de cât plauzibilă pentru tulburarea ei.

– Ei! exclamă Graham. Mă surprinzi. N-ai părut niciodată o sentimentală. Draga de tine, te simți însingurată, nu? Dar acum ești unul de-ai noștri... Și apoi, gândește-te că nu va mai trece mult și te vei pregăti de întoarcere.

Bărbatul continu s-o privească, plin de simpatie. Gale simți că o străbate un fior. I se părea că bărbatul e minunat de frumos în lumina fermecată a lunii. Tânăra plecă ochii, timidă.

– Da, cred că ne vom întoarce destul de repede acasă.

– Tu... da, răspunse el. În cazul meu însă, lucrurile stau altfel. Presupun că ai auzit că voi coborî la Melbourne.

– Da, mi-a spus sora McManus.

– Mă așteaptă o misiune importantă acolo. Sora McManus ți-a povestit despre ce e vorba?

– Da, oarecum. Mi-a spus că trebuie să faci o operație importantă. Prietenul tău te apreciază foarte mult, de vreme ce vrea ca tu și numai tu să te ocupi de asta.

El nu spuse nimic și-și aprinse tăcut o țigară.

– Încă nu-mi dau seama dacă e bine să mă duc sau nu, rupse el tăcerea. Sper că nu m-am lăsat influențat prea tare de motive personale pentru a coborî la Melbourne.

Se referea la Berry, desigur, se gândi Gale. Ce altceva puteau însemna aceste "motive personale"? Voia să fie singur cu ea la Melbourne. Acum era momentul să-i spună tot ce știa despre Berry. Dar gândurile refuzară să se transforme în vorbe.

Înainte de a putea replica ceva, Graham continuă:

– Voi fi înlocuit de un alt doctor, care se va îmbarca la Melbourne, Gale. Sper... sper că va fi un șef mai bun decât mine. Dacă... am fost nedrept, am fost dur... mă poți ierta, Gale?

Ar fi vrut să-i spună mai multe, să-i explice faptul că fusese înșelat. Dar nu putea face asta fără s-o dea în vileag pe Berry.

Gale era prea uimită pentru a vorbi. Graham se scuza pentru lucrurile spuse cândva. Îi recâștigase respectul. Dar cum? Ce-l făcuse să se răzgândească?

– Gale, nu vreau să ne despărțim supărați.

– Nici eu. Îți doresc numai bine, răspunse ea cu vocea tremurândă. Dar se pare că prietenia noastră a fost condamnată de la bun început... din pricina asemănării aceleia de care mi-ai vorbit. Ne-a adus numai necazuri. Deși, eu mereu am ținut la tine și te-am respectat.

– Mulțumesc, vorbi el. E bine de știut că nu mă disprețuiești, adăugă el cu ironie.

Ce naiba făcuse, cu ce greșise de data asta? se întrebă Gale. Poate că referirea la iubita lui moartă nu fusese pe placul lui. Și totuși, de vreme ce Berry îi câștigase afecțiunea, nu mai putea fi sensibil la acest subiect. Rămaseră tăcuți, unul lângă altul.

– Atunci, nu ne mai rămâne decât să ne spunem adio și să punem capăt acestei neplăcute asocieri, replică el cu duritate.

Înainte ca Gale să-și dea seama ce se întâmplă, bărbatul o prinse de umeri, o trase spre el și o sărută lacom pe buze. Tânăra fu scuturată de un fior. Încă o dată, gura lui îi căută buzele. De data asta, Gale îi răspunse fericită. Sărutul lui Graham fusese dur și furios, nicidecum iubitor. Dar tânjise atâta după el!

Și totuși, nu i se putea supune. Îl împinse departe de ea și-l privi cu lacrimi în ochi. Apoi, se întoarse grăbită și dispăru de partea cealaltă a punții.

Ajunse în cabină, se trânti pe pat și începu să plângă în hohote.

Fusese un sărut lipsit de afecțiune. Simțise în el un amestec de iritare și resentiment. Atunci, de ce o mai sărutase?

Cel mai rău fusese însă faptul că obținuse de la ea un răspuns atât de pasional. Îi era rușine de propria reacție și se simțea umilită. Și apoi, după cele întâmplate, nu-i mai putea spune nimic despre Berry. Dacă ar fi făcut-o, bărbatul ar fi pus vorbele ei pe seama geloziei.

Dormi foarte prost și agitat, trezindu-se din când în când din vise tulburi, în care Graham și Berry râdeau de ea și o umileau.

Asistenta-șefă o privi cu mirare când se întâlniră la masa de dimineață.

– Draga mea, nu-mi place cum arăți, zise calm femeia.

În ciuda protestelor tinerei, șefa ei o privi îngrijorată când părăsi masa și se întoarse la datorie. Sărmana copilă. Arăta groaznic! Avea ochii înconjurați de cearcăne adânci, iar chipul îi era palid, aproape transparent. O, Doamne! Bărbații puteau fi câteodată foarte naivi! Sora-șefă avea bănuielile ei despre motivele care o aduseseră pe Gale

în starea asta. Și totuși, Graham Brett părea un bărbat inteligent. Domnișoara Harcourt părăsea și ea vasul mâine, la Melbourne. Oftă adânc. Cea mai bună soluție era s-o țină pe sora West ocupată toată ziua.

Chiar și fără acest mic complot, Gale avu destul de muncă în ziua dinaintea ajungerii la Melbourne.

Cathy Willis avea să coboare și ea. O ambulanță urma s-o aștepte la țărm, iar micul Jim avea să fie transportat la spital. Vizitele în cabine durară mai mult decât de obicei, cu atâtea formalități de îndeplinit și cu lungile momente de rămas-bun.

De la Graham, își luase adio cu o seară în urmă. La plecare, n-avea să urmeze decât o distantă strângere de mână în prezența tuturor celorlalți colegi.

Se întâlniră abia seara, când Gale era de serviciu. Graham Brett părea epuizat. Avusese probabil o zi foarte ocupată.

Gale se întristă, gândindu-se că era ultima zi când lucra alături de el, ultima oară când avea să-l vadă.

Conduse până la ușă ultimul pacient și era gata să se pregătească de plecare la rândul ei, când Graham o opri.

– Soră, aș vrea să discut ceva cu tine, îi spuse el.

Gale rămase în ușă, nehotărâtă.

– Doamna Turnbull mă așteaptă să-i schimb bandajul, zise ea.

– Bine, atunci te aștept după aceea, răspunse Graham.

Doctorul se așeză la birou cu o expresie îngrijorată și începu să mâzgălească semne bizare pe o foaie de hârtie, semn clar că era tulburat. Trebuia să-și facă bagajul din seara asta, pentru că mâine dimineață va fi foarte ocupat. Privi în jur cu nostalgie.

Regreta că voiajul lui se termina aici.

Auzi bătaia în ușă și ridică privirea. Iată, Gale se grăbise și se întorsese repede.

Dar expresia lui mulțumită se schimbă când nu Gale, ci Berry Harcourt intră în încăpere. Femeia zâmbi cu expresia ei inocentă.

Graham se ridică de pe scaun.

– Bună, Gray. Mă gândeam că acum ai puțin timp și pentru mine, zise ea.

– Ai venit în calitate de pacient, Berry? întrebă Graham. Dacă da, cabinetul e închis. Dacă nu, cunoști regulile. Nu pot primi oaspeți aici.

Berry părea o școlăriță certată, gata să izbucnească în lacrimi.

– Dar, Gray, sunt eu, Berry. Doar nu vrei să spui că nu te pot vedea.

– Regulile sunt pentru toată lumea și nimeni n-are dreptul să le încalce.

Bery își coborî privirea.

– Gray, de ce... de ce mă eviți? Abia dacă te-am văzut zilele astea și... cred că nu ne putem despărți fără să stabilim cum ne întâlnim la Melbourne.

– Voi fi foarte ocupat la Melbourne, zise Graham grăbit. Aș vrea să termin cât mai repede ce am de făcut, pentru a reveni pe Eugenie la întoarcere.

– O, Gray! Atât însemn eu pentru tine? O, Gray, dragul meu, de ce m-ai făcut să țin atât de mult la tine, dacă nu însemn nimic în ochii tăi? Nu pot suporta asta! Nu pot!

Berry părea gata să se lase pradă isteriei. Graham o luă de mâini, iar ea își puse capul pe umărul lui, suspinând. Bărbatul era jenat.

– Berry, zise el în șoaptă. Îmi pare rău dacă ce spui e adevărat.

– Dar este, este adevărat. De ce nu mă crezi? Te-ai schimbat, Gray, dar eu am rămas la fel de îndrăgostită de tine.

Ridică privirea și bărbatul fu uimit de expresia zugrăvită pe chipul ei. Ori femeia din brațele lui era una dintre cele mai bune acrițe din lume, ori sentimentele ei erau sincere. Chipul ei frumos era palid, iar ochii ei străluceau cu intensitate. Așa ceva nu poți falsifica. Mila îl cuprinse din nou. Ironic sfârșit!

– Dacă e adevărat, îmi pare sincer rău, Berry, răspunse el cu gravitate. Nu știam. Credeam că ai nevoie doar de simpatia mea, că vrei să te ajut să treci peste momentul dificil din viața ta. Eram sigur că ai fost îndrăgostită de Garry, măcar la început.

– La început? repetă Berry, iar bărbatul regretă că pronunțase aceste cuvinte.

Graham n-avea de gând să vorbească despre înșelătoriile ei. Nu trebuia să afle că doamna Mathieson o demascase.

– Știam eu, continuă femeia. Cineva ți-a spus minciuni despre mine.

– Nu cred, Berry.

Ochii ei îl fulgerară, plini de furie.

– Nu... nu crezi că au fost minciuni? Asta vrei să spui?

Chiar în acea clipă se întoarse Gale și-l văzu pe Graham ținând-o de mâini pe Berry. Dădu să se retragă, scuzându-se, dar Berry o opri:

– Nu, soră, nu pleca.

Gale se opri, privindu-i uimită.

– Ce legătură are Gale cu toate astea? întrebă Graham.

– Deci, nu ți-a spus, când ți-a povestit toate lucrurile alea despre mine, că e cumnata mea?

– Gale? repetă Graham, neîncrezător.

Apoi, pricepu totul. Purtau același nume: West. O privi pe Gale. Era palidă.

– Da, aprobă tânăra. Berry e văduva fratelui meu. Dar cum ai aflat?

– Nu mai face pe nevinovata! explodă Berry, grăbită s-o denigreze pe Gale în ochii lui Graham, de vreme ce ea însăși nu mai avea nicio șansă în fața lui. M-a ajutat să-l păcălesc pe Garry, dar când a fost vorba de tine, a devenit geloasă și m-a pârât.

– Vorbești în enigme, Berry, făcu Graham plin de uimire. Nici măcar o singură dată n-am vorbit cu Gale despre tine. Ca s-o dezvinovățesc, cred că ar trebui să-ți spun de unde anume am informația. Doamna Mathieson mi-a povestit totul și, după cum știi, ea a aflat totul de la detectivul particular pe care l-a angajat.

Gale exclamă:

– Doamna Mathieson știa?

Berry se lăsă pe un scaun.

– Mi-a promis că nu spune nimic, murmură ea.

Gale vru să plece, dar Graham n-o lăsă.

– Stai, așteaptă. Vreau să vorbesc cu tine. Au fost atâtea neînțelegeri între noi...

Berry își ascunse fața în palme. Părea o păpușă dezarticulată, așezată strâmb pe un scaun.

Gale se opri lângă ușă, ametită.

Spre marea ei surpriză, când Berry se ridică, chipul ei redevenise cel dintotdeauna.

– Ai vrut să dai dovadă de bun-simț sau ți-a fost frică din pricina lui Pip? o întrebă ea pe Gale.

– Nici nu știu. Voiam să-l avertizez pe doctorul Brett, dar, dintr-un motiv sau altul, n-am putut.

Berry îl privi pe Graham cu un aer sfidător.

– Am amenințat-o că-l iau pe Pip de lângă mama ei.

Graham nu zise nimic, dar Gale se cutremură. Îi era încă teamă că femeia avea să-și ducă amenințarea până la capăt.

– Poți să te liniștești, Gay. Chiar credeai că mă voi ține de cuvânt în privința lui Pip? Orice ai crede despre mine, nu sunt chiar atât de lipsită de sentimente. Mă bucur că Pip e bine alături de mama West.

Apoi, întorcându-se către Graham:

– La revedere, Gray. A fost frumos, cât a durat.

După plecarea femeii, niciunul din ei nu vorbi o vreme. Graham fu cel care rupse tăcerea.

– Nu trebuie să te îngrijorezi din pricina ei. Femeile ca ea sunt perfect capabile să se descurce singure. Are încă promisul contract cu televiziunea australiană și e gata să caute un alt bărbat.

Tonul bărbatului era tolerant.

– Vino încoace, Gale, zise el, luând-o de mână. N-avem prea mult timp la dispoziție și avem atât de multe de vorbit. Draga mea, am fost măcinat de gelozie. Nu știai ce simt pentru tine? Ei, nu te mai gândi la Berry, nu merită să-ți fie milă de ea.

– Îmi pare rău pentru ea... te-a pierdut pe tine...

– Cum poate să piardă ceva ce n-a avut niciodată? Întotdeauna am simțit pentru ea numai simpatie... Niciodată mai mult. Poate dacă nu te-aș fi întâlnit întâi pe tine...

Brațele lui îi încojurară trupul.

De data asta, sărutul lui fu acela al unui îndrăgostit.

– Ce bine îmi pare că te-am sărutat atunci când mi-ai vorbit despre respectul pe care mi-l purtai. Respect! Când eu voiam mai mult decât orice iubirea ta. Dar sărutul acea mi-a arătat că și tu ții la mine. Probabil că ai simțit la el ca și mine încă de la început. Dar a intervenit tânărul Mathieson și... au existat o mulțime de neînțelegeri. Nici măcar nu mai eram sigur că nu mă urăști.

– Nu, nu, dar mi-aș fi dorit, zâmbi Gale. Credeam că Berry te-a cucerit.

– Nicio clipă. O, dar avem atâtea de lămurit. Mai întâi, mă ierți pentru greșeala pe care am făcut-o?

– Când ai crezut că eu, ca asistentă, profit de naivitatea tânărului Garry?

– O, Gale, cum am putut!

– E o poveste veche, să nu mai pierdem timpul cu ea.

– Într-adevăr, nu mai avem mult la dispoziție. Dar am de gând să mă întorc acasă tot pe Eugenie, așa că vom recupera la întoarcere.

– O, Graham! exclamă Gale.

– Gale, ce știi despre ce voi face la Melbourne? întrebă bărbatul, cu seriozitate.

– Doar puține lucruri. Că vei face o operație foarte delicată, pe care numai tu o poți face. Sora McManus mi-a spus că ești un chirurg strălucit.

– Da, da, făcu el gânditor. Ți-a spus și că ultima operație pe care am făcut-o a fost asupra iubitei mele? N-a reușit.

Gale aprobă din cap.

– Firește că acum sunt un pic... temător.

– Dar n-ar trebui. Nu trebuie să se piardă un talent ca al tău.

Nu crezi că ai o datorie față de umanitate? Calitățile tale te obligă.

– Sora McManus ți-a spus destule, observă Graham. Nu credeam că va împărtăși cuiva toate astea. Dar are dreptate. Nu mă pot apăra. Am fost un laș... tot timpul ăsta.

– Nu, nu. Ai avut o reacție perfect normală. Dar acum trebuie să te întorci la treabă.

– Îți dai seama cum te va afecta pe tine treaba asta, când ne vom căsători? zâmbi el. Va însemna să spui adio călătoriilor pe mare. Eu nu mai pot să-mi continuu meseria pe vas, dacă mă întorc la munca dinainte.

– Înțeleg prea bine.

– Și cum se va împăca dorința ta de a călători cu viața monotonă de pe uscat, ca soție a unui simplu chirurg?

– Încearcă numai și vei vedea, rosti fericită Gale.

Sfârșit